Nr. 22. 29. mai 1919 Pris 25 øre.

ALLERS FAMILIE JOURNAL

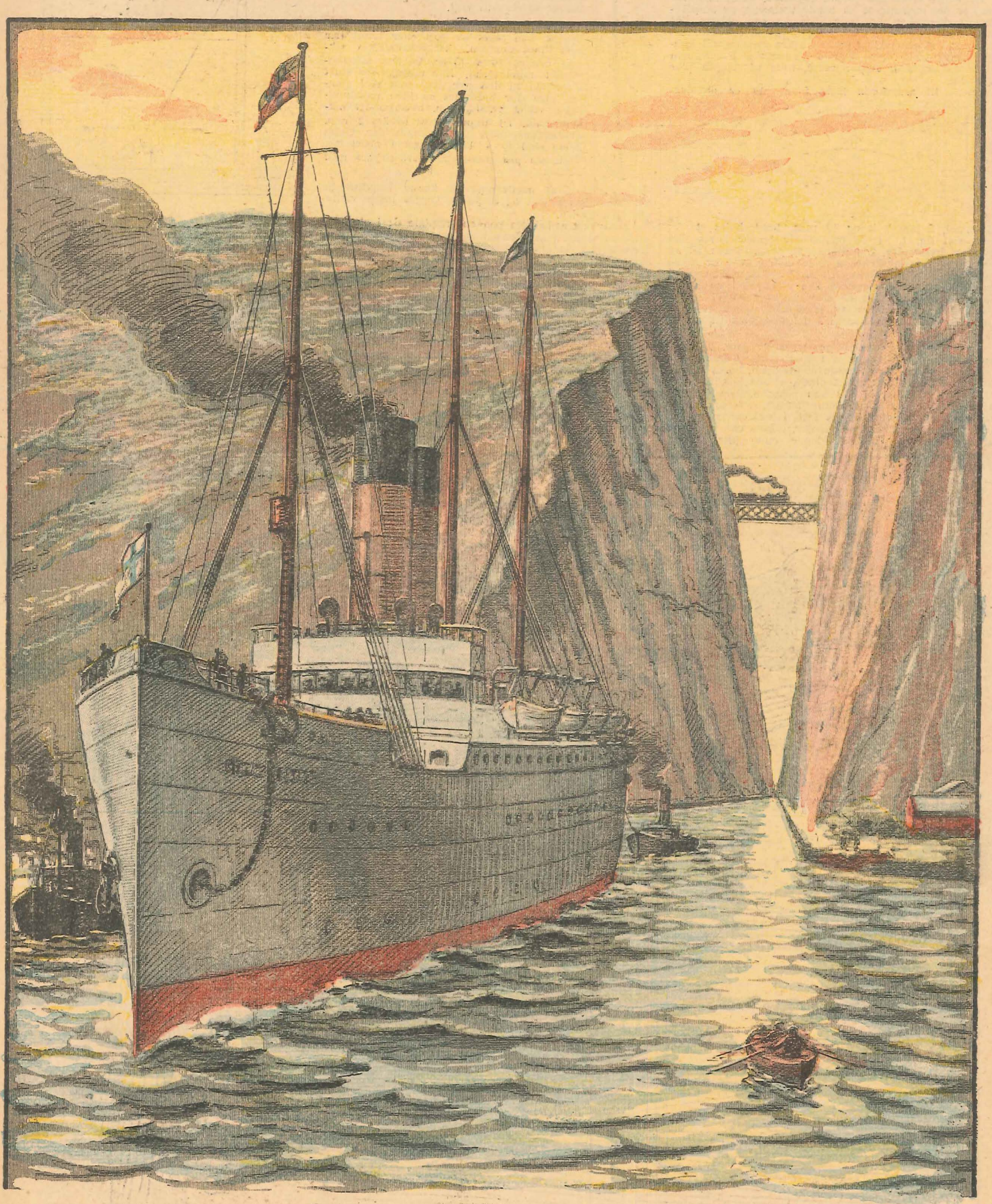

Den korinthiske kanal.

Allerede i den graa oldtid, adskillige hundre aar før Kristi fødsel omgikkes man med planer om at gjennemskjære den for skibsfarten generende, smale landtange som forbinder halvøen Peloponnes med det græske fastland og som bærer navnet Isthmen, men først under den berygtede keiser Nero blev tanken forsaavidt til alvor som man da virkelig fik paabegyndt et gjennemgravningsarbeide. Men dette stanset brat ved tyrannens død Iaar 68 e. Kr.). Det skulde nu gaa over atten hundre aar før et nyt gjennemskjæringsarbeide sattes igang, men i sommeren 1893 kunde kong Georg endelig høitidelig aapne den korinthiske kanal, hvorved bugten ved Korinth blev sat i seilbar forbindelse med bugten ved Ægina. Dermed var et av nutidens mest interessante ingeniørarbeider avsluttet, og tillike et av dens vanskeligste, for der maatte ialt bortsprænges og bortføres klippe- og jordmasser paa over 10 millioner kubikmeter, for kanalen var færdig. Over kanalen, som er vel 6 kilometer lang, 22 meter bred og 8 meter dyp, fører en jernbanebro som ligger næsten 50 meter over havflaten. Desværre har kanalen vist sig ikke helt ufarlig at passere, og den benyttes væsentlig bare av græske skiber. Paa billedet ses en større damper, som lykkelig og vel er sluppet gjennem den smale kanal med de mægtige, bratte fjeldvægger paa begge sider. s

Smaa Modeller.

Korte Anvisninger for fingernemme Folk.

Volt- og ampèremeter.

Til endel elektriske forsøk (dynamo, akkumulatorer etc.) er det ønskelig at ha baade voltmeter og ampèremeter; disse kan let fremstilles og kan utføres likt med undtagelse av viklingene, som skal være forskjellige. Begge viklingene kan ogsaa anbringes i samme instrument; dette kan da anvendes baade som voltmeter og som ampèremeter, men naturligvis ikke samtidig.

Leiene til armaturen lages først. Av en messing-

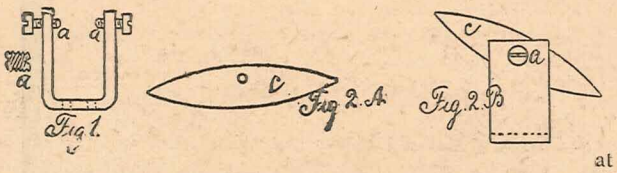

strimmel, 2 mm. tyk og 10 mm. bred, bøies et som vist fig. 1. I de opstaaende lapper bores like overfor hverandre 2 huller som gevinskjæres til et par smaa messingskruer a a. I enden av hver skrue lages en liten fordypning til en pinol som kan dreie sig deri; denne fordypning kan slaas med en meget spids staalspids (kørne) eller bores med et spidsslipt bor. I bunden av leiestykket bores et eller to huller til skruer, hvormed det fastgjøres til underlaget.

Armaturen eller ankeret c lages av jern, 25 mm. langt, 6 mm. bredt og 3 a 4 mm. tykt. I midten av længderetningen, men forskjøvet litt opad, bores et litet hul, passende til en strikkepinde, av en slik brækkes et stykke, saalangt at det kan passe mellem skruene a a, dette stykke skal danne akslen, hvorom ankeret svinger. Akselen drives fast i ankeret, og begge ender slipes spidse som pinoler. Den ene ende av ankeret files av, saa at denne ende blir lettere.

Naar ankeret anbringes mellem skruene a a og sættes i svingninger, skal det kunne svinge let og indta en hvilestilling som i fig. 2 A og B.

Viseren fig. 3 lages av en tynd messingtraad som vikles nogen ganger rundt om en jerntraad eller en spiker som er litt tyndere end akselen i ankeret, derved dannes en liten spiral som, naar den trykkes paa akselen vil holde viseren paa plads. Traaden som viseren er laget av, forlænges paa den anden side av akselen, og her paaloddes en liten tinklat Q som skal avbalancere viserens vegt.

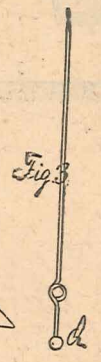

Spolen fig. 4, hvorpaa viklingen skal lægges, kan lages av pap eller tyndt træ som limes sammen. Til voltmeterets vikling brukes 10 a 15 gr., 0.2 mm. silkeomvundet kobbertraad. Blir utslaget for stort i forhold til den spænding som skal maales, maa der indskytes en liten motstandrulle, viklet av 0.05 mm. overspundet nikkelintraad. Til ampèremeter brukes 2 mm. dobbeltomspundet kobbertraad; der vikles 2 lag med 10 a 12 vindinger i hvert lag. Viklingen paa spolen maa overstrykes med skellak.

Skal maaleapparatet kunne benyttes til at maale baade volt og ampères, lægges begge viklinger paa spolen.

Leiestykket anbringes paa en træplate d; i den ene ende av denne plate slaas i undersiden 2 møbelspiker, hvis hoder danner føtter, i den anden ende anbringes en stilleskrue g, hvormed denne ende av apparatet kan hæves eller sænkes, saa at viseren kan indstilles paa 0.

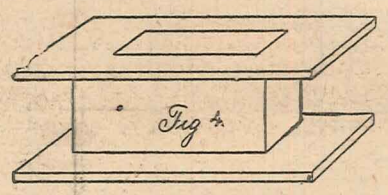

Av tyndt træ lages en kasse e fig. 5: Forsiden av denne skal være av glas. Oventil i trækassen limes en træplate, beklædt med hvitt papir paa dette papir slaas med en passeraapning, svarende til viserens længde, en bue; centrum av buen skal være akslens centrum (saa nær som mulig). Denne bue inddeles senere og danner da skalaen; paa den utvendige side av buen kan avsættes spændingsskalaen, paa den indvendige side av buen kan avsættes strømstyrkeskalaen. Er apparatet bare laget til en slags maalinger (volt eller ampère) anbringes bare 2

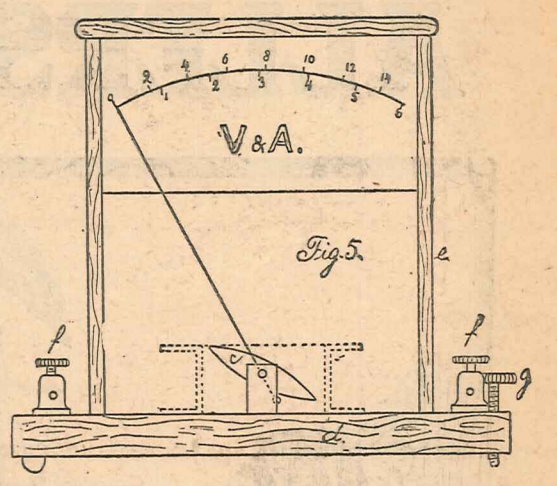

klemmeskruer f f paa fjælen d, og endene av viklingen paa spolen føres til hver sin klemmeskrue.

Skal apparatet brukes til begge maalinger, anbringes 3 klemmeskruer. I den ene side forbindes viklingene hver til sin klemmeskrue, den, hvortil den tynde traad er forbundet, merkes V (Volt), den, hvortil den tykke traad er forbundet, merkes A (Ampere). I den anden side forbindes begge viklingers ender til den 3die (fælles) klemmeskrue fig. 6. Inddelingen av skalaen maa foretas ved hjælp av en strømkilde og allerede utførte maaleapparater. For spændingsskalaens vedkommende kan denne med nogenlunde nøiegtighet utføres ved at forbinde apparatet til først 1 Daniels element og avmerke 1 volt, derefter til 2 elementer osv. da Daniels element har omtrent 1 volts spænding.

V. A. J.

Et eggestativ.

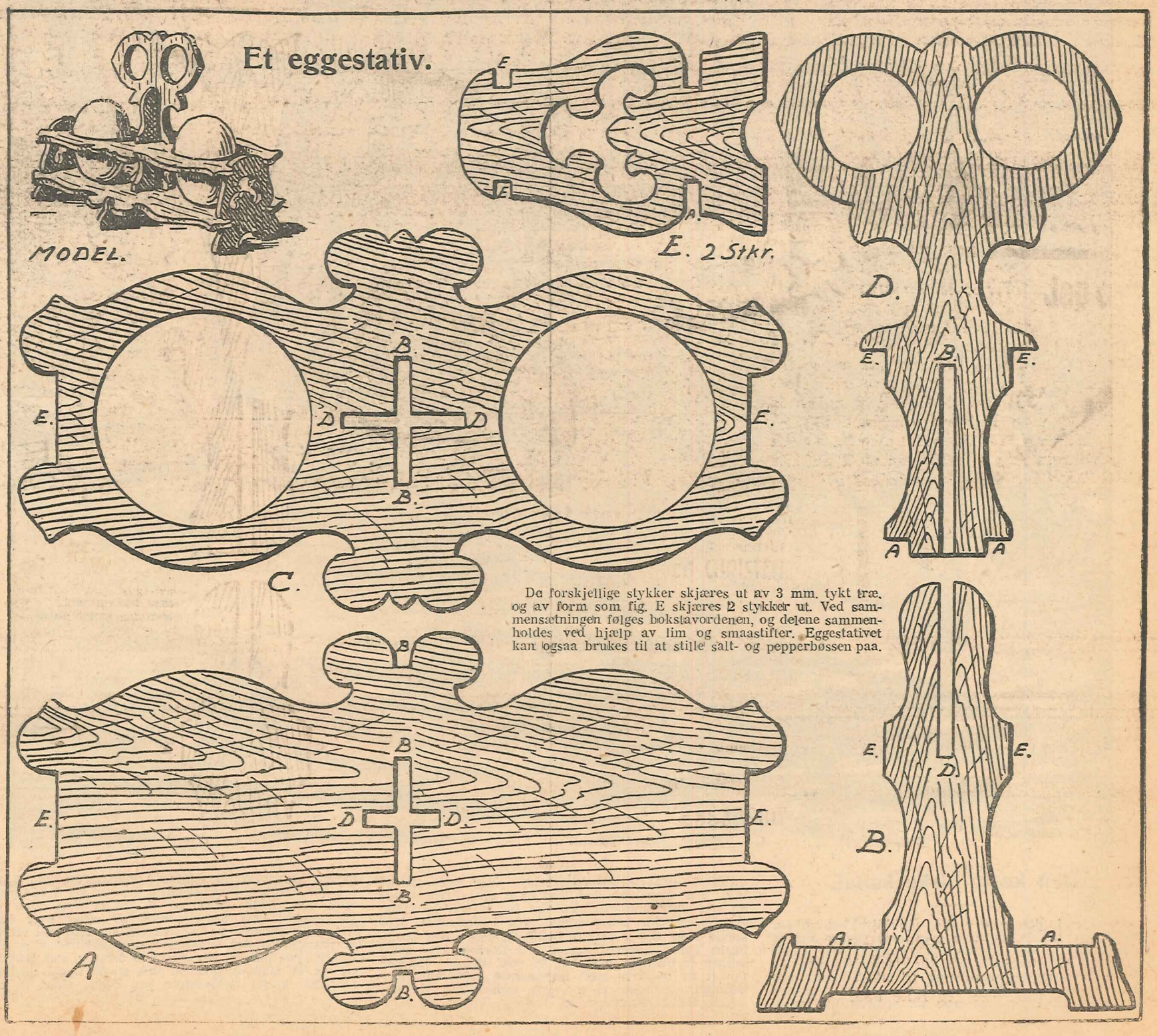

De forskjellige stykker skjæres ut av 3 mm. tykt træ, og av form som fig. E skjæres 2 stykker ut. Ved sammensætningen følges bokstavordenen, og delene sammenholdes ved hjælp av lim og smaastifter. Eggestativet kan ogsaa brukes til at stille salt- og pepperbøssen paa.

Pris kr. 3.25 pr. kvartal

25 øre pr. nummer

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 22 29. mai 1919. 43 aarg.

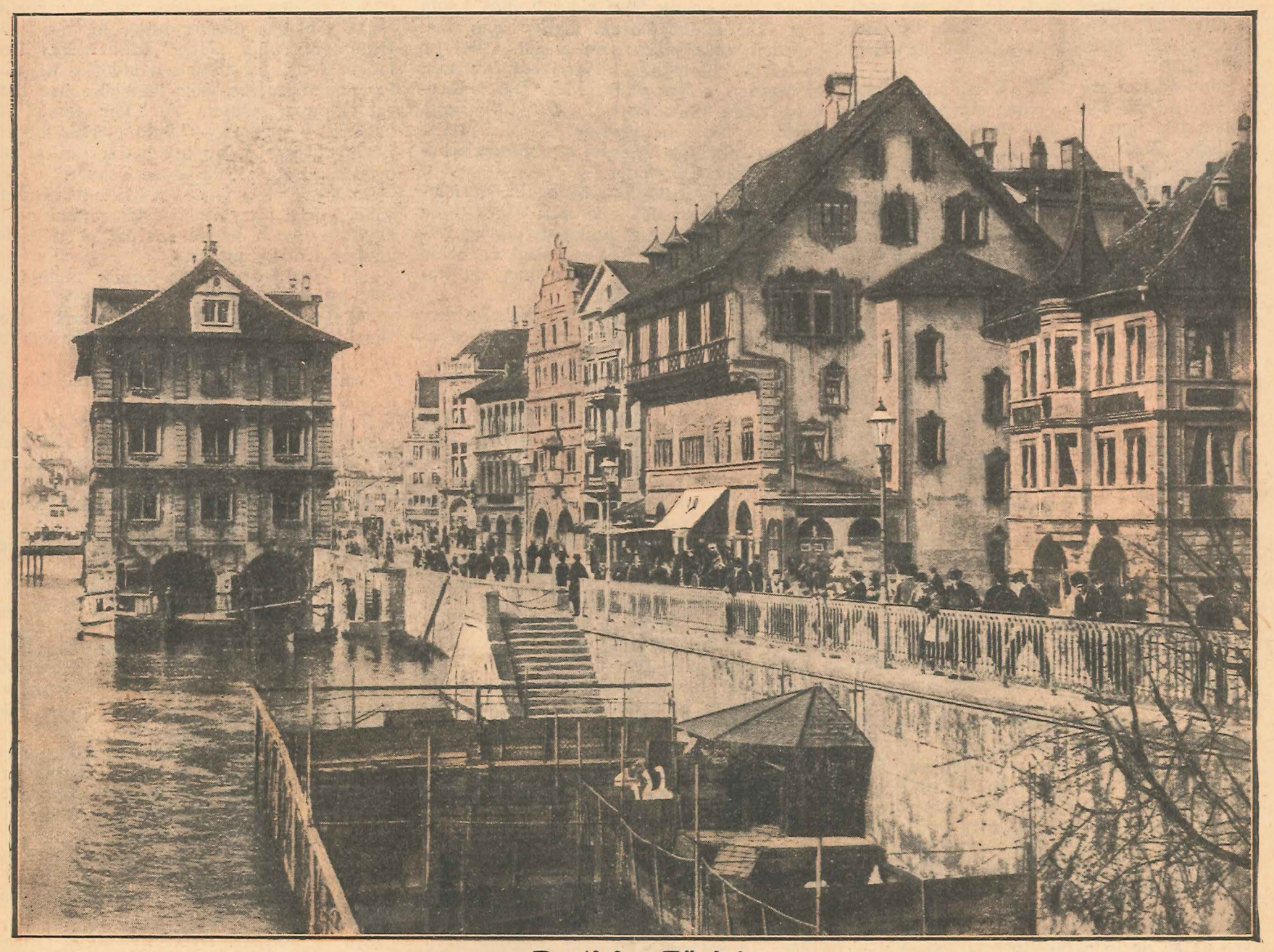

Parti fra Zürich.

Ved nordspidsen av den vakre Zürichersjø i Schweiz laa i den tidlige middelalder en gammel kongeborg som efter sagnet skal ha været keiser Karl den stores yndlingsopholdssted. Denne borg er forlængst sunket i grus, men hvor den stod reiste der sig siden en driftig og blomstrende by, nemlig Zürich, som nu er blit Schweiz's livligste industriby og en av landets vigtigste handelsbyer. I byens fysiognomi er gammelt og nyt blandet paa en tiltalende maate, og vakre, moderne bygninger ses side om side med den ærværdige domkirke og det gamle raadhus. Domkirken er historisk berømt fra Ulrik Zwinglis reformation. I Zürich findes en stor og velanset polyteknisk læreanstalt og en imponerende jernbanestation. Langs elven Limmat, som her ved Zürich forlater Zürichersjøen, strækker sig gater og kaier, hvor et broget og mangfoldig folkeliv rører sig. I nærheten av raadhuset ligger raadhuskaien, det parti av byen som ses paa ovenstaaende billede. s

Leola Dales skjæbne.

Av

Charles Garvice.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

Lord Beaumont satte de saker han bar ned paa gulvet, tok stolen fra Leola som hadde baaret den opover trappen skjønt de hadde møtt adskillige tjenere, og idet han rystet sin vaate lue over gulvet, saa han sig omkring.

„Jeg vet at De liker malerier," sa han. „Der hænger nogen faa klassikere paa væggen og det staar en mappe med nogen borte i det hjørnet der. De springer vel ikke Deres vei før jeg kommer tilbake?"

„Nei, det tænker jeg ikke paa," sa Leola som moret sig over den likefremme, barnslige naturlighet og oprindelighet hos denne arving til grevskapet Howth.

„Er De ræd for at man skal savne Dem nede i haven?" sa han næsten skarpt.

„Aa nei — det gjør de saamen ikke," sa Leola tillidsfuldt.

„Nuvel da," sa han. „Jeg skal ikke bli borte mange minutter," tilføide han og forsvandt bak en portiere.

Leola saa igjennem skisserne; av signaturen kunde hun se at nogen av dem var hans egne. Saa gik hun rundt i atelieret og saa paa maleriene paa væggene. Hun følte instinktsmæssig at de var kostbare og sjeldne, og da hun blev træt av at se paa dem, gik hun bort til pianoet. Hun hadde neppe slaat an et par akkorder, før Lord Beumont kom ind igjen. Han hadde ombyttet sin lerretsdragt med en kunstnerisk dragt av rødbrun fløil. Da Leola vendte sig om og saa paa ham, kunde hun godt ha indbildt sig at han var kommet like ut av en av rammene; der var noget saa middelalderlig og originalt i hans vakre, tænksomme ansigt.

„De maa endelig ikke reise Dem," sa han, idet han gik hurtig bort til hende og knælte ned foran de spredte notehefter. „Jeg vil gjerne vise Dem en gammel sang som jeg har fundet i biblioteket. De synger vel?"

„Ja, litt," sa Leola og lot fingrene gli henover tangentene.

„Her er den," sa han og satte noteheftet paa notestativet. „Vil De synge den?"

Hun spilte akkompagnementet og sang første vers. Det var en eiendommelig, gammel balade som fiskerkonene vist maatte

ha sunget for sine barn, mens de ventet paa at baatene skulde komme ind. Lord Beaumont saa ned paa hende med et uttryk av ufordulgt glæde i sit bleke ansigt.

„For en vakker stemme De har!“ sa han lavt. „Syng den færdig, jeg kunde høre paa Dem hele dagen og natten.“

Leola lo sagte.

„Da er jeg ræd for, vi blev meget, meget trætte begge to,“ sa hun smilende.

Men hun sang sangen tilende.

„Tak,“ sa han efter et øieblikks pause. „Tænk Dem bare,“ fortsatte han saa med et uttryk av undrende alvor, „hvis De ikke var gaat vild i skogen, saa hadde jeg aldrig møtt Dem!“

„Man skal aldrig si aldrig!“ sa Leola, idet hun reiste sig og saa efter sin parasol.

„Aa, gaa ikke — skal De virkelig gaa?“ sa han. „Naar faar jeg se Dem igjen? Jeg mener — naar kan jeg faa lov til at komme til abbediet?“

„Naar De vil,“ sa Leola som smilte over det likefremme spørsmaal.

„Aa —“ sa han, „De mener at jeg kan komme en formiddag og avlægge en visit sammen med kreti og pleti. Men det bryr jeg mig ikke om. Jeg vilde gjerne ha lov til at komme, naar jeg vil — kan jeg det?“

Leola betænkte sig et øieblik, saa sa hun:

„Lord Beaumont, det skal være os en glæde at se Dem til enhver tid.“ Saa tilføide hun smilende: „Vi har ikke saa mange gjester som De tror. Lady Vaux og Mr. Filip Dyce er saa venlige at komme ofte til os —“

„Filip Dyce!“ avbrøt han hende, og han presset sine læber sammen paa en eiendommelig maate. „Hm — Filip Dyce! Liker De ham godt?“

Leola betænkte sig — hun visste ikke hvorfor.

„Han er meget venlig,“ sa hun.

„Hvad mener De?“ spurte Lord Beaumont paa sin sedvanlige likefremme maate. „Hvad gjør han? Hvorledes er han venlig?“

„Ja — hvorledes pleier folk at vise sin venlighet?“ sa Leola smilende.

„Naa, saa Filip Dyce er venlig paa sedvanlig maner?“ sa han. Saa tilføide han næsten kort: „Jeg liker ikke Filip Dyce.“

Leola saa overrasket op, men svarte ikke — for hvad skulde hun si til dette utbrudd? — og før tausheten blev brutt, blev døren aapnet lydløst og en ung pike kom ind.

Hun kom hurtig ind, men stanset brat ved at se de to skikkelser ved pianoet, og hendes ansigt som hadde været blekt og ængstelig blev nu overgydt av en svak rødme. Det var et vakkert ansigt, søtt og tiltalende i dets fine rundhet og omgit av bløtt, brunt haar som paa gammeldags maner var flettet i en lang flette som rak hende til livet. Hendes hvite muss linkjole forøket indtrykket av hendes barnslige utseende, og hun var dog nogen maaneder over sytten aar. Med langsomme skridt gik hun over gulvet og med et ængstelig uttryk la hun sin lille, spinkle haand paa Lord Beaumonts arm og sa med en bløt, blid stemme:

„Aa, Beaumont, hvad er der hændt?“

„Aa, er det dig, lille ven!“ sa han og la sin haand paa hendes skulder, hvilket fik hende til at rødme igjen. „Hændt? Hvad mener du?“

„Vi hørte — jeg hørte Dixon si at du var faldt i vandet —“ Dixon var Lord Beaumonts kammertjener — „og at du nær hadde druknet. Beaumont, er det sandt?“

„Ja, saa omtrent,“ sa hans naade smilende. Saa vendte han sig om mot Leola som ikke hadde kunnet løsrive sine øine fra den unge pikes søte ansigt. „Det er en meget besmykket beskrivelse av min klodsethet. Ikke sandt, Miss Dale? Cicely —“ han nikket bortimot Leola — „dette er Leola Dale til abbediet — Miss Dale, dette er min hundre og to og femtiende kusine, Cicely Standhope.“

Lord Beaumonts hundre og to og femtiende kusine fæstet sine blaa øine — de saa aldeles fiolblaa ut under de mørke, rette øienbryn — paa Leolas ansigt og neide alvorlig. Leola rakte hende paa sin naturlige maate haanden.

„Ja, Lord Beaumont hadde virkelig nær druknet,“ sa hun. „Men nu haaber jeg at han har overvundet det helt.“

De fiolblaa øine fik et haardt uttryk som om de vilde si:

„Hvilken ret har du til at haabe noget slikt?“ Og eierinden av disse øine sa i en næsten kold tone:

„Var De tilstede?“

„Ja,“ sa Leola, „men jeg maa desværre tilstaa at jeg var til meget liten nytte.“

„Cicely,“ sa Lord Beaumont, „jeg skylder en herre mit liv —“ han la eftertryk paa dette ord — „en herre som netop befandt sig like i nærheten av parkdammen — jeg faldt i vandet fra det bøiede orretræ — og han fik mig op igjen.“

Den unge pike blev blek.

„Hvor er han?“ spurte hun og saa sig om som om hun ventet at se ham derinde. „Hvad heter han? Aa, Beaumont, frelste han dit liv?“

„Det gjorde han, Cis,“ sa Lord Beaumont alvorlig. „Hans navn er Cyril Kingsley. Jeg ønsker av hele mit hjerte at han var her —“ han hadde forstaat hendes søkende blik — „men han gik sin vei uten at avvente nogen tak!“

„Men hvem er han? Hvor bor han?“ spurte Cicely Stanhope og saa med vidt aapne øine fra den ene til den anden.

„Han bor paa Miss Dales Home-farm,“ sa Lord Beaumont. „Han bestyrer den!“

„Imorgen tidlig vil jeg gaa over og takke ham,“ sa den unge piken næsten utydelig.

„Vi skal gaa ditover begge to,“ sa Lord Beaumont rolig. „Men,“ tilføide han i en lettere tone, „se ikke saa alvorlig ut, Cis, for denne tragikomiske hændelse har baaret skjønne frugter. Jeg har fundet en helt og — en ven —“ han bukket let for Leola. „Cis, jeg er overbevist om at du og Miss Dale vil bli gode venner.“

Den unge pikes øine som hvilte paa Leolas vakre ansigt uttrykte ikke den samme overbevisning, men hadde snarere et tvilende, næsten trodsig uttryk.

„Nu maa jeg gaa,“ sa Leola; „man tror vist, jeg er blit borte.“

„Allesammen dernede har spurt efter Dem,“ sa Cicely. „Og Mr. Filip Dyce farer rent urolig frem og tilbake.“

Leola rødmet — skjønt hun vilde ha git meget for ikke at ha gjort det.

„Jasaa?“ sa hun og følte at baade Lord Beaumonts og Cicelys øine hvilte paa hende. „Saa maa jeg skynde mig at berolige ham.“

„Jeg skal følge Dem ned,“ sa Lord Beaumont.

Cicely saa betydningsfuld paa fløielsdragten.

„Det gjør ikke noget,“ sa han som var vant til at uttyde hendes blik. „Jeg behøver ikke at vise mig i selskapet.“

Men da de kom ned i hallen fandt de den fuld av en mængde gjester; det hadde begyndt at regne, og ut av den sammenstimlede gruppe kom Mr. Filip Dyce mot dem ved foten av trappen.

„Min kjære, Miss Dale!“ utbrøt han med sin lave, indtrængende stemme. „Vi har været saa ængstelige for Dem. Vi trodde at De hadde gaat vild, og der gik rygter om at nogen var faldt i vandet.“

Mens han talte saa han over paa Lord Beaumont som rolig sa:

„Miss Dale gik virkelig vild, men det var mig som faldt i vandet, Mr. Dyce.“

„Aa —“ sa Mr. Dyce, hvis tone tydelig viste at denne hændelse under disse omstændigheter hadde liten betydning — „jeg haaber, De ikke blir forkjølet.“

„Det tror jeg ikke,“ svarte Lord Beaumont, og de to herrer stod og saa fast paa hverandre som om de maalte hverandres styrke.

Lyden av en vogn som nærmet sig avbrøt samtalen, og Mrs. Wetherel kom nu bort til Leola.

Lord Beaumont bød Leola sin arm, men paa en ubegripelig maate hadde Filip Dyce sat sig i be-

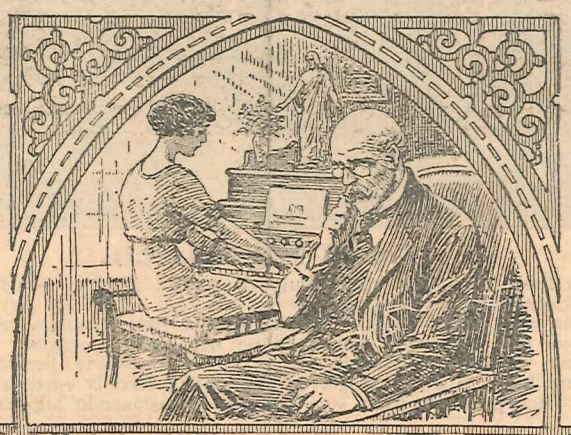

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering.

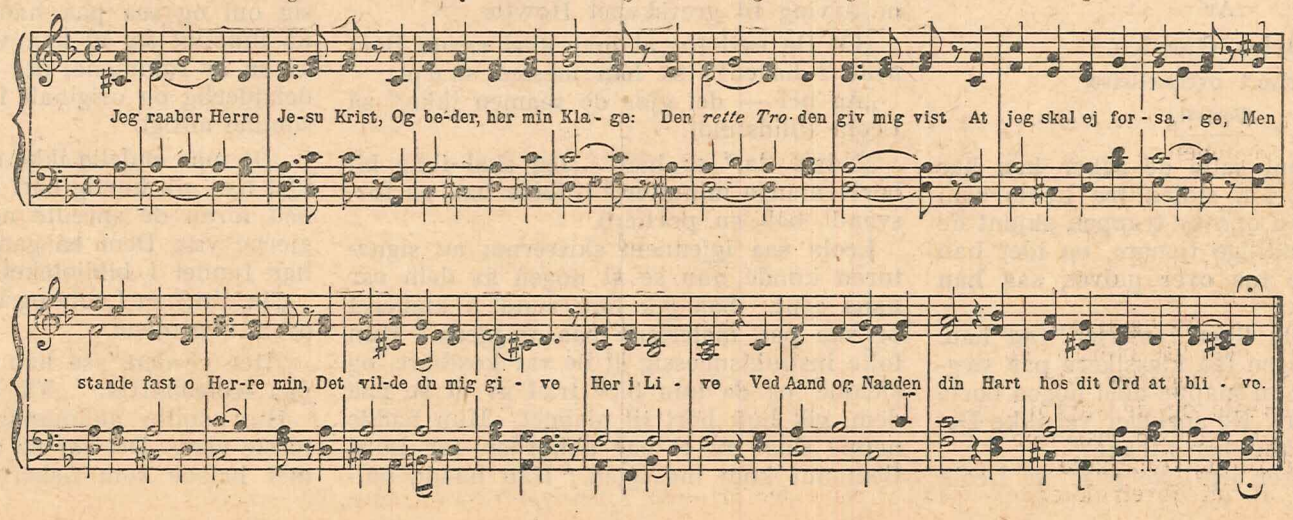

siddelse av hendes haand og det blev ham som førte hende gjennem hallen.

„Farvel, Lord Beaumont," sa hun. „Farvel, Miss — Cicely."

Men bare Cicely kunde besvare hendes hilsen, for Lord Beaumont var forsvundet opover trappen igjen.

Han var virkelig en ekscentrisk, ung mand.

X.

Da vi nu har set, hvad der blev av Lord Beaumont efter den ubehagelige hændelse, er det rimelig at vi følger den egentlige helt i begivenheten.

Cyril Kingsley gik hurtig gjennem skogen, næsten som om han var ræd for at bli kaldt tilbake; men da han kom til den lille, indhegnede vei som førte til landsbyen sagtnet han sine skridt og gik langsomt og tankefuldt videre. At dømme efter hans rynkede øienbryn skulde man næsten tro at han ærgret sig over at ha reddet Lord Beaumont fra en saa vaat grav, men det var ikke tilfældet. Cyril Kingsley var av denslags mænd som villig vover sit liv for en hund eller en hest og da meget mer for et menneske. Man kunne ha utledet retningen av hans tanker av de ord, han fremmumlet idet han tok av sig hatten og tørret sin vaate pande — for den hurtige gang hadde fremkaldt sveddraaper paa hans pande — „ung — begavet — vakker — og Lord!" — Hvad vilde være mer naturlig, end om de forelsket sig i hverandre?" Med disse ord som efterfulgtes av noget som var et halvt suk, en halv stønnen, fortsatte han sin vei med stormskritt. Litt efter naadde han en liten gruppe huser som dannet indgangen til landsbyen. Ved indgangen til et av disse huser stod en ung pike. Det var Mary Marsden — Polly som de kaldte hende.

Polly var av den type man kalder en landsbyskjønhet. Hun var litt over nitten aar, var pen med en rød og hvit hud, rødagtig haar og en net, litt buttet figur. Ni av ti av de unge bondegutter vilde gjerne være hendes kjæreste og de var alle hendes beundrere. Der var en viss ung kusk som het Edvard Young som hadde de bedste chancer til at bli foretrukket, og de var saa omtrent forlovet. Men Polly satte pris paa sin frihet og længtet slet ikke efter at binde sig til nogen av alle sine tilbedere. Hun koketterte tilhøire og tilvenstre, men Edvard Young hadde dog gode utsigter til at vinde den lunefulde, vakre, pike, liketil den fremmede, Cyril Kingsley, viste sig paa skuepladsen. — Fra første øieblik Polly saa ham hadde hun utvalgt ham til sit bytte, og Cyril Kingsleys uimottagelighet for hendes ynder hadde bare egget hende og gjort hende endnu mer ivrig efter at vinde ham.

Paa visse tider av dagen gik Cyril Kingsley altid forbi disse huser — naar han gik ut om morgenen og naar han gik hjem til middagen, og ofte naar han om aftenen vendte tilbake til farmen. Paa disse tider av dagen sørget Polly som regel for at være ved grinden, enten optat av at sætte en blomst paa sin dragt, eller av at strikke eller læse i en bok, og naar Cyril Kingsley gik forbi hende nikket han altid til hende og hilste smilende: „Godmorgen" eller „godaften.".

Denne aften stod Polly ogsaa ved grinden og saa forventningsfuldt nedover veien, og da Cyril Kingsley viste sig, betraktet hun ham ivrig. Da han kom bort til grinden, nikket han, men uten sit sedvanlige smil, og Polly saa at han ikke alene var alvorlig, men aldeles gjennemvaat, hvilket jo var nok til at gjøre et menneske litt alvorlig.

„Godaften, mr. Kingsley!" sa hun. „Hvad er hændt? De er jo drivvaat."

„Er jeg?" Cyril stanset — han hadde helt glemt at han var vaat — „naa ja, jeg har været i vandet."

„Formodentlig for at hente et av disse dumme faar! Aa, Mr. Kingsley, De blir dødssyk!" tilføide hun med en klædelig ængstelse.

„Naa — vistnok ikke av vandet, Polly," sa han med et alvorlig smil.

„Jo, det blir De —" sa Polly og aapnet grinden og la sin haand paa hans arm med en let rødme som klædte hende udmerket. „De er jo aldeles gjennemvaat."

„Man pleier at bli vaat av vand," sa Cyril som moret sig over hendes forskrækkelse.

„Skal De gaa hele veien til farmen —"

„Det er omtrent ti minutters gang," sa han smilende.

„Det er tid nok til at bli syk i," sa Polly, som fremdeles lot sin haand — det var en meget pen, liten haand — bli liggende paa hans arm. „De maa komme ind og drikke en kop te med litt spiritus i — kjelen koker netop. Aa, kom ind, Mr. Kingsley."

Hendes tone var saa ængstelig og bekymret, at Cyril trodde det vilde føre mindst vrøvl med sig om han samtykket, og derfor smilende fulgte med hende. Polly trak ivrig en stol bort til ilden og vilde endelig ha at han skulde sætte sig der — det mindst kloke, hun kunde gjøre — og skjænket en kop rykende varm te til ham. Hun vilde helde litt kognak i den, men han stanset hende ved at lægge haanden sin paa hendes arm, og ved denne berøring rødmet Polly igjen.

Eventyr.

Kunstneren, hvis pensel har frembragt ovenstaaende billede, kalder det „Eventyr". Og det med rette. For der aander ut av det netop den stemning som tryller beskueren ind i eventyrets sælsomme, brogede verden, hvor fantasiens mærkelige skikkelser faar kjøt og blod og blir levende, saa de kan fortælle om fangne, vakre kvinder paa havets dype bund, om duftende nøkkeroser fra Havmandens vakre vidunderhave og om meget andet sælsomt. — Efter maleri av E. v. Rège. s

„Ingen spiritus, Polly, det drikker jeg aldrig."

„Heller ikke, naar De er gjennemvaat, Mr. Kingsley?" utbrøt hun. „Aa — det skulde De gjøre. Hvor var det, De faldt i?"

„I parksjøen," svarte Cyril kort. „Er Deres far hjemme?"

„Han er nede paa farmen. Men hvorledes gik det til at De faldt i, Mr. Kingsley?" tilføide hun nysgjerrig.

„Ved et uheld," svarte Cyril endnu kortere.

Polly saa paa ham med næsten pinlig nysgjerrighet. Han var pen at se paa; hans ansigt blusset av varme, hans korte, krøllete haar lyste som guld, og de vaate klær som klæbet sig fast om hans kraftige figur viste hele dens styrke og elegante spænstighet. Pollys nysgjerrighet var stor, men hendes beundring overvandt den.

„Jeg skulde ønske," sa hun lavt, „at De vilde sende mig til farmen for at hente andre klær."

Dette vakte ham til bevissthet om situationen; han tømte sin kop og reiste sig.

„Gjør Dem ingen uleilighet, Polly, jeg er hjemme inden ti minutter og teen har gjort mig dampende varm."

Han saa sig om efter sin lue som hun holdt til tørring over ilden.

„Naar De endelig vil," sa hun og rakte ham motstræbende luen. „Jeg vil haabe at De ikke blir forkjølet."

„Det er ingen grund til at frygte det," sa han. „Godnat og tak!"

Han aapnet døren og gik ut.

Idet han gjorde det, kom en ung mand gaaende nedover veien og plystret. Det var Edvard Young. Ved at se Kingsley og Polly stanset hans plystren pludselig og istedetfor at gaa bort til huset, stanset han et øieblik og dreide derpaa ind i hækken. Han var blit blek og bet tænderne sammen, da han saa Polly bøie sig over gjerdet og vinke med haanden med et ømt smil og blussende røde kinder. Cyril saa ikke øm ut og rødmet heller ikke forlegent, da han gik hurtig bortover veien. Da han kom til det sted hvor Edvard Young stod sa han godaften; men Edvard bare stirret fast paa ham og mumlet noget i skjegget.

„Undres hvad der er iveien med ham?" tænkte Cyril likegyldig og gik videre.

Da han kom til farmen, saa han Mrs. Tibbett staa ventende ved døren med haanden for øinene for at beskytte dem mot lyset og — for at bruke hendes eget uttryk — med hjertet op i halsen. Hun hadde hørt et rygte om at den unge bestyrer skulde være druknet.

„Aa, Mr. Kingsley!" utbrøt hun og grep i sin angst fat i ham. „Hvor har De været og hvad har De gjort? De er vaat til skindet! Aa, Herre Gud —"

„Bli bare ikke forskrækket, Mrs. Tibbett," sa han smilende. „Jeg har bare faat mig et koldt bad! Nu gaar jeg op og skifter klær. Men barn dog —" alle barna kom styrtende og klynget sig til ham med en jubel som om han var revet ut av dødens klør. „Man skulde virkelig tro at mit liv hadde været i fare!"

„Det er netop det , det har været," utbrøt Mrs. Tibbet. „Vi har hørt det altsammen. De har frelst vor kjære Miss Leolas liv!"

Han for sammen og hans kinder blev blussende røde.

„Snak!" sa han næsten heftig. „Lord Beumont — det er vist saaledes han heter — faldt ned i en grøft og jeg trak ham op —" og idet han for første gang i den tid, Mrs. Tibbett hadde kjendt ham, viste tegn paa irritabilitet, gik han hurtig opover trappen.

Mrs. Tibbet styrtet avsted og strøk endel klær som hun la utenfor hans dør; men Cyril Kingsley syntes ikke at ha hast med at benytte det. Han gjorde en meget uklok ting, for han satte sig paa en stol ved vinduet, støttet hodet i haanden og stirret i fulde ti minutter paa abbediet. Saa tok han sin tegnemappe og en blyant og begyndte at tegne en skisse av en ung pikes ansigt og skikkelse. Det var en ung pike med mørke øine og bløtt, sort haar, hun stod mellem bregner og andre planter nede ved sjøen og lignet paafaldende det portræt av Leola som Lord Beumont hadde indflettet i sit maleri. Cyril Kingsley saa længe paa det, og først da hans klær var næsten tørre vaaknet han av sine drømmer og hentet det tøi, Mrs. Tibbett hadde lagt frem til ham.

Imens hadde der rast en liten storm ved Pollys hjem.

XI.

En kokette utsætter sig for mange vanskelige situationer. Før det ømme smil, hvor med hun hadde sagt farvel til Cyril Kingsley, var dødd bort paa Pollys vakre ansigt, kom Edvard Young gaaende bort til grinden med et meget mørkt ansigt, og skjønt Polly hilste paa ham med et meget godt fremtvunget smil, jaget det ikke skyene fra hans pande.

Edvard saa mørkt paa hende.

„Hvad skulde Mr. Kingsley her?" spurte han ikke særlig venlig.

Polly kastet nakken tilbake.

„Han kom ikke for at stjæle sølvtøiet, siden vi ikke har noget," svarte hun rapt. „Kan en herre" — hun la sterkt eftertryk paa dette ord — „ikke se ind til en for at hilse paa en, uten at du skal sætte op et slikt bedemandsansigt, Edvard?"

„Herrer har ikke noget at gjøre her," sa Edvard vredt.

„Ja, det er nu din mening," sa Polly spist. „Jeg mener noget andet, og Mr. Kingsley er en gentleman."

„Det har jeg ikke benegtet," sa den unge mand, „men, Polly, jeg synes du er lovlig glad i at tale med gentlemen."

„Det er kanske fordi de ikke er saa sure og grætne som visse andre," var Pollys svar.

Ved disse ord blev Edvard i endnu daarligere humør.

„Hvor er din far?" spurte han.

„Paa Lorme Head," svarte Polly.

„Det er kanske bedst at jeg gaar til ham," sa Edvard endnu meget grætten.

„Ja, det er vel bedst, hvis du ønsker at tale med ham," sa Polly og kastet nakken igjen tilbake, saa det gyldne haar næsten slog gnister i solskinnet.

Edvard Young betænkte sig et øieblik, saa gik han, idet han mumlet nogen vrede ord. Han var en hidsig, ung mand og meget forelsket. Polly kastet hodet tilbake med en kort latter. Hun visste at hun hadde magten over sin unge tilbeder og at hans skinsyke var et tegn paa hans kjærlighet. Nogen kvinder er født uten hjerte og det er ikke bare i de fine klasser man træffer hjerteløse kvinder. En landsbyskjønhet kan være likesaa hjerteløs som den fornemste skjønhet.

Polly lænte sig mot grinden og saa efter sin forlovede, og saa begyndte hun at ordne en buket blomster med en likegyldig mine. Hun skjænket ikke længer Edvard Young en tanke; hun tænkte paa Cyril Kingsley. Nu var Polly likesaa villig til at hate som til at elske denne unge mand. Hvis hun kunde ha truffet et valg, vilde hun ha foretrukket at elske ham og at han skulde ha forelsket sig i hende, men hvis han vedblev at vise sig kold likeoverfor hende, da var hun parat til at hate ham.

Hun tænkte endnu paa ham, da solen gik ned og maanen stod op og skinte gjennem vinduet ind i huset. Det var en deilig aften — altfor varmt indendørs — og Polly stod endnu ved grinden, da hun hørte hestetrampen ute paa veien. Hun tænkte et øieblik at det kunde være Cyril Kingsley, for hun visste at han undertiden red ut om aftenen; men pludselig kom en sort hest frem ved veisvingen, og nu visste Polly at det ikke var Cyril Kingsley, men Filip Dyce.

Filip Dyce red langsomt bortover veien, hans bleke, tankefulde ansigt var mer alvorlig og mer tankefuldt end ellers; men pludselig opfanget han et glimt av Pollys hvite kjole og han rev sig ut av sine betragtninger og red bort til grinden.

„Naa, Polly," sa han ag hans tynde læber fortrak sig til et smil, „De er ute og sværmer i maaneskinnet?"

„Naa ja, Mr. Filip," sa Polly koket, nyter De det ogsaa? Alle mennesker er nok ute iaften."

„Alle mennesker! Hvem er alle mennesker?"

„Naa — for eksempel Mr. Cyril Kingsley."

„Aa —" sa Filip Dyce med et kynisk smil, „har han været her?"

„Ja, hvorfor skulde han ikke det? Han drak te her," sa Polly og kastet nakken tilbake.

„Han er nok alle steder," sa Filip Dyce. „Det er ikke mange timer siden han trak Lord Beumont op av sjøen."

„Ja, jeg vet det altsammen!" sa Polly stolt.

„Hm — jasaa?" sa Filip Dyce. „De er kanske Cyril Kingsleys fortrolige — hvad, Polly?"

„Aa — kom ikke med noget slikt snak, Mr. Pilip," sa Polly koket smilende.

„En aften som denne passer udmerket til fortrolig passiar, Polly," sa Mr. Dyce, idet han lot sig gli ned av sadlen og kastet tøilene over armen. „Naa, saa Mr. Kingsley drak te hos Dem, Polly?"

„Ja, hvorfor skulde han ikke det?" sa Polly rapt.

„Aa — jeg vet saamen ikke," sa Mr. Filip Dyce med sit kolde smil. „Mr. Kingsley er meget upartisk i sin beundring; han er like tilfreds, enten det er sort eller hvitt."

„Hvad mener De?" spurte Polly.

„Aa, ikke noget," sa Filip Dyce, idet han lekte med sit urkjede og med sine kolde øine saa listig paa landsbyskjønheten. „Men man sier at Mr. Kingsley beundrer alle og enhver, mørk eller lys — Miss Leola fra abbediet og Polly Marsden fra landsbyen."

„Miss Leola!" sa Polly foragtelig og hendes øine skjøt lyn. „Jeg hater hende!"

„Jasaa!" sa Filip Dyce. „Det gjør jeg ogsaa."

„Mr. Filip, man sier at De altid er ved hendes side," mumlet hun i en beklagende tone.

„Det er fordi De ikke vil la mig faa lov til at være hos Dem, Polly," sa han smilende.

„De beundrer hende," sa Polly skarpt.

„Aldeles ikke," svarte Filip Dyce koldt. Hun er ikke efter min smak. Jeg liker blonde kvinder. Ser De, hvis jeg reiste til London" — Polly spidset ører ved dette magiske ord og hendes kinder blusset; det hadde altid været hendes hemmelige ønske at komme til London — „hvis jeg reiste til London, saa vilde jeg heller ha en blond kvinde end en mørk ved min side. Det vet De godt, Polly."

„Det vet jeg ikke noget om," sa Polly med godt spillet likegyldighet.

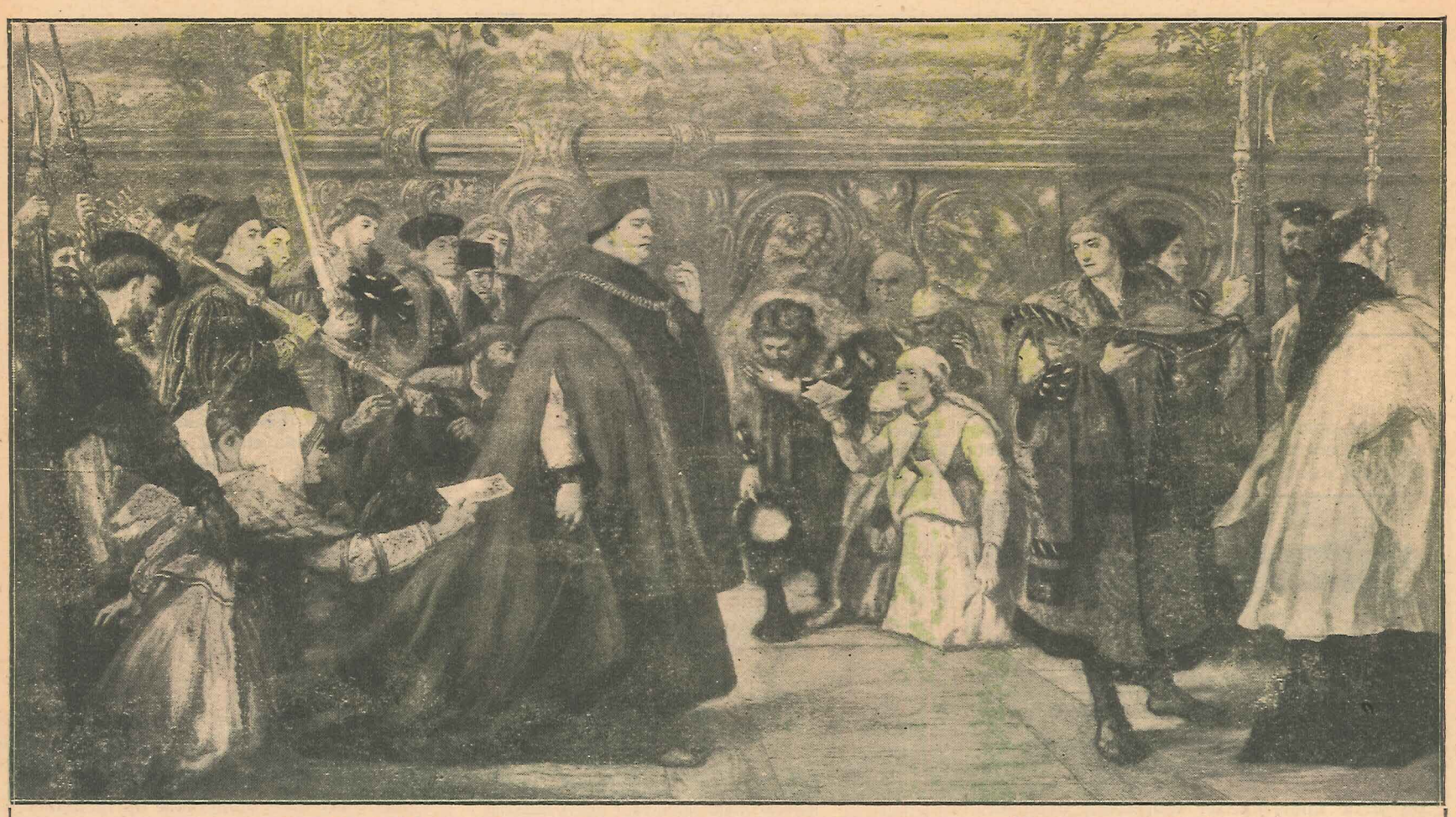

Kardinal Wolsey drar i spidsen for en procession gjennem Westminster Hall.

Den mægtigste mand i England paa kong Henrik den Ottendes tid, det vil si i aarene omkring 1500, var kardinal Thomas Wolsey. Han hadde først været kapellan hos kongen, men var efterhaanden steget fra den ene værdighet til den anden og blev tilsidst kardinal. Hans magt og indflydelse var umaadelig, og naar han i spidsen for den fornemme geistlighet drog i høitidelig procession gjennem Westminster Hall, strømmet folk til fra alle kanter for i dypeste underdanighet at overrække sine bønskrifter til den altformaaende mand. Hans karakter stod imidlertid ikke maal med hans magt, idet han var baade hovmodig, stolt, anmassende og ødsel og tænkte mer paa sit eget bedste end paa andres. Han faldt da ogsaa tilsidst i unaade og blev dømt til livsvarig fængsel. Kongen benaadet ham nok, men kort tid efter blev der reist nye anklager mot ham, denne gang for høiforræderi. Men døden utfridde ham, og han gik bort i aaret 1530, uten at efterlate sig noget savn hos nogen. s

„Det tror jeg ikke rigtig paa," sa Filip Dyce. — „Hvor godt De ser ut iaften, Polly! De vilde bli en dronning i en balsal! Naa —" vedblev han i en let tone," saa Cyril Kingsley har drukket te hos Dem idag?"

„Ja," sa Polly og kastet hodet tilbake, „det er en meget elskværdig herre."

„Polly, gjør mig ikke skinsyk," sa Filip Dyce smilende.

„Det kan De vist ikke bli," sa Polly. „Mr. Filip, alle sier at De ikke har noget hjerte."

„Polly, hvis det er noget sandt i det rygte, saa maa det være fordi De har faat mit hjerte."

Polly Marsden blev ganske rød, skjønt hun lo vantro.

„For noget snak, Mr. Pilip! De vet jo at jeg slet ikke bryr mig en smule om Dem og ikke tror paa Deres vakre talemaater."

„Jeg kan slet ikke komme med vakre talemaater," sa Mr. Filip med et litet suk. „Jeg er ikke veltalende som Cyril Kingsley. Hvis jeg skulde si noget — ja, der er noget jeg vil si iaften —"

Han avbrøt og hans skarpe øine hvilte med skjult lurhet paa hende.

„Naa, hvad er saa det?" spurte Polly.

„Polly," sa han pludselig som om han kom til at tænke paa noget, „hvad vilde De si til at komme til London?"

Den unge pike for næsten forskrækket sammen og lænte sig tungt til grinden. Hun spilte øinene vidt op. London! Det var hendes livs drøm, og Filip Dyce kjendte den virkning, dette ord hadde paa hende.

„Ja, London," sa han; saa begyndte han med dæmpet stemme at fortælle om den store bys glæder og fornøielser, om de triumfer som ventet hende, naar hun blev trukket ind i den magiske kreds.

Han vedblev at tale med dæmpet stemme en hel time, og da han igjen steg op paa hesten og langsomt red bort, stod Polly Marsden og stirret drømmende efter ham, helt blek av spænding og sindsbevægelse og med heftig bølgende barm.

London! Var det sandt alt det, han hadde fortalt om den? Skulde hun nogensinde faa komme og se alt dette?

Der laa et koldt, kynisk smil over Filip Dyces ansigt, da han red hjem. Det var ikke bare for sin fornøielse, han hadde tilbragt en time i tête-à-tête med landsbyskjønheten; det hadde ikke været for at vække hendes varme følelser han hadde ødslet saa megen veltalenhet. Der laa altid en særlig hensigt til grund for Filip Dyces handlinger. Hvilken hensigt hadde han nu med at proppe Polly Marsden med alle de vakre beretninger om Londons herligheter?

XII.

Den følgende morgen sat Leola ved det aapne vindu i frokostværelset med en bok i haanden og forsøkte forgjæves at læse. De hadde spist frokost for over en time siden; Mrs. Wetherel var fordypet i en konferanse med husholdersken angaaende middagsmaten til den følgende dag — da skulde Leola ha sit første middagsselskap, og det var jo en vigtig begivenhet — og Leola forsøkte som sagt paa at læse. Men det var et forgjæves forsøk, for hvert øieblik vandret hendes øine utover det vakre landskap som laa utbredt foran hende og hendes tanker svævet tilbake til begivenheterne den foregaaende dag. Hun tænkte paa sit møte med Lord Beaumont og dets besynderlige følger, paa den vakre pike Cicely Standhope og hendes merkelige væsen overfor hende — Leola. Saa tænkte hun paa Filip Dyce.

Mens hun stirret drømmende ut over engene, prøvde hun at komme til klarhet med hensyn til sine følelser overfor ham. Hun maatte indrømme for sig selv at hvor vindende og elskværdig hans væsen end var, saa kunde hun ikke like ham, ja, hun følte næsten uvilje mot ham. Naar han var i nærheten, hadde hun altid en følelse som om han iagttok hende, og for en ung pike med Leolas følsomme, ømfindtlige natur var dette slet ikke behagelig. Naar han kom til hende, mens hun talte med en anden, blev hun aandsfraværende og hendes øine droges uvilkaarlig mot hans; naar hun hørte hans dæmpede stemme, mens hun sang, følte hun sig sterkest fristet til at holde op og lytte efter den. Leola kjendte ikke noget til hypnotisme, men hvis hun hadde kjendt til denne mystiske videnskap, saa vilde hun sikkert ha følt tilbøielighet til at mistænke Mr. Filip Dyce for at utøve hypnotisk indflydelse over hende.

(Forts.)

Vi skulde jo —

Vi skulde jo brænde som fakler
og lyse som solen i mai,
og saa er vi blot nogen stakler,
som falder paa fristelsens vei.

Paa den vil jeg fæste mit øie,
mot den vil jeg rope: „Jeg vil!"
Og saa bede Gud i det høie
at give mig kræfter dertil.

For følger hans fotspor jeg efter,
saa er det saa sikkert og vist,
at jeg faar de manglende kræfter —
da seirer det gode tilsidst.

Georg F. Wittenberg.

Atlanterhavet: 8341 meter dypt nord for Puerto Rico. Det indiske Hav: 6205 meter dypt søndenfor Java. Det stille Hav: 9788 meter dypt østenfor Filippinerne.

De største hittil opmaalte dypder i de de tre verdenshav.

Havets dyp.

„Dypt som havet" er en gammel uttrykksmaate for noget der et umættelig dypt, og det skriver sig fra en tid, da man faktisk visste meget litet om, hvor dypt havet i virkeligheten var og paa grund av det hadde fantasien frit spillerum.

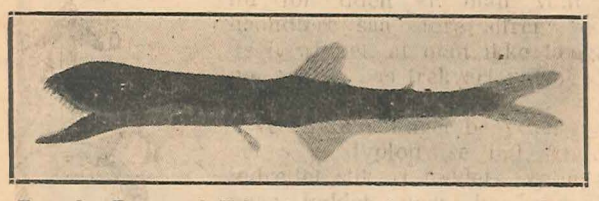

Fig. 2. **Dypvandsfisk.** Langs med kroppens underside ses de lysgivende organer, ved hjælp av hvilke fisken er istand til paa det store havdyp at forjage en liten del av det der herskende egyptiske mørke.

De første undersøkelser vedrørende dybdeforholdene i havet gaar helt tilbake til oldtiden, men man undersøkte bare nær land, da sjømanden overhodet paa den tid ikke vovet sig ut paa det store hav. Allerede tidlig fik man den idé at benytte et lod i en line ved disse maalinger. Naar linen blev trukket ind, blev den med det samme maalt op mellem en mands utstrakte armer, og derfor blev havdypet i gamle dager altid opgit i (ca. 1.75 m.)

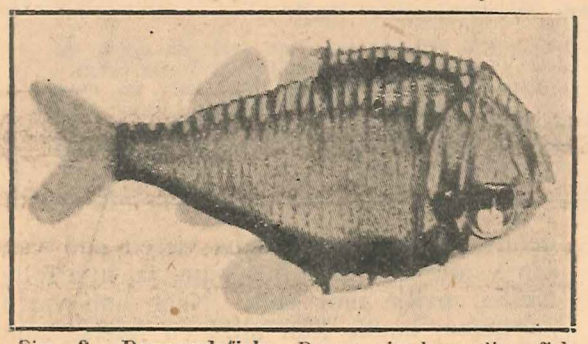

Fig. 3. **Dypvandsfisk.** Denne eiendommelige fisk er i likhet med mange andre av havdypets indvaanere utstyrt med lysorganer langs buksiden, saa dyret derigjennem selv er istand til delvis at oplyse den mørke havbund.

Efter at kompasset blev opfundet og de store opdageres tider begyndte, utstraktes dypmaalingene sig til ogsaa at omfatte de store oceaner, og man saa nu at man før var tilbøielig til at overvurdere havets dyp.

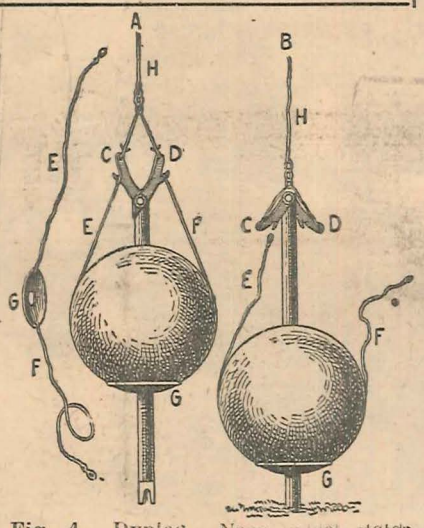

Fig. 4. **Dyplod.** Naar loddet støter mot havbunden, trækkes paa grund av loddets tyngde grenene C og D nedover, hvorved linen E—F glir av grenene og loddet frigjøres fra skiven G, som ellers holder det fast. Lodlinen H kan saa hales ind uten at tynges av loddet som nu ligger igjen paa havets bund.

Da den bekjendte verdensomseiler Magelhans i Det stille Hav kunde sænke loddet til 800 m.s dybde uten at naa bunden, var man sikker paa at her var verdenshavets dypeste sted.

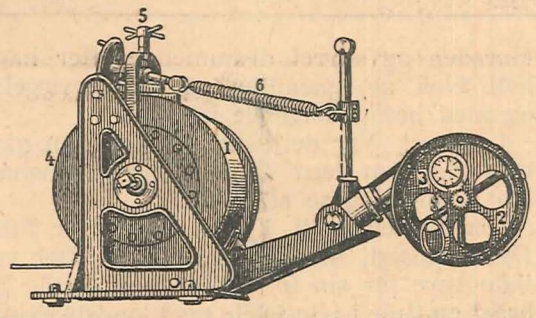

Fig. 5. **Lodapparat.** Lodlinen løper fra valsen 1 over maalehjulet 2, hvis omdreiningsantal kan avlæses paa regneapparatet 3. Utgangsfarten reguleres ved hjælp av ledbremsen 4 som styres av skrucapparatet 5. Saasnart loddet naar havbunden, trækker fjæren 6 sig pludselig sammen av sig selv, maskinen stanser og dybden kan derefter avlæses paa regneapparatet 3.

Men da man senere i løpet av 1800-tallet for fuldt alvor begyndte paa dypvandsmaalinger, maatte man revidere sin opfatning av havdypet endnu mer. Det vakte allerede forundring at den engelske opdagelsesreisende John Ross loddet 1970 meter i Baffinsbugten, men det vakte rent ut opsigt, da hans brorsøn James Ross sænket loddet til 8400 meters dybde uten at naa bunden i den søndre del av Atlanterhavet, og nu for tiden er man vant til at haandtere saa store sifrer vedrørende havdypet, at man ikke længer regner et dyp paa trekvart mil og derover for noget usedvanlig.

Ved dypmaalinger benytter man altid det s. k. dyplod (se bill. 4) som er indrettet slik at loddets vegter utløses naar loddet naar havbunden. Derigjennem opnaar man sikrere maalinger, likesom det ogsaa er lettere da at hale ind hele lodlinen igjen. Dyploddet føres i almindelighet ned ved hjælp av moderne loddapparater (se fig. 5), hvis automatisk virkende regneapparater selv angir det opmaalte dyp.

Takket være disse udmerkede hjælpemidler har man nu tilnærmelsesvis godt kjendskap til dybdeforholdene i havet, om der endnu er meget som man ikke vet fuld besked om, idet man maa huske paa at de foretatte dypmaalinger ifølge sakens natur delvis er tilfældige og dels faatallige i betragtning av havbundens utstrækning i det store og heletat. For at faa et dypsiffer for hver 10,000 kvadratkilometer havbund fordres 300,000 lodskud, og endda vet man allikevel ikke bedre besked om havbundens profil, end om man f. eks. bare hadde 4—5 høidesifrer at holde sig til for hele Schweiz.

For nærværende er de største hittil opmaalte havdypder følgende: I Atlanterhavet 8341 meter (nord for Puerto Rico), i Det indiske Hav 6205 meter (søndenfor Javas østre kyst), i Nordishavet 4845 m. (vestenom Spitsbergen), i Det søndre Ishav 3612 meter (paa vestsiden av Wilkes land), i Middelhavet 4400 meter (mellem Sicilien og Kreta), i Det røde Hav 2271 meter og i Østersjøen 427 meter (nordvest for Gotska sandø). Det allerstørste dyp som overhodet er opmaalt, hittil paavistes den 2. juni 1912 av det tyske fartøi „Planet" i Det stille Hav østenfor Filippinerne, omtrent 75 kilometer fra land. Her stanset loddet først paa et dyp av 9788 meter.

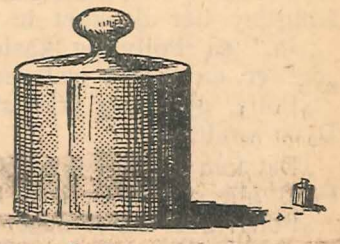

Jord. Vand.
Havvandets vegt i forhold til den øvrige jordklodes vegt. Jordmassen paa vor planet veier ca. 4 555 ganger saa meget som hele havet — et forhold som ovenfor er grafisk fremstillet ved hjælp av de to vegtlod. Det store lod forestiller jordmassens vegt, det lille havvandets.

Interessant er det faktum at de største dybder i almindelighet ikke forekommer ute paa det aapne hav, men nærmere kystene, hvilket synes at stride imot hvad man paa forhaand skulde anse for rimelig.

Vand. Jord.
Fordelingen av hav og land paa vor Jord hvis man bare tar hensyn til overflateforholdene anskueliggjøres gjennem ovenstaaende to sorte felter, hvorav det venstre forestiller havoverflaten, det høire landoverflaten. Havoverflaten er den største og utgjør omkring tre femtedeler av hele Jordens overflate.

Betragter man havet efter overflatens utstrækning, synes det umaadelig stort i sammenligning

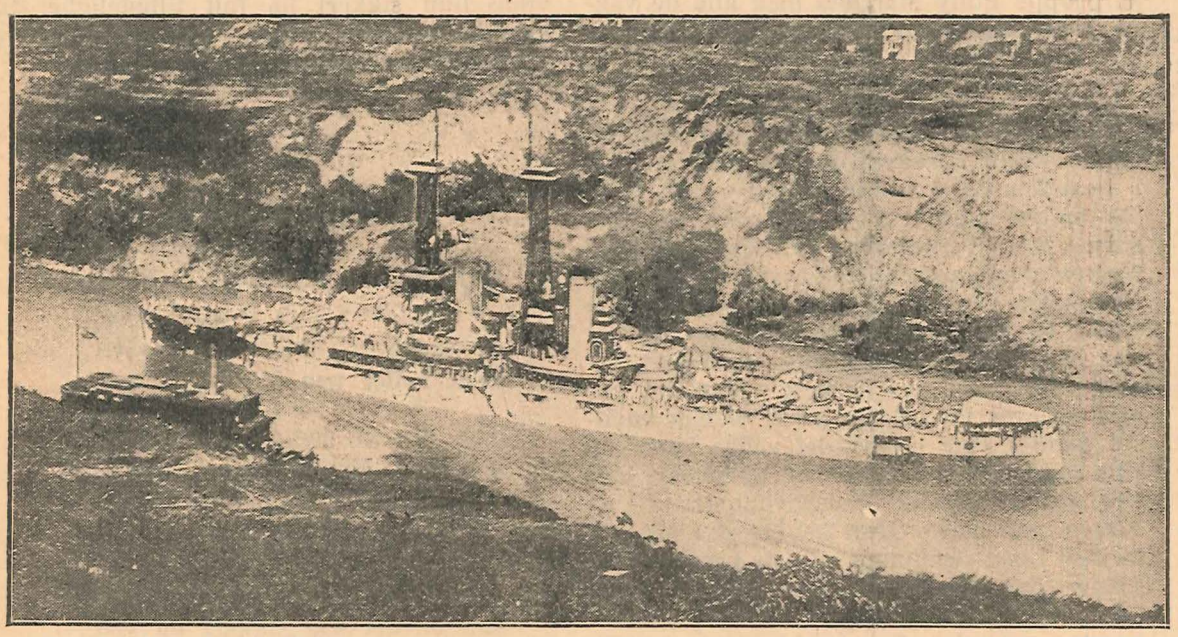

Fig. 1. **I verdenstrafikken** spiller kanalerne, baade de som er dannet av naturens haand og de som menneskenes dygtighet har frembragt, en umaadelig rolle. I saa henseende behøver man bare at tænke paa Sueskanalen og Panamakanalen. Men disse kanalers betydning staar i et merkelig motsætningsforhold til det litet imponerende syn som disse kanaler for det meste frembyr i sig selv. Paa ovenstaaende billede ses et stort amerikansk krigsskib passere gjennem Panamakanalen som paa dette sted ikke synes større end en fredelig gatekanal i en stille by. Allikevel har arbeidet med at grave denne kanal gjennem næsset netop paa dette særskilte sted — det meget bekjendte Culebra cut — bydd paa vanskeligheter som næsten har oversteget menneskelige kræfter.

Hvis man ved hjælp av lodrette snit langsmed strandkanten og videre ind mot jordens midtpunkt skjærer ut de britiske øer av jordkloden, vil vedstaaende kræmmerhusformede figur som da fremkommer være saa stor, at halvparten av alt det vand som findes i samtlige Jordens have vilde kunne rummes i den. Vandmassene er ikke større i forhold til Jorden.

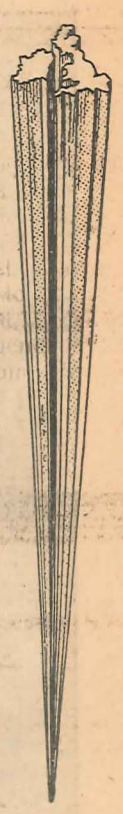

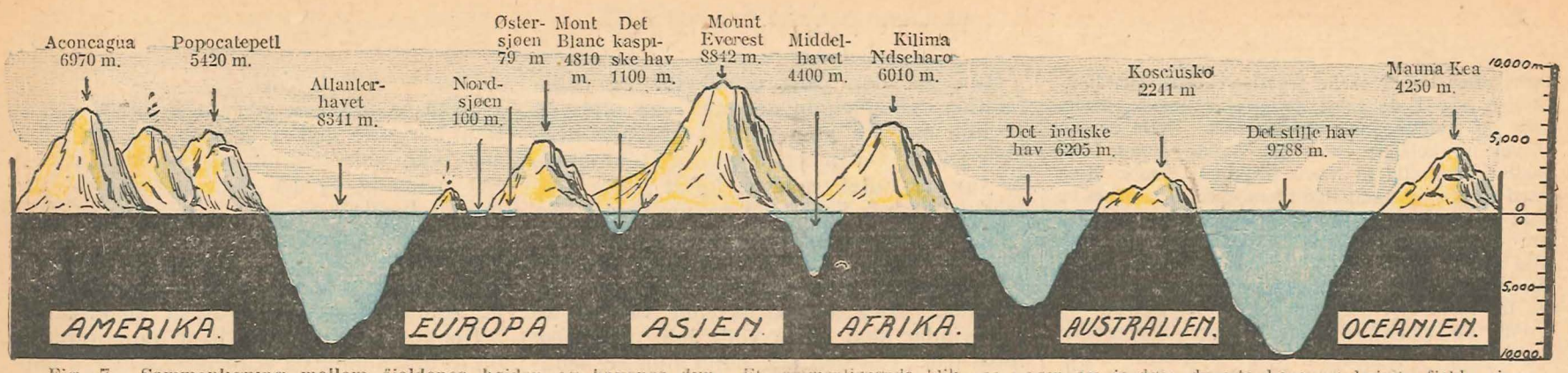

Fig. 7. Sammenligning mellem fjeldenes høider og havenes dyp. Et sammenlignende blik paa nogen av jordens dypeste have og høieste fjelde viser at havets dyp i det store hele nogenlunde motsvarer fjeldenes høider. Men ser man nærmere efter, opdager man at de største havdyp i virkeligheten er litt større end de høieste fjeldtopper. Jordens høieste punkt, Mount Everest i Himalaya, er saaledes „bare" 8 842 meter høi, mens det største hittil opmaalte havdyp, paavist i 1912 i Det stille hav, er paa 9 788 meter, eller med andre ord ca. 900 meter større.

for paa de store havdybder maa herske et med landoverflaten, idet havet indtar omtrent tre fjerdedeler av jordens areal. Men tar man bare hensyn til vegten og sammenligner havets vegt med hele jordklodens, er havene bare en liten del av hele jordkloden, idet der behøves 4555 vandmængder som verdenshavet for at opveie hele jorden, ikke desto mindre er vegten av hele verdenshavet temmelig betydelig, nemlig 1 332 000 000 000 000 000 000 eller 1332 trillioner kilogram og man forstaar at der derfor paa de store havdybder maa herske et umaadelig tryk som blir desto større, jo længer man kommer ned. Man har beregnet, at allerede paa 3500 meters dybde maa et menneske som befinder sig dernede bære en tyngde likesaa stor som vegten av 20 lange godstog, fuldt lastet med jernbaneskinner.

Kunde man tænke sig et menneske ved hjælp av særskilte apparater blev istand til at kunne tilbringe en tid paa de store haves dype bund, vilde han visselig ikke komme til at opleve synderlig meget, men

Fig. 6. En vandrumme hele verdenshavet, maatte være godt og vel 1 000 km. dyp og likesaa bred. Hvis man placerte en slik kjæmpestor bøtte i den søndre del av Skandinavien, vilde buntegne det omraade som gaar fra Skaane i Sverige til Bodø i Norge og paa begge sider vilde bøtten række et godt stykke utover kyster i vest og øst.

til gjengjæld skulde det han oplevde være desto mer eiendommelig og aldeles ulikt det han ellers var vant til. Evig taushet, absolut ro og fuldstændig mørke hersker paa det store dyp. Er man 1500 meter nede, trænger overhodet ingen kemisk virksomme lyssstraaler mer dernede. De sidste som ophører er de violette straaler, idet de røde allerede holder op paa 500 meters dybde.

For at et menneske under disse forhold skal kunne se noget, maa man selv sørge for belysningen. Noget lignende er i selve verket tilfældet med mange av de eiendommelige væsener der tilbringer sit liv paa oceanenes dybder.

Alene det, at de er istand til at motstaa vandets umaadelige tryk er forunderlig. Men endnu mer forunderlig er det at endel av dybvandsfiskene er utstyrt med selvlysende organer, likesom elektriske løgter som de bærer paa hodet eller for det meste langsmed kroppens underside. Dertil kommer at nogen av dem har s. k. teleskopøiner, der kan skyves ind og ut som en kikkert, hvorigjennem synsfeltet kan regu-

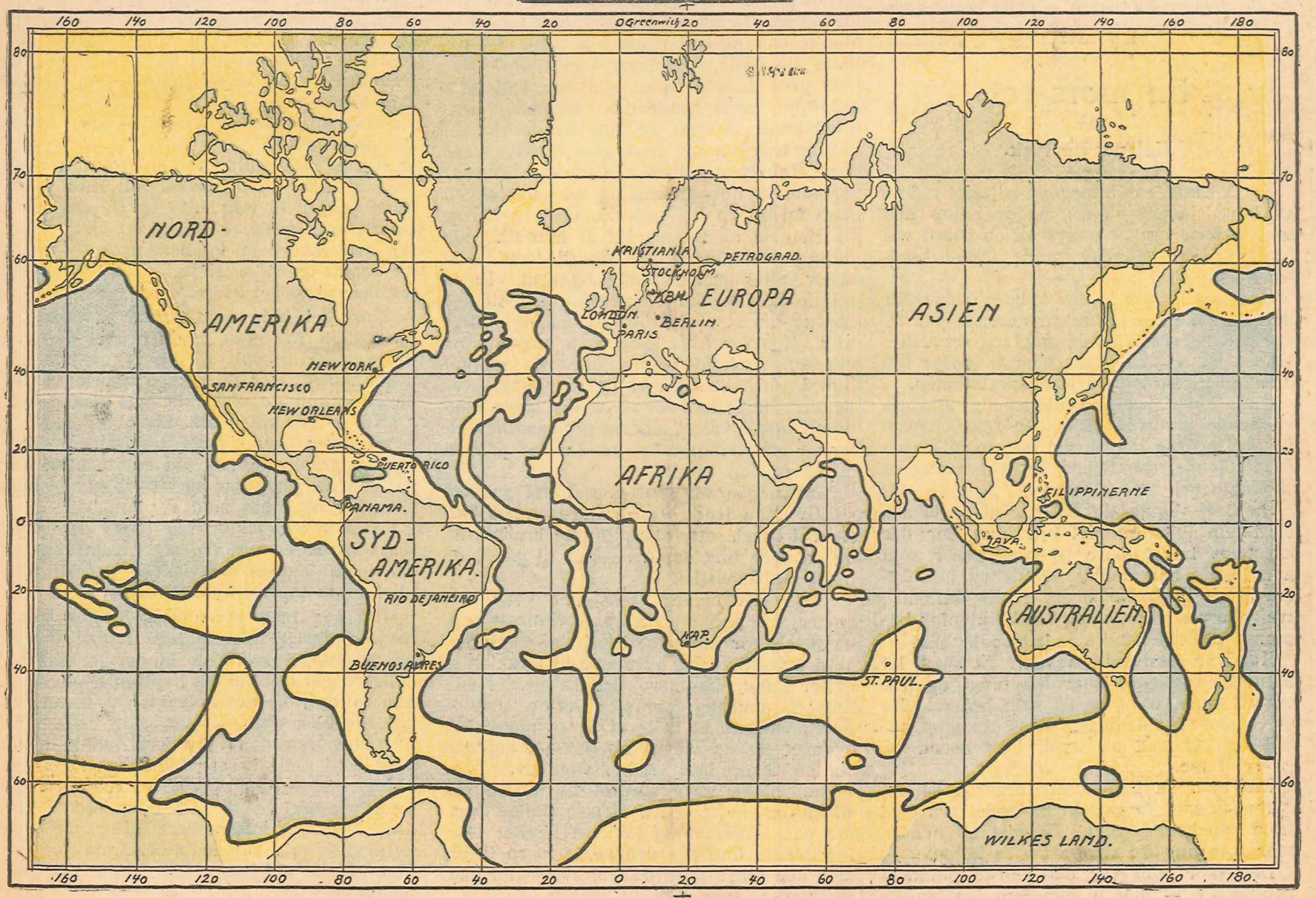

Fig. 8. Hvis verdenshavets vandspeil sænket sig 4 000 meter, vilde verdenskartet komme til at se ut som ovenstaaende. Et blik paa dette nye verdenskart — hvilket kanske kommer til at motsvare et virkelig kart om nogen hundre tusen aar eller mer, naar Jorden mister en stor del av sine vandmasser, likesom Maanen og Mars har mistet sine — er ikke uten interesse. Man vil lægge merke til at Nord-Amerika blir landfast med Europa paa den ene side og med Asien paa den anden, saa at man f. eks. langs med Stockholms og Kristianias breddegrader skal kunne foreta en fotvandring rundt jorden. Derimot skal man ikke kunne seile rundt hele jorden, fordi en landbro som forener Asien med Sydpolsregionerne vil komme til at opstaa. Blandt andre interessante detaljer kan fremhæves at der vil opstaa en helt ny verdensdel nede i Det indiske hav, i hvilket den bekjendte, nu under vand beliggende vulkan St. Paul skal reise sig som et vældig, kegleformet krater. Øen St. Helena kommer fremdeles til at være en ø — dens egenskap som forvisningssted vil altsaa fremdeles bli bevart. Panamakanalen vil naturligvis bare forekomme som en liten indtørket grøft, men i dens sted vil en ny, av naturens haand dannet „Panama"-kanal ha opstaat, delende tvers over den eiendommelige, slangelignende halvø som da skyter ut i Atlanterhavet omtrent oppe fra Grønland og helt ned mot Sydpolen. At de tre nordiske hovedstæder og verdens nuværende største sjøfortsby London paa den tid vil bli indlandsbyer, med nærmeste adgang til havet et godt stykke ute i Atlanterhavet, er heller ikke uten interesse.

leres efter behov. Ofte fremtrær disse eiendommelige dyr i de mest pragtfulde farver, røde, gule og violette, men sjelden blaa. Dette er saa meget merkeligere som det skulde synes temmelig overflødig at være festklædt under disse usedvanlige og ugunstige lysforhold. I mørket er som bekjendt alle katter graa, og det gjælder om dypvandsfiskene, at de paa det store dyp alle synes at være fuldstændig sorte, enten de saa er gule eller violette eller røde naar de færdes i lys.

Paa de aller dypeste steder i oceanene forekommer hverken planter eller dyr — her er alt liv utslukt, bare dødens mørke og stilhet hersker her, hvor den rødagtige, seige dypvandslere danner havets bund. Paa mange steder er havenes bund sterkt præget av de tilgrænsende lokaliteter inde paa land. Saaledes er havbunden i Atlanterhavets østre del utenfor Nordafrika dækket av ørkensand, som passatvinden har ført derut fra Sahara.

Som et litet tankeeksperiment kunde man tænke sig, at vandspeilet i verdenshavet paa en eller anden maate, f. eks. gjennem havvandets avdunstninger fra jorden, blev sænket 4000 meter. Hvilke virkninger dette vilde faa paa kartenes utseende anskueliggjøres forsøksvis paa et av de billeder som følger med denne artikkel. At en saadan sænkning muligens en gang kommer til at foregaa i virkeligheten, gjør det lille eksperiment ikke mindre interessant. Videnskapen kan ikke helt og holdent avvise den mulighet, at en saadan sænkning kan indtræffe — ikke paa en gang, men langsomt og gradvis, idet den nu fuldstændig tørlagte maane i saa henseende utgjør et litet tiltalende forbillede. Det kart, der er tegnet her som et litet eksperiment, skal kanske isaafald en gang bli et billede av virkeligheten og vise verdenskartet som det skal komme til at se ut om mange — la os haabe særdeles mange — aar.

En mors ret.

Av

Helene Hørlyck.

Karla Lund, cand. mag. og adjunkt ved en av hovedstadens skoler, hadde netop faat sommerferie og var paavei til en gaard ved havet for at bade og samle friske kræfter til sin gjerning.

Hun sat i en tredie klasses kupé for ikke-røkere og saa aandsfraværende paa telegrafstængenes susende flugt og traadenes vippen op og ned, mens hendes tanker fløi tilbake til avreisen fra jernbanestationen.

Hun hørte endnu fuldmægtig Plenges klingende muntre: „Lykkelig reise, frøken Lund!“ og saa det varme, aapne blik som fulgte hende, saa længe det var mulig at skjelne noget.

Da hun vendte sig om for at sætte sig, blev hun igjen mindet om ham, for der laa hans buket, bare lyserøde roser som han hadde hat med til hende og hun begravet sit lykkelige ansigt i det duftende, svalende rosenflor, mens landet utenfor kupeen for forbi hendes indadvendte blik.

Hun var usedvanlig vakker. Et stort, let flammet, rødbrunt haar laa tungt og løst om et smalt, blekt ansigt som beherskedes av to store, gyldenbrune øine. Ansigtet var fint tegnet. med en smal, buet mund og en ret næse.

Litt efter la hun rosene fra sig og det lykkelige smil forsvandt. Et andet syn gled frem for hendes øine. Billedet av hendes mor som hun nu skulde faa se iaften.

Den mor som var det mørke punkt i hendes liv — moren som hun fra ganske liten hadde maattet skamme sig over og som hun nu som voksen aldrig saa uten at en følelse av bitterhet og avsky betok hende.

Hun husket det som var det idag, første gang, det gik op for hende, hvilket liv hendes mor levde og med hvilken foragt hele den lille provinsby betragtet hende.

Hun gik den gang erend for en lægefamilie. Da hændte det som saa ofte før at hun saa sin mor komme gaaende nedover gaten. Da hun ræd og skamfuld smuttet op paa loftet og begyndte at pudse skotøiet som stod i en lang rad og ventet paa hende hørte hun pikene nede paa kjøkkentrappen snakke om hende, og pludselig som i et glimt saa hun sin mors liv i al dets grimhet. Hun forstod at hun var en av de kvinder som ingen vilde tale med eller hilse paa. Fra den dag holdt hun sig ængstelig tilbake fra kammeratene paa skolen. Hun svarte underdanig og med et sky blik, naar nogen talte til hende.

Hun hadde bare en eneste glæde og det var bøkene. Paa skolen var hun den flittigste og bedst begavede elev. Hun blev enstemmig av lærerne indstillet som nummer en til en av de fripladser paa Katedralskolen som hvert aar blev git til de flinkeste av kommuneskolens elever.

Hverken hun eller moren hadde tænkt sig det mulig at noget saadant skulde falde i deres lod. De slet sig gjennem livet i et elendig kvistværelse og levde av fattighjælp og de faa skillinger Karla tjente som hjælpepike.

Men for Karla var det pludselig som om et nyt liv blev skjænket hende. Hendes gamle lærere hadde talt saa pent til hende og sagt at de var sikre paa at hun vilde gjøre dem ære og bli et fint og dygtig menneske. De hadde sagt at hele verden laa hende aapen. Hun kunde næsten ikke tro det. Men fra nu av arbeidet hun med fordoblet iver og lyst. Folk tok sig av hende. Hun fik faste spisedager rundt om i byens pene familier som alle, om end ikke taktfuldt, lærte hende den nødvendige omgangstone. Fra nu av blev hendes liv en stadig trængen sig frem paa kundskapens vei. Hun blev student med bedste karakter og kom til hovedstaden og tok efter nogen aars forløp en fin andeneksamen i sprog. — Men da moren merket at hun fik gode indtægter klamret hun sig til hende og skrev efter penger tidlig og sent. Karla sendte hende sum efter sum med stadige bønner om at bruke dem til mat og nyttige ting. Men for hver gang, hun om sommeren tok ophold i den lille by, merket hun at drikken fik mer og mer magt over hende. Indtil hun for etpar aar siden hadde git hende valget mellem fattiggaarden eller at bli leiet ind hos en familie paa en gaard paa en ensom egn.

Nødtvungen var moren gaat ind paa det sidste. Men trods gaardens ensomhet lyktes det hende ofte at skaffe sig brændevin, og da drev hun om fra gaard til gaard og tigget og smaastjal.

Karla selv maatte trods sine gode indtægter, leve meget sparsommelig for at kunne betale for morens underhold. Bare ved at gi privattimer og oversætte til forskjellige aviser kunde hun leve det liv hendes stilling og omgang krævet. Derfor trængte hun haardt til at hvile ut i sommerferien.

Toget bruste videre og nærmet sig den station, hvor hun skulde stige av.

Hun hadde ikke skrevet til moren om sit komme av frygt for at hun skulde komme paa stationen og ta imot hende. Derfor maatte hun gaa den lange turen tilfots med den tunge reisevæsken, hvori hun hadforskjellige ting med til moren.

Da hun kom ind paa gaarden for en liten hund gjøende mot hende og kaldte straks konen ut som ønsket hende hjertelig velkommen.

„Hvorledes har mor det? — Er hun hjemme?“ spurte Karla.

„Ja, det er hun; men hun er ikke rigtig bra,“ sa konen langtrukkent.

„Saa — er hun syk?“

„Naa — nei, syk er hun jo ikke — men hun har ofte gigt i benene, og naar hun saa ikke kan komme ut — da blir hun saa urimelig og lei — men værs'go' gaa ind til hende.“

Da Karla aapnet døren ind til morens værelse, møtte der hende et sørgelig syn. Borte i den gamle lænestol ved vinduet sat et sammensunket vrak av et menneske.

Hendes store, rødgraa haar hang uordentlig til alle kanter og et forbritret uttryk hadde lagt sig om de dype rynker om øine og mund. Det var Karlas brune, store øine, men det gyldne skjær var sluknet og blikket flakkende og øde.

„Goddag, mor,“ sa Karla og tok motstræbende den smudsige haand i sin.

„Goddag — — — naa kommer du endelig en gang? — Det er nydelig hvorledes en fin dames mor skal sitte og ha det,“ tilføide hun med et ondt blik paa Karlas nette, lysegraa spaserdragt.

„Mor, er du syk?“

„Ja, gigten sitter og plager mig i benene — og passet blir man jo aldrig. Ikke engang en smule hofmandsdraaper kan man faa hentet her.“

Karla sa ikke noget videre. Hun visste at moren var umedgjørlig og at folkene mer end gjerne vilde bli kvit hende. Saa begyndte hun at pakke ut sin reisevæske: konditorkaker og konfekt og forskjellige klær som hun trodde moren trængte til.

Men denne stirret likegyldig paa det hele.

Og da konen kom ind med kaffen pent servert paa et bret, sa hun rasende:

„Ja, saaledes skal det være, naar der er fremmede; men til hverdags — jo tak, da skal vi se!“

„Drik nu, mor,“ sa Karla — „se, her er der gode kaker.“

„Karla,“ begyndte moren litt efter i en ynkelig tone, „hvorfor kan du ikke sende mine penger til mig selv? — De snyter og bedrar mig værre end jeg vet ikke hvad. Jeg faar ikke hvad du betaler for! — Hvis du sendte pengene til mig selv, saa vilde jeg faa det meget bedre.“

„Mor, det har vi jo prøvd saa ofte — du vet jo saa godt at du bruker pengene til brændevin. Spis nu og la os tale om noget andet. Har du mange smerter i benene — kan du slet ikke gaa paa dem?“

„Nei — jeg sitter her dag ut og dag ind — og ingen bryr sig det mindste om mig,“ sa hun graatende, „og mit eneste barn har det som en prinsesse og lar sin gamle mor sitte her og pines med sygdom.“

Karla svarte ikke. Den tanke som hun saa ofte hadde vist fra sig trængte sig nu paa igjen. Skulde det virkelig være hendes pligt at ta moren hjem til sig?

Hun saa med gysen paa hendes store, herjede ansigt hvor posene under øinene og de graa, opsvulmede kinder fortalte tydeligere end ord om det liv, hun hadde levd. Skulde hun ha dette frygtelige menneske sittende hver dag i sin stue og kalde hende ved morsnavnet? Hvad ret hadde denne kvinde til saaledes at ødelægge hendes liv? Aldrig hadde hun opfyldt en mors pligter og aldrig sagt hende et kjærlig ord. Tvertimot — Karla husket bare altfor godt alle de pryl og puf, hun hadde faat, da hun var liten. Og al den skam hun hadde følt over hende.

Og nu gjorde hun morkravet gjældende.

Det var jo det sedvanlige. Det endte hendes brever med, og det var det sidste, hun sa, hver gang Karla besøkte hende.

Som om moren hadde gjætet hendes tanker, sa hun ogsaa nu:

„Bare jeg kunde faa lov til at leve mine sidste dager hos mit eneste barn —“

„Du vet jo at det ikke kan la sig gjøre, mor," utbrøt Karla forpint.

„Nei, naturligvis — dine fine venner maa vel ikke se din gamle mor. La hende bare ligge og graate alle de lange nætter," snøftet moren og tørret øine og næse i forklædet, saa Karla holdt paa at faa ondt av at se paa det.

Om aftenen sa hun farvel til hende og reiste videre.

Men morens elendighet og avmagt, fængslet som hun var av de gigtsvake ben, vedblev at pine og forfølge Karla. Sommerferien slet sig avsted uten at ha git hendes nerver fred og nye kræfter.

Da tre uker var gaat, skrev hun til konen som passet hendes mor at hun skulde gjøre alt istand, saa vilde hun ta hende med sig hjem paa tilbakereisen.

Alene det at reise med hende var en lidelse. Karla følte godt alle de undrende blik og den reserverthet, hvormed de reisende tok avstand fra dem.

Og da hun kom hjem til sin lille, nydelige leilighet, og en ung pike som kunde ligge hjemme maatte fæstes for at moren kunde faa pikeværelset, var det som om freden og hyggen var drat bort med det samme.

Moren sat hver dag i lænestolen ved vinduet og kikket ut paa gaten. Hendes hænder laa ørkesløse i fanget hele dagen. Karla prøvde at lære hende at sy eller strikke, men det var umulig. Ikke engang læsning kunde hun samle sig til, skjønt Karla kjøpte alle Marlitts romaner til hende. Snart begyndte hun ogsaa at skjænde paa piken og kommanderte hende. Og naar Karla kom hjem træt og nervøs efter skolegjerningen, begyndte moren straks med sin skingrende stemme at sladre om pikens forsømmelighet. Karla maatte nu trække sig tilbake fra sine tidligere venner. Hun undskyldte sig med morens svakhet og sa at denne ikke taalte at se fremmede.

Men en dag fik Karla brev fra enkefru Plenge, hvori hun bad hende til middag søndag. Da blev hun staaende med brevet i haanden i mange motstridende overveielser. Hvad kunde det nytte at gaa dit? Den fine, aandrike fru Plenge kunde jo ikke utsættes for nogensinde at være i værelse sammen med moren. — Og Oskar Plenge som var saa kritisk og nøieregnende med, hvilke mennesker han var sammen med, hvad vilde han si, hvis han fik se hende. Om det bare hadde været en gammel, utslitt arbeidskone, Karla skulde ikke ha følt andet end glæde over at vise dem at hun hadde en mor som var glad i hende og hvis kjærlighet hun gjengjældte.

Men dette frygtelige ydre og frække væsen som stemplet hende — nei — hun maatte sende en undskyldning; hun hadde slet ikke lov til at føre Plenges bak lyset.

Og om nu Oskar Plenge virkelig mente noget med sine opmerksomheter og alle de lange samtaler paa spaserturene som de hadde gaat sammen denne sommer i slotparken, hvor de hadde møtt hverandre saa merkelig ofte om aftenen — de bodde jo i nærheten av den og hverandre.

Ja, det var det bedste at avbryte i tide, for aldrig skulde han se hvad hun var kommet av. Saa skrev Karla et koldt avslag og undskyldte sig med at hendes mor fordret al hendes tid og at hun herefter maatte ofre sig helt for hende.

Men en fjorten dager efter, da Karla gik hjem fra skolen, hørte hun hurtige skritt bak sig og en bløt røst som sa:

„Undskyld, frøken Lund — kan jeg faa gaa ifølge med Dem?"

„Goddag, hr. Plenge," sa Karla og hadde anskelig for at skjule sin pludselige glæde.

„Frøken, er det virkelig Deres mening at svigte gamle venner fuldstændig? De kan ikke tro hvilken skuffelse det var at De ikke kom forleden dag til os."

„Tak, men jeg kan ikke gaa ut mer, jeg er nødt til at være hos mor."

„Men saaledes kan De ikke begrave Dem, frøken Lund. Deres venner har da ogsaa krav paa Dem, ikke sandt?"

„Jo, hr. Plenge. Men det med mor er allikevel noget som hindrer mig fuldstændig i at gaa ut. Det er ikke noget at gjøre ved det. Tak for al Deres elskværdighet. Tør jeg be Dem hilse Deres mor! — Her skal jeg ind —"

Karla hadde stanset utenfor en butik. Hun kunde ikke holde det ut længer og hun var ræd for fler spørsmaal.

Fuldmægtigen saa forundret og støtt paa hende. Han merket at hun bare vilde bli kvit ham, og med en ceremoniel, kold hilsen gik han sin vei. Karla følte det som om hun nu selv skjøv al glæde fra sig. Nu laa livet tomt og øde for hende med lutter arbeide og ofre — ofre som blev mottat med grættenhet og utilfredshet. Ikke engang sit lille hjem hadde hun nu, hvor hun kunde graate ut sin sorg i fred og ro. Da hun efter middagen, hvor morens indholdsløse, plaprende snak ustanselig hamret løs paa hendes forpinte nerver, gik ind i sit soveværelse og la sig paa sengen for at lukke øinene og med magt holde taarene tilbake, lød det snart efter inde fra dagligstuen:

„Karla, hvad skal dette bety? Kan du ikke engang snakke litt med mig, naar jeg har været alene hele dagen?"

„Mor, jeg er træt og har hodepine," svarte Karla. Men moren vedblev at gi ondt fra sig, og da piken kom ind for at ta av bordet, hørte Karla hende beklage sig i raa uttryk over al den uret, hun led . .

En søndag formiddag, da hun kom hjem efter en lang spasertur, sat moren med en underlig oprømt mine, og hun begyndte straks at fortælle at det hadde været en ung, fin herre paa besøk. Piken hadde vist ham ind, og hun, moren, hadde sagt at han endelig maatte sitte ned og snakke litt, for hun snakket aldrig med noget menneske. Det hadde han ogsaa gjort. Det hadde været en makeløs pen, ung mand og han hadde sagt at han gjerne vilde talt med Karla om en konsert, han vilde ha hende med paa. Moren hadde sagt at han bare kunde komme og hente hende, saa skulde Karla nok være færdig klokken halv otte.

„Men mor, hvorledes kunde du si det? Jeg vil aldeles ikke gaa med paa nogen koncert!"

„Hvad, vil du ikke gaa med en saa fin kavaler? Nu har jeg aldrig hørt paa make?"

Karla skrev et høflig avslag og sendte det straks bort til Osker Plenge; for hans visitkort laa paa bordet.

Saa gik der hele to maaneder. Karla saa daarlig ut og var meget nervøs. En dag, da hun kom ut fra skolen, kom Oskar Plenge bort til hende og sa:

„Undskyld, frøken Lund, men jeg har rent ut passet Dem op for at faa lov til at tale med Dem."

„Hr. Plenge, det er ikke rigtig av Dem. Efterat De har været i mit hjem og set — hvorledes det er — saa maate De kunne forstaa at jeg ikke mer kan —"

„Frøken Lund, De har vist godt merket at jeg stadig har søkst Deres selskap. Det var en tid da jeg trodde at De ogsaa gjerne vilde være sammen med mig. Derfor syntes jeg at jeg hadde ret til at forlange endnu denne ene samtale. Jeg vil spørre Dem, om — om De vil bli min hustru?"

„Det kan jeg ikke — De vet jo — De har jo set min mor —"

„Ja, jeg har forstaat hvad De maa lide; men De svarer mig ikke, frøken Lund — betyr jeg intet for Dem?"

„Jo, jo — men det kan ikke nytte. Jeg har min pligt, den kan jeg ikke skyve fra mig."

„Frøken Lund, gi mig ret til at hjælpe Dem, si at De vil bli min hustru?"

„Ja — men hvorledes kan De — naar De vet —"

„Bli med op til mor, hun venter paa os," sa Plenge med lav, jublende klang i stemmen. De stod netop utenfor fru Plenges port, og neppe var de kommet ind i trappen, før han trak Karla ind til sig i en knugende favntak. Og pludselig stormet han med hende i haanden op trappen og ringte paa.

Fru Plenge lukket selv op. Oskar skjøv varsomt Karla bort til hende og sa:

„Mor, kys din svigerdatter!"

Karla var rent fortumlet av lykke, men hun hadde samtidig en ængstelig følelse av at dette ikke kunde vare — at lykken kunde forsvinde likesaa hurtig som den var kommet. —

Men et halvt aar efter het Karla fru Plenge. Hendes mor blev anbragt i et privat alderdomshjem, hvor hun var likesaa misfornøiet som hun hadde været det alle steder.

Litt hodebrud.

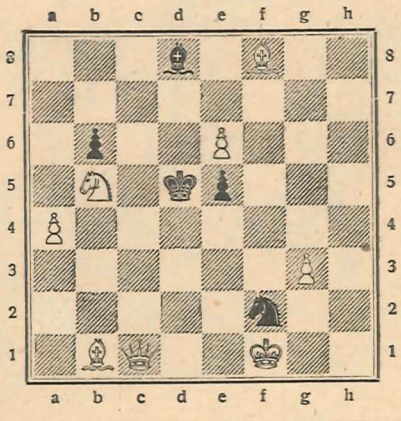

Schakopgave nr. 1691. Av Leonard Lundin, Gnarp, Sverige. (Original.)

Sort: K. S. L, 2 B = 5 br.

Hvit: K, D. S, 2 L, 3 B = 8 br.

Hvit begynder og gjør mat i i træk

Løsning av schakopgave nr. 1688.

1. K c 7 — b 8, L a 4 — c 2. 2. S d 4 × c 2.
1. . . . . ., L a 4 — d 1. 2. T c 1 × d 1.
1. . . . . ., L a 4 ellers. 2. S d 4 — b 3 †.
1. . . . . ., a 7 — a 6. 2. D d 8 — b 6 †, 3. c 4 — c 5 Mat.
1. . . . . ., e 6 — e 5. 2. D d 8 — c 7 †.
1. . . . . ., S g 5 ligeg. 2. S d 4 × e 6 †.

Løsning av gaaden i forr. nr.:

Leg — Ende. Legende.

Gaade.

Det har hodet av en krebs, midtdelen av en tyr og halen av en struds.

Hvad er det?

Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.:

T	A	S	S	O
A	U	T	O	R
S	T	O	R	K
S	O	R	M	A
O	R	K	A	N

A	A	B	B	C	C	E
E	E	E	G	G	J	J
K	K	L	L	O	O	O
R	R	R				
R	S	S				
S	S	T				
T	U	U				

Bokstavgaade.

Bokstavene skal ordnes slik, at de 3 vandrette og lodrette rader lyder likt og indeholder følgende ord:

1. En by i Schlesien.
2. En universitetsby.
3. En havneby i Jylland.

NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristian H. Holtvedt.

Et portrætrelief av skuespiller Henrik Klausen som findes indfældt i den bautasten som den 17. mai blev avslørt paa hans grav paa Vor Frelsens gravlund i Kristiania. Det karakteristiske relief er utført av teaterchef Johan Fahlstrøm, der som bekjendt ogsaa er en dygtig billedhugger.

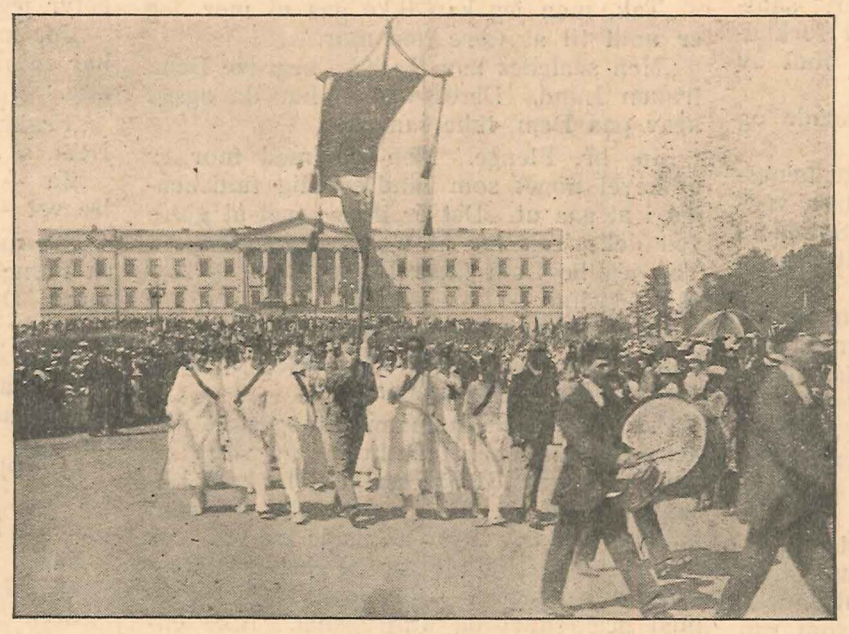

17. mai artet sig iaar omtrent som vanlig. De sidste dager opunder festen hadde naturen skyndet sig med at klæ sig i sit vakreste vaarskrud, og solen kappedes med den om at lægge glans over det hele. Dagens clou var som sedvanlig det store barne- og ungdomstog som fra aar til andet er og bilr like nyt og like vakkert — som vaaren selv. Og som den har nationaldagen stadig en kjær plads i det norske folks hjerte.

Ogsaa skuespiller Fredrik Garmann fik den 17. mai sit mindesmerke — en vakker bautasten reist paa hans grav paa Vor Frelsers Gravlund. Det ovenfor gjengitte portrætrelief er indfældt i stenen og likesom det paa Klausens bautasten utført av teaterchef Johan Fahlstrøm.

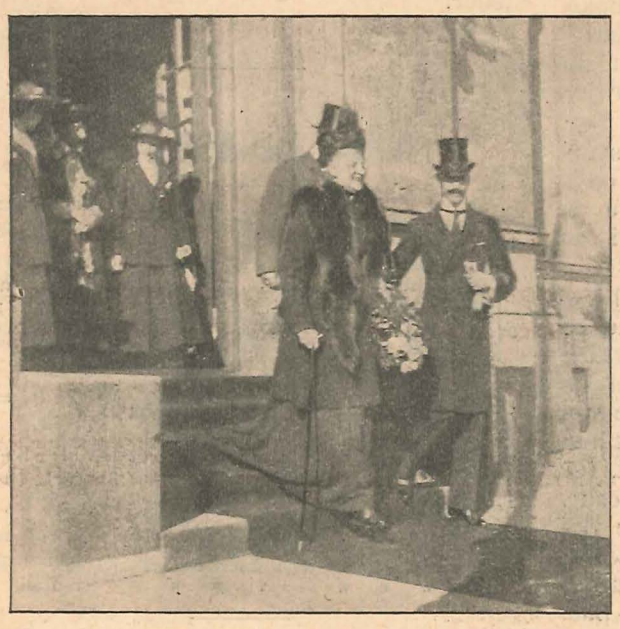

Den danske enkedronning Louise besøkte forleden Kristiania. Paa ovenst. billede ser man kong Haakon føre sin mor til vognen. Efter dem følger prins Gustav og dronning Maud med to danske prinsesser. Besøket varte i nogen dager og de var alle begeistret over 17. mai og det hele. — Fot. Skarpmoen.

Overlærer Johan Nordhagen, den bekjendte raderer, er nu traadt tilbake fra sin stilling ved Kristiania kunst- og haandverksskole, hvor han i 20 aar har ledet raderingsavdelingen. Det er et grundlæggende arbeide han her har utført og hans plass vil bli vanskelig at fylde.

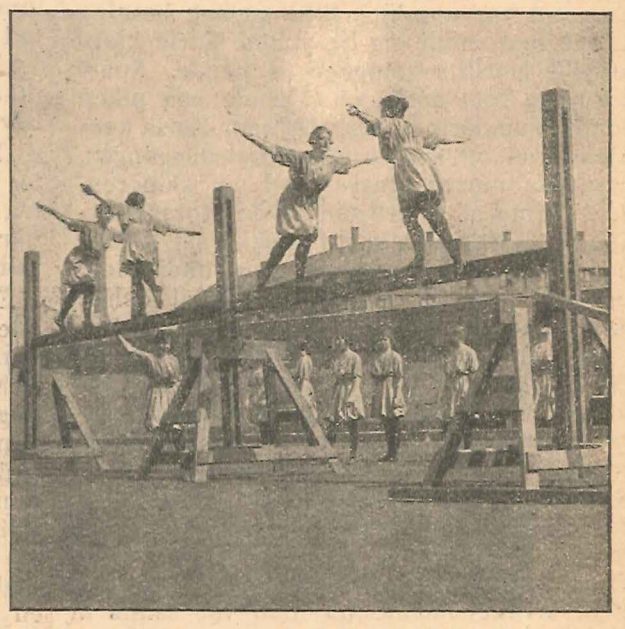

Den norske dametrop som sammen med en herretrop repræsenterer Norge ved turnstevnene i Gøteborg og Kjøbenhavn. Dametroppen bestaar av 12 damer under ledelse av frøken Elise Platou. Den gav før avreisen likesom herretroppen en vellykket opvisning, hvorfra ovenst. billede er hentet. — Fot. Skarpmoen.

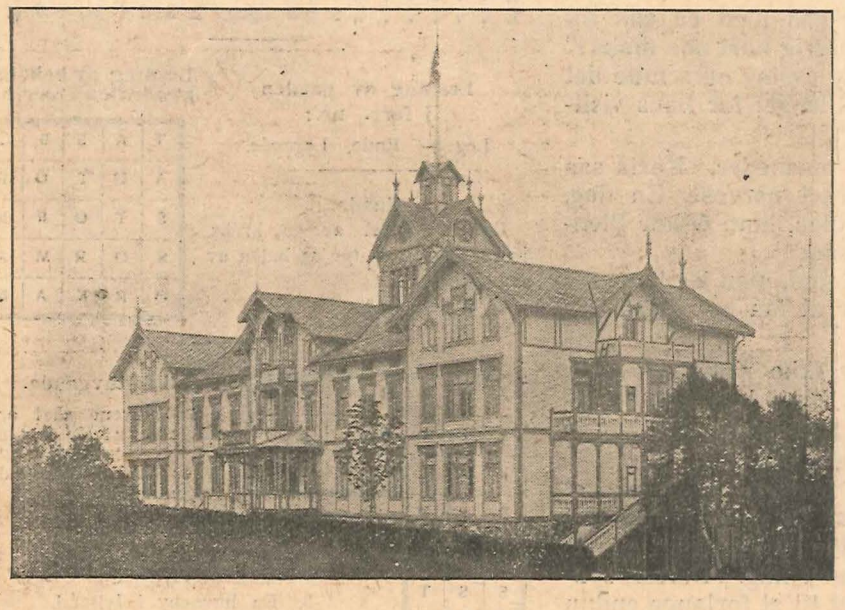

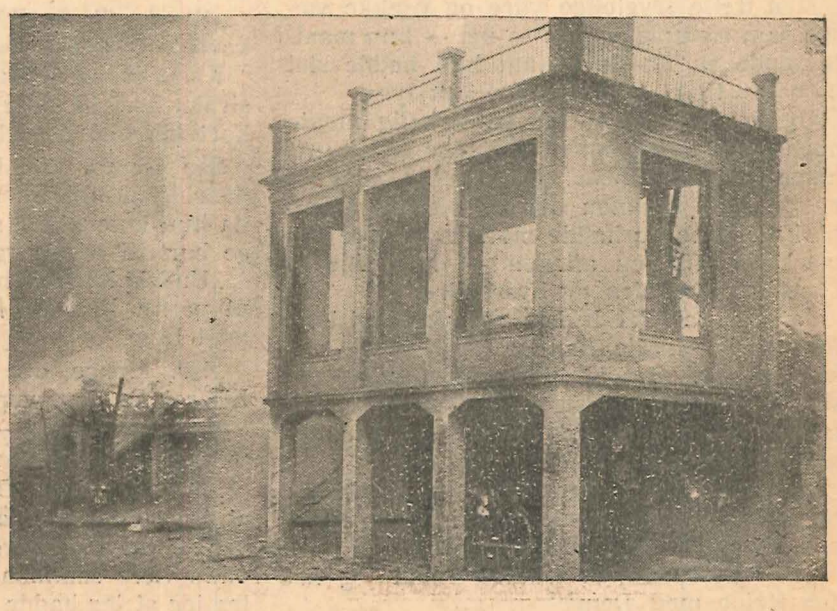

Den frygtelige brandkatastrofe i Molde. Det vakre, moderne Grand hotel ved Fanestrand i Molde brændte forleden nat paa etpar timer fuldstændig ned. Tilv. ses hotellet før katastrofen og tilh. et billede fra ulykkesstedet tat omtrent halvanden time efter brandens opkomst. Da denne utbrøt laa alle endnu i sin dypeste søvn, rædselsfulde scener utspilledes under redningsforsøkene og branden krævde 7 menneskeliv.

Tyskland i protestfelttogets tegn.

Der tyske finansminister Dernburg. Han er en av verdens mest fremtrædende finansmænd, og hans meninger vil veie overordentlig meget med hensyn til de økonomiske sider av de haarde fredsbetingelser. Vil han se utvei til at skaffe de uhyre summer det dreier sig om?

Trianon hotellet i Versailles, hvor fredsbetingelserne blev overrakt til de tyske delegerte. Hotellet har hele tiden været avspærret ved militær og tyskerne er blit behandlet med isnende kjølighet i motsætning til de østerrikske fredsdelegerte som kom til Paris den 14. mai og møttes med utsøkt høflighet. Ententen ønsker aapenbart at reise en mur mellem Tyskland og Tysk-Østerrike.

Den tyske rikspostminister Giesberts som i Versailles straks erklærte at Tyskland ikke kunde skrive under paa fredsbetingelsene og dermed indledet den vældige flom av protester mot disse. Denne taktik blev av ententen besvart bl. a. med at marskalk Foch atter drog til fronten for at være klar til ny aktion.

I den første ukes tid efterat fredsbetingelsene var blit tyskerne forelagt la disse i høi grad beslag paa verdens opmerksomhet. Som efter en forut fattet plan førtes praktisk talt hele det tyske folk frem til et imponerende protestfelttog. Det mindet næsten om en av de store offensiver under krigen — bare med den ikke uvæsentlige forskjel at det nu ikke var de keiserlige bomber og granater og lynende sverd som førte ordet under seiersbevisste fanfarer men det tyske folk, et skuffet, forpint folk som i skrift og tale sang op om den opfatning av fredsvilkaarene, hvortil de ledende politikere aapenbart gav parolen. Hele verdens presse blev oversvømmet av telegrammer om den herskende stemning dernede slik som den kom tilsyne i de tyske blader fra de stokkonservative til de socialistiske organer, i uttalelser og resolutioner fra de mindste forsamlinger op til selveste nationalforsamlingen, hvor alle partier gav sin tilslutning til ministerpræsident Scheidemanns uttalelse om at fredsbetingelsene var uantagelige i den form hvori ententen forela dem. Stemningen har forøvrig ytret sig som en tryglen og truen, en klynken og klagen, en banden og rasen over følgene av nederlaget. Og mens hele denne ordflom blev sendt ut over verden for at vække medynk inden visse fiendtlige kredser og hos de nøitrale, sendte utenriksminister Brockdorff-Rantzau som den tyske fredsdelegations fører de allierte forskjellige noter. Han hævdet bl. a. at mange millioner tyskere vil komme til at gaa tilgrunde som følge av fredstraktatens haarde bestemmelser, der sterkt vil indskrænke den tyske industri og det tyske landbruk. Han benegtet Tysklands skyld for krigen og nedla bl. a. protest mot fredstraktatens bestemmelser om Saardistriktet. Han henstillet ogsaa til de allierte at indkalde en arbeiderkonferanse i Versailles til drøftelse av den internationale overenskomst om arbeidersporsmaal. Kort sagt — som det var at vente vrir og krymper tyskerne sig under de haarde vilkaar, dem de anser som en blodig forurettelse, mens de synes at ville glemme hvilke frygtelige betingelser Tyskland hadde tænkt at paalægge fienden om krigen var endt i dets favør. De allierte lot sig imidlertid hverken true eller trygle. De stod fast paa sit, avviste de tyske forsøk paa diskussion om principper og — lot marskalk Foch dra til Rhinfronten, mens store franske kanontransporter dirigertes til de besatte tyske grænsetrakter og mens muligheten for en gjenoptagelse av sulteblokaden igjen begyndte at spøke. M. a. o. de allierte var øiensynlig bestemt paa om nødvendig at tvinge Tyskland til at anta fredsvilkaarene enten de vilde eller ikke. Saavel inden de uavhængiges leir som inden andre kredse hævet der sig dog røster for at Tyskland maatte undertegne freden saa haard den end er, da opnaaelsen av fred nu er en nødvendighet for folkets eksistens overhodet. Og tiltrods for de mange forsikringer om at Tyskland hverken kunde eller vilde akceptere traktaten, var det ikke godt at se hvorledes regjeringen skulde kunne vri sig fra at bite i det sure eplet.

Præsidentinde Wilson paa besøk i den kvindelige studenterforening i Paris. Fru Wilson som ses tilhøire i forgrunden, har under sit ophold i Paris været gjenstand for den mest utsøkte opmerksomhet fra hele det parisiske samfunds side. Meget ute har hun dog ikke vist sig, og det var derfor en begivenhet da hun gjæstet studenterne i Latinerkvarteret og drak te med de vordende kvindelige læger og advokater.

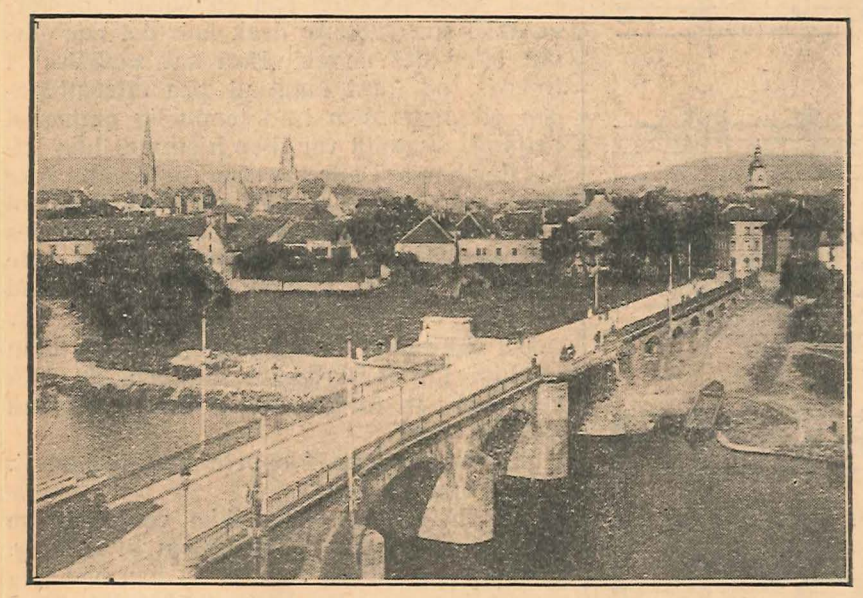

Saarbrücken, den vigtigste by i Saardistriktet, med de rike kulminer som kræves avstaat til Frankrike paa 15 aar og som Tyskland derefter nok kan kjøpe tilbake, men sikkert bare mot svimlende summer.

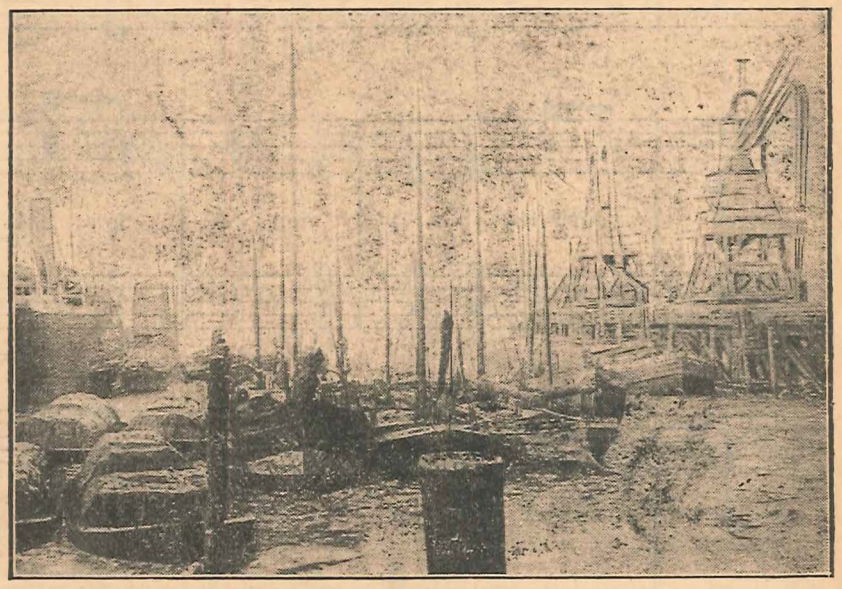

Hamburgs havn før krigen. Hvorledes vil situationen her bli efter freden, naar Tyskland har opfyldt de haarde betingelser som er stillet dit. Tyskland skal avgi alle skiber paa over og mange under 1600 ton,

Tonernes magt. Efter L. Balestrieris maleri. Photogr. Ges., Berlin.
Chopin var Parisersalongenes forgudede yndling, og det hørte til de festligste øieblik i den tids kunstnerselskaper, naar den geniale polske virtuos satte sig til pianoet og spilte en av sine egne kompositioner. Da lyttet de betat, alle vennerne: Balzac, Heine, Liszt Meyerbeer, George Sand, og Chopin glædet sig aldrig mer, end naar han saa den magt hans toner øvet paa disse kunstbegeistrede mennesker. Maleren Balestrieri har i billedet her prøvd at skildre den besynderlige, hypnotiserende, helbredende indflydelse som musikken utøver over sunde og syke.

Chopin.

I en liten landsby nær Polens gamle hovedstad Warchau blev den siden saa berømte pianospiller og komponist Fredrik Chopin født i aaret 1809. Hans barndomsaar formet sig som det musikalske vidunderbarns feterte tilværelse, og ganske ung kom han til Paris. Her levde, virket og døde han uten nogensinde mer at gjense det av ham saa høit elskede polske fædreland. Hans ry steg hurtig, i Paris beundret man ham indtil forgudelse, og „snart vil man gaa med hansker a la Chopin", het det sig.

Chopins far, som var lærer, var fransk, hans mor polsk. Denne blandede oprindelse satte sit dype præg i Chopins karakter og kunst, hvor man merker baade det stilfulde, elegante, polerte og fornemme franske drag ved siden av det vemodig smeltende, fædrelandselskende polske. Hans sans for det stilfulde strakte sig saa vidt, at han ønsket at bli begravet i fuldt konserttoilette, og som et synlig minde om det ulykkelige polske fædreland hadde han paa sit bord altid staaende et bæger med en haandfuld av hjemlandets dyrebare jord.

I Chopins musik blandes paa en behagende maate Frankrike og Polen, — stilfuld ynde og dyp vemod. Overalt i hans toner bæver en dulgt smerte — den fornegter sig end ikke i en av omfang saa ubetydelig komposition som det præludium, der findes nedenfor. Det er bare paa 16 takter, og dog gjenspeiler det Chopins sjæl, som den lille regndraape gjenspeiler himmelhvælvets uendelige storhet og skjønhet.

Chopin døde av brystsyke i aaret 1849, bare 40 aar gammel, og han blev jordet til tonerne av sin egen berømte sørgemarsj — den som siden mange ganger har sendt sine alvorsfulde, høitidelige toner ut over mange baarer.

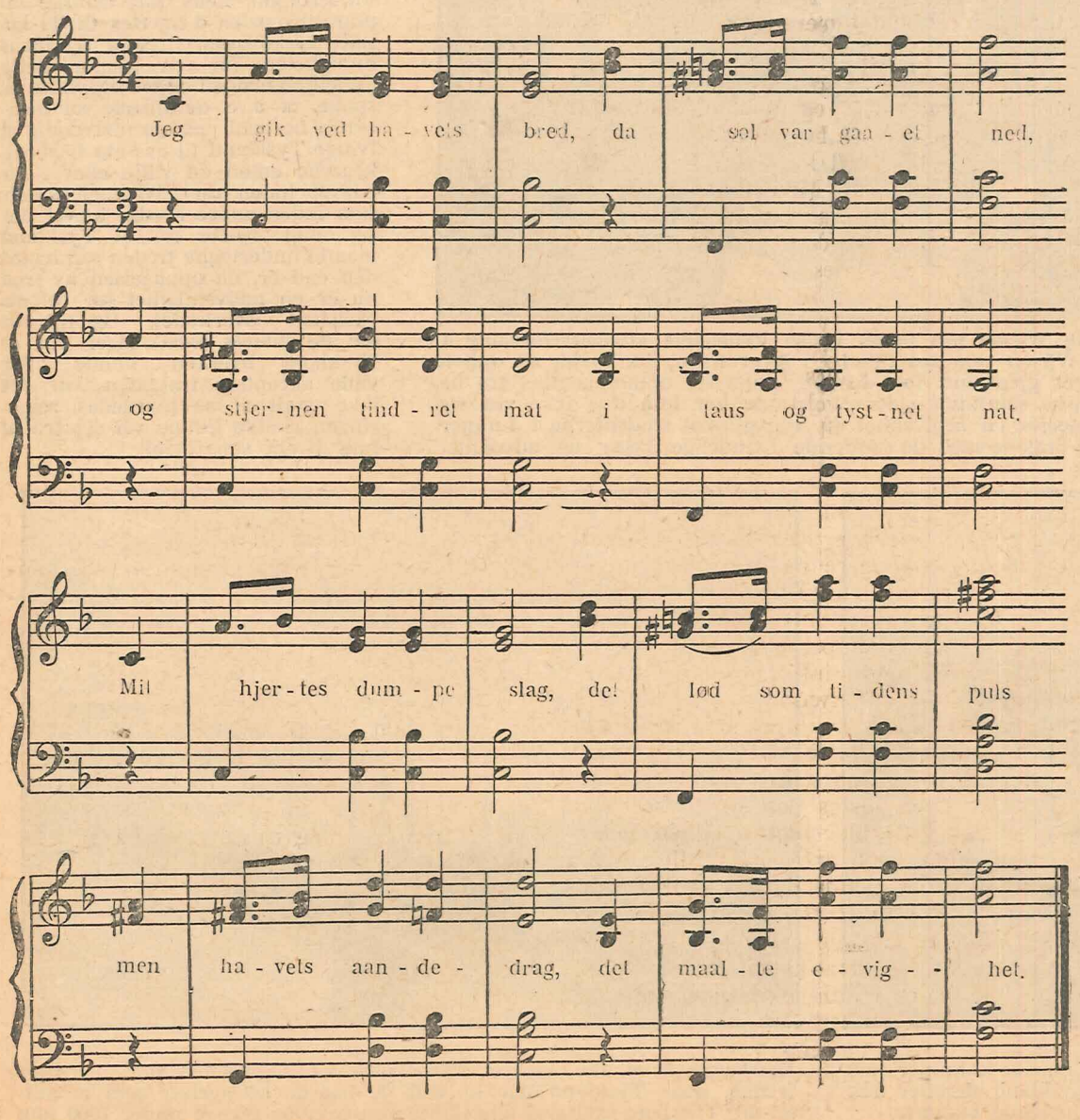

I LEDIGE TIMER.

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

Din brors hustru.

Av
H. Courths-Mahler
Autorisert oversættelse.
(Fortsat.)

Rudolf blev litt ubehagelig tilmode.

„Far — kom til dig selv — hør paa mig — jeg mente det ikke saa galt — nei, absolut ikke —"

Bernhard Falkner saa mørkt paa ham.

„Gaa — gaa og la mig være alene. Du skal ikke fryde dig over din fars kval — han har allerede bøtet haardt nok, før han kjendte hele omfanget av sin brøde. Gaa — hører du! Jeg holder ikke ut at se dig — dine kolde øine sønderriver mit hjerte."

Rudolfs trods reiste sig paany. Han gjenvandt hurtig sin kolblodighet. Skulde han virkelig forgjæves ha vovet det yderste? Han rettet sig op.

„Si mig først, om din beslutning med hensyn til Juanitas formue fremdeles staar fast."

Med anstrengelse løftet den gamle herre sit hode og sa haardt og høit:

„Fastere end nogensinde. Du har tilstrækkelig bevist at du ikke er værdig til at faa den. Hvad jeg har feilet i mit liv, vedrører ikke denne sak. Her er ikke spørsmaal — om jeg er værdig — men om du er det. Du er det ikke. Gaa — la mig være alene. Det øvrige skal bli ordnet senere."

Rudolf blev staaende et øieblik, men da han saa ind i farens stenhaarde ansigt, visste han at alt var tapt. Med en halvt undertrykt ed for han ut av værelset og smeldte døren haardt igjen efter sig.

Da hans far var alene, tok han Maries brev og læste det langsomt endnu en gang igjennem med taareslørte øine og grænseløs smerte. Saa skjulte han ansigtet i hænderne og mumlet fortvilet:

„Marie — Marie — du er hevnet — du er hevnet!"

— — —

Efterat Rudolf var gaat fra sin far, streifet han omkring uten maal og med i en alt andet end misundelsesværdig stemning. Tilsidst søkte han ind paa en vinstue og for at døve sin ærgrelse drak han det ene glas vin efter det andet. Han sat saaledes i timevis, og først langt ut paa eftermiddagen gik han hjem i en temmelig omtaaket tilstand. Juanita var ikke hjemme, han lette efter hende i alle værelser, og da han ikke fandt hende, kastet han sig i en lænestol i hendes forværelse for at oppebie hendes hjemkomst. Han var netop nu i den rette stemning til at „komme til klarhet" med hende.

Det var mørkt da den unge frue kom hjem og hun for forskrækket sammen, da hun kom ind i sit forværelse og fandt sin mand siittende der.

„Er du hjemme?" spurte hun forbauset.

„Ja, som du ser."

„Jeg hadde unegtelig ikke ventet at se dig her. Du kom jo ikke hjem til middag. I formiddag var jeg hos far — han bad mig om at komme. Du hadde været hos ham kort før efter hvad tjeneren sa. Far tok ikke imot mig. Tjeneren sa, han var syk

og hadde lagt sig. Var han syk, da du var hos ham?"

„Han var ialfald ikke helt frisk — vi maatte avbryte vor samtale," sa Rudolf usikkert.

„Jeg vil da haabe at far ikke blir ordentlig syk," sa Juanita bekymret.

Han saa paa hende som hun stod der foran ham i den matte belysning. Der strømmet likesom en frisk vaarduft ut fra hele hendes skikkelse. Hun hadde allerede lagt fra sig hat og kaape og hadde slynget et kniplingssjal let om skuldrene, fordi luften inde i værelset forekom hende kjølig efter den hurtige gang i den milde luft.

Han reiste sig og gik bort til hende.

„Nita — min far har idag sagt mig at han ikke vil overlate mig formuen," sa han med sælsom betoning.

Hun saa usikkert paa ham. Og da det gik op for hende at han var meget ophidset vek hun forskrækket tilbake.

Bedende løftet han haanden.

„Bli dog, Nita — og vær nu endelig snil igjen. Du ser jo at jeg er aldeles kold og rolig, skjønt min far ikke vilde betro mig formuen. Jeg skal finde mig rolig i det. Det skal være dig et bevis paa at jeg ikke bryr mig om dine penger. Bare dig selv vil jeg ha, Nita, jeg elsker dig — og du skal lære at tro paa det. Nu eller aldrig skal alt bli som før mellem os — min er du, min —"

Han gik nærmere bort til hende, og hun forstod, i hvilken tilstand han var — hun merket at han hadde drukket. Hun hadde længe været ræd for ham — hun følte at hun ikke vilde kunne holde ut at han rørte ved hende; hun var nærved at besvime av angst. Han syntes at more sig over hendes skræk; i dette øieblik indbildte han sig selv at det var etslags komediespil. Han strakte armene ut mot hende og trak hende ind til sig, men hun rev sig løs og ropte:

„Rør mig ikke! Jeg svarer ikke for mig selv, hvis du kommer mig nærmere!"

Han lo spottende og vilde atter ta hendes arm. Da — løftet hun sin haand og slog ham i ansigtet. Han tumlet tilbake; dette slag rev ham ut av hans vildfarelse. Med en halvt undertrykt ed vilde han atter nærme sig hende, men hun smuttet forbi ham og styrtet ut av værelset. Uten at vite hvad hun gjorde for hun i vild fart gjennem huset, nedover trappen og gjennem haven og ut paa gaten.

Imens var det blit ganske mørkt. Instinktsmæssig trak hun kniplingssjalet som hang sønderrevet om hendes skuldrer op over hodet og sprang videre uten at se sig om hverken tilhøire eller tilvenstre.

Først vilde hun flygte til sin svigerfar — men han var jo syk — og hendes svigermor vilde naturligvis utlevere hende til Rudolf. Denne tanke fyldte hende med rædsel. I sit eget hus var hun ikke længer sikker for Rudolf! Hvor skulde hun ty hen? I sin angst og ophidselse hadde hun sprunget planløst videre gjennem de stille gater. Saa stod hun pludselig paa Promenadepladsen. Som et lyn slog en haabets straale ned i hende. Gerd! Til ham vilde hun flygte — han var hendes bedste, mest trofaste ven — han vilde ikke utlevere hende til Dolf, naar hun bad ham om ikke at gjøre det.

Uten at betænke sig stormet hun over pladsen bort til Gerds bolig.

Gerd Falkner stod ved vinduet i sit arbeidsværelset og saa utover pladsen. Da saa han pludselig en kvindeskikkelse som kom farende mot hans hus. Løgten som stod like utenfor huset oplyste hendes bleke, forstyrrede ansigt.

„Juanita!" utbrøt han forskrækket.

Forbauset saa han at hun gik ind i huset. Det blev ham straks klart at der maatte ha hændt noget.

Han visste at husholdersken var gaat ut og at hans tjener var beskjæftiget i bakværelset med at pakke ut interessante forsteninger. Ganske instinktsmæssig skyndte han sig ut for at lukke døren op for Juanita — det var bedst at tjeneren ikke saa hende i denne forfatning.

I samme øieblik som han aapnet døren kom Juanita farende aandeløs opover trappen, og da hun fik se ham, strakte hun bedende hænderne ut mot ham.

„Gerd!" stammet hun.

Han kastet bare et blik paa hendes forstyrrede ansigt og sælsomme dragt. Saa tok han hendes utstrakte hænder og trak hende ind. Da han merket at hun næsten ikke kunde staa paa benene la han armen om hendes skulder og saaledes førte han hende uten at si et ord ind i sit arbeidsværelse. Her var hun foreløbig i sikkerhet. Ingen fik komme uanmeldt derind. Da han lukket døren bak sig, lænte hun sig blek og skjælvende til dørkarmen og saa sig om som hun vaaknet op av en bevisstløshet. Nu stod han foran hende og saa blek og bekymret paa hende.

„Nita, hvad er hændt?" spurte han lavt.

Da omfavnet hun ham pludselig som om det var den naturligste ting av verden. Ute av sig selv av angst og fortvilelse skjulte hun ansigtet i hænderne.

„Hjælp mig, Gerd! Du sa til mig, at naar jeg trængte en trofast ven, saa skulde jeg gaa til dig. Her er jeg. Du er jo saa sterk, klok og god — jeg har stor tillid til dig. Hjælp mig til at bære livet — jeg kan ikke vende tilbake til Dolf — heller gaar jeg i døden. Men jeg er saa ræd for døden, Gerd — allikevel frygter jeg endnu mer for livet ved siden av Dolf. Jeg kan ikke mer! Jeg er saa ræd, saa ræd — hvor finder jeg ro? Hjælp mig dog, Gerd! Jeg har intet andet menneske end dig, jeg kan flygte til!"

Saaledes talte hun avbrutt og skjælvende.

Hendes fortvilelse og hjælpeløshet skar ham i hjertet, og da hun sitrende og skjælvende klynget sig til ham, holdt han paa at miste besindelsen. Men han bet tænderne sammen, han indsaa faren, og han vilde ikke bukke under for den — vilde ikke gjøre det hverken for hendes eller sin egen skyld. Stiv og rolig saa han ned paa hende. Bare hans hjerte bævet, da den slanke, sitrende kvindeskikkelse klynget sig tæt ind til ham. Gjennem hendes kjoles tynde stof merket han hendes hjertes voldsomme banken.

Blodet steg ham til hodet og strømmet i varme bølger frem og tilbake. Men han vilde ikke bukke under. Hans muskler strammet sig som om de var av jern, og det strenge, alvorlige træk om hans mund blev endnu strengere og haardere.

„Din brors hustru! Din brors hustru!"

Slik lød det advarende inde i ham.

Som en helt kjæmpet han mot fristelsen til at knuge hende ind til sig og dække den fine, bleke, skjælvende mund med kys. Han maatte gjøre sig sterk for at denne farlige time ikke skulde bli skjæbnesvanger for dem begge. Han vandt seier over sig selv. Litt efter løstes det stive uttryk i hans ansigt. Det blev blott og medfølende og hans øine blev milde og stille. Hans stemme lød beroligende, da han sa til hende:

„Vær rolig, min stakkars, lille Nita, vær rolig. Kom og sæt dig ned og si mig hvad der er hændt. Jeg skal prøve paa at hjælpe dig — og du er ialfald her under min beskyttelse og i sikkerhet."

Varsomt løste han hendes hænder fra sin hals og kysset dem ærbødig. Men hun klynget sig igjen til ham i sin grænseløse angst og saa paa ham som sin frelser og befrier.

Et øieblik hvilke deres øine i hverandre og i dette øieblik kom der et ubehersket flammende glimt i hans øine. Juanita saa dette pludselig opflammende glimt og for gysende sammen. Som et lyn slog det ned i hende hvad denne mand følte for hende — og hvad hun følte for ham. Det var som om et slør blev trukket fra hendes øine. Da gik hun skjælvende tilbake til bordet og slog i hjælpeløs angst hænderne for sit glødende ansigt. Det forekom hende som om jorden pludselig gled bort under hendes føtter. Hun følte med skræk at netop til ham burde hun ikke være flygtet med sin sorg og angst.

Han saa paa hendes sterke bevægelse og bet tænderne fast sammen. Nu gjaldt det om ikke at miste herredømmet over sig selv. Han følte at hun i dette øieblik var kommet til klarhet baade over hans og sine egne følelser.

Han gik et stykke tilbake for hende.

„Tal, Nita — hvad er der hændt?" spurte han hæst av undertrykket bevægelse.

Hun lot hænderne synke og saa ængstelig og beklemt ind i hans øine som han anstrengte sig for at gi et rolig uttryk.

„Jeg — ak! — Gerd, jeg burde vist ikke være kommet til dig! Det indser jeg først nu. Men far er syk — og i hans hus er Dolfs mor. Hun vilde straks ha utlevert mig. Jeg kan ikke vende tilbake til ham — aldrig mer — jeg kan ikke! Men dig — nei — dig kan jeg heller ikke si hvad der er hændt — nu kan jeg det ikke. Jeg tænkte bare — at du kunde hjælpe mig, at du kunde sørge for at jeg ikke kom tilbake til ham mer. Jeg har allerede længe været ræd for ham — men — idag — skræmte han mig saa frygtelig — og jeg — aa, min Gud — hvor skal jeg gaa hen i min nød?"

De sidste ord brast som et kvalfuldt skrik ut av hende. Han omklamret stolryggen som om han maatte ha et støttested. Saa sa han saa rolig han kunde:

„Nita, forstaar jeg dig rigtig — vil du — for stedse — skilles fra din mand?"

Hun sykket dypt.

„Jeg vet ikke, om det er mulig at jeg kan bli skilt fra ham. Jeg har jo ingen erfaring — jeg har bare undertiden hørt at egtefolk lar sig skille. Men enten det nu er mulig eller ikke, saa kan jeg ikke leve sammen med Dolf mer — han var — han var — aa, det er frygtelig! Aa, Gerd — hvis du vilde tale med ham — tilby ham alle mine penger — kanske han saa gir mig fri! Og — hvis du bare kunde hjælpe mig nu — med at skjule mig for ham — saa jeg ikke faar se ham mer — jeg kan ikke vende tilbake til ham — heller dør jeg —"

Han rettet sig pludselig resolut op.

„Nita, vent et øieblik. Jeg skal bare hente mit plaid til dig. Det er koldt derute — og du kan ikke gaa saaledes paaklædt gjennem gatene. Du maa bort herfra straks. Ingen maa se dig hos mig. Heldigvis saa jeg dig komme og aapnet selv døren for dig. Jeg skal bringe dig til min tante, fru Horst. Der vil du foreløbig være i sikker varetægt. Jeg vet at de vil ta sig kjærlig av dig. Og naar jeg først vet dig i sikkerhet — saa gaar jeg til min far og avtaler alt videre med ham. Er du enig med mig i dette?"

Hun nikket frygtsomt.

„Ja, Gerd, jeg vil gjøre alt hvad du vil. Men si mig bare et — er du sint paa mig fordi jeg kom?"

Han gik bort til hende, tok hendes hænder og la dem over sine øine.

„Barn — barn — jeg gav gjerne mit liv for dig, hvis det skulde være. Andet tør

jeg ikke si dig om det, jeg føler for dig. Du skal ikke forgjæves være kommet saa tillidsfuldt til mig."

Der laa en saa uendelig dyp ømhet i hans ord at hun for let sammen. Impulsivt bøide hun sig ned og trykket sine læber mot hans haand. Forskrækket trak han den tilbake.

„Juanita, hvad gjør du?" sa han hurtig og førte hendes haand ærbødig til sine læber.

Saa gik han ut. Straks efter kom han tilbake med et plaid som han benyttet paa sine reiser. Det la han omhyggelig om hendes skuldrer.

„Træk dit kniplingssjal for ansigtet, Nita, for at ingen skal dra kjendsel paa dig," sa han.

Hun gjorde som han sa og han hentet saa sin hat og ytterfrak fra gangen, idet han samtidig overbeviste sig om at tjeneren og husholdersken ikke var tilstede. Alt var stille. Hurtig tok han paa sig ytterfrakken og bød Nita armen.

„Kom saa, Nita."

Hun la sin skjælvende haand i hans arm og gik ved siden av ham. Hun var tilmote som om hun kunde gaat saaledes ved siden av ham til verdens ende.

Underveis stanset han en droske og løftet hende op i den.

Hos Horsts var bare faa vinduer oplyst — et tegn paa at der ikke var nogen gjester der. Det var en lettelse for Gerhard. Han førte Juanita ind i huset og sendte sin tante det bud at han ønsket at tale med hende.

Tjeneren fjernet sig med et forundret sideblik paa professorens ledsagerinde. Hun saa litt merkelig ut som hun stod der indhyllet i det store plaid.

Familien Horst sat ved bordet. De saa forundret op, da tjeneren overbragte sin besked.

Fru Gjertrud reiste sig straks.

„De sier at professoren er her med en dame?" spurte hun tjeneren.

„Ja, frue," svarte tjeneren og forsvandt paa et vink.

„Da er det noget galt paafærde," sa fru Gjertrud og skyndte sig ut.

Lotti og hendes far saa hoderystende paa hverandre.

Gerhard hadde ventet i mottagelsesværelset med Juanita. Den unge frue var utmattet sunket ned paa en stol, men reiste sig, da fru Gjertrud kom ind.

„Hvad er hændt, Gerd?" spurte fru Gjertrud som gjenkjendte Juanita og straks ante at der hadde hændt noget usedvanlig.

Gerd tok hendes haand.

„Kjære tante, — her bringer jeg dig min svigerinde Juanita. Jeg ber dig om du vil opta hende i dit hus en tid. Jeg kan ikke selv si dig hvad som er hændt. Juanita er saa ophidset at hun ikke har kunnet gi mig nogen klar og sammenhængende beretning. Jeg vet bare at hun har flygtet fra min bror og ikke vil vende tilbake til ham igjen. Til mine forældrer kan jeg av særlige grunde ikke bringe hende. I sin nød kom hun til mig, og da jeg ikke kan beholde hende, bringer jeg hende til dig."

Fru Gjertrud gjorde en avvergende haandbevægelse.

„Gerd, du behøver ikke at komme med en saa nøiagtig forklaring. Selvfølgelig optar vi med glæde din svigerinde i vort hjem," sa hun hjertelig.

„Tilgi, hvis jeg forstyrrer, kjære, kjære frue — men jeg visste ikke hvor jeg skulde gaa hen," sa Juanita ængstelig bedende.

Fru Gjertrud saa medlidende ind i det bleke, unge ansigt og gik hurtig bort til hende. Idet hun moderlig tok hende i sine armer og kjærlig klappet hende over haaret, sa hun varmt:

„Vær bare rolig, mit stakkars barn, vær bare rolig. Betro Dem trygt til os og stol paa at De er i sikkerhet hos os. Den som Gerd bringer til os vil altid finde en venlig mottagelse."

Juanita klynget sig likesom befridd for en usigelig angst til hende og kysset hendes haand.

„Tak — tusen tak! Det er dristig av mig at volde Dem uleilighet — jeg er jo fremmed for Dem."

Fru Gjertrud smilte.

„Aa nei, De er slet ikke fremmed — det vet Gerd ogsaa godt. Jeg kjendte Dem allerede, da De som barn kom til Falkners — om vi end aldrig har talt sammen. Gerd har altid fortalt mig om Dem. Jeg kjendte engang Deres far — for længe, længe siden."

Juanita saa allerede halvt trøstet op paa hende. Hun følte sig saa tryg og sikker som om hun var flygtet til en mors armer. Hendes nervers spænding opløste sig i taarer. Fru Gjertrud klappet beroligende hendes kinder.

„Nu bringer jeg altsaa den stakkars, lille frue ind i et av vore gjesteværelser for at hun først og fremst kan faa ro. Du, kjære Gerd, kan imens hilse paa Albert og Lotti. De, mit kjære barn, skal ikke se nogen før imorgen — først imorgen vil jeg forestille Dem for min mand og min datter som vor nye husfælle," sa hun klart og bestemt.

Gerhard pustet lettet ut ved at vite Juanita i sikkerhet. Før den unge frue forlot værelset sammen med fru Horst, vendte hun sig mot ham og rakte ham haanden. Tale kunde hun ikke og der laa en dyp uro i hendes øiner. Hun hadde mistet sin utvungenhet overfor ham.

Han følte det og de mest motstridende følelser rørte sig i hans sjæl. Trods alt var der i ham en inderlig lykkefølelse, fordi Juanita var blit sig bevisst, av hvilken art hendes følelser for ham var. Men samtidig stod det ham klart at hele hendes opførsel overfor ham vilde bli underkastet en forandring. Først og fremst pinte det spørsmaal ham, hvad der skulde bli av Juanita. Rudolf maatte jo ha opført sig saaledes at hun var blit dødelig ræd. En heftig vrede mot broren gjærte i ham. Og allikevel følte han sig netop magtesløs overfor ham. Med enhver anden vilde han ha kjæmpet om Juanitas frihet i kraft av sin store kjærlighet. Men ikke med broren.

Nitas ængstelige, hjælpeløse blik trængte dypt ind i hans sjæl. Ømt og ærbødig kysset han hendes haand til avsked.

„Paa gjensyn, Nita! Vær nu aldeles ubekymret. Imorgen haaber jeg at kunne bringe dig gode efterretninger. Jeg skal gjøre hvad jeg kan for at føre din sak."

Hun bøide hodet og lot sig føre ut av fru Gjertrud.

Gerhard gik ind i spisestuen til Albert Horst og Lotti.

„Hallo, Gerd! Der er du jo! Hvor har du gjort av min hustru? Har dere hemmeligheter med hverandre? Lægger dere raad op mot samfundet?" spurte Albert Horst paa sin joviale maate.

Lotti gjorde ivrig plads for ham.

„Gerd, du spiser vel med os?" spurte hun ivrig.

Han rystet paa hodet.

„Nei tak, Lotti, jeg har ingen appetit," sa han alvorlig og forklarte derpaa far og datter grunden til sit besøk.

Lotti lyttet med store øine. Den vakre, bedaarende Juanita Falkner som hun altid hadde beundret paa avstand som flygtning i hendes forældres hus — det var sørgelig, men ogsaa meget interessant.

„Den stakkars søte, unge frue," sa hun medfølende.

Albert Horst utgjød sig i ikke videre smigrende uttalelser om Rudolf Falkner.

Urolig avventet Gerhard sin tantes tilbakekomst. Da hun kom ind, reiste han sig straks og saa forventningsfuldt paa hende.

„Hvorledes er det med Nita, tante Gjertrud, er hun litt roligere nu?"

Hun nikket.

„Jeg fik hende straks lagt tilsengs. Hun vilde hverken spise eller drikke. Den stakkars unge frue er aldeles utmattet og sovner forhaabentlig snart. Din hr. bror later til at være en fuldendt gentleman! Saavidt jeg kan forstaa av hendes usammenhængende ord, har han været meget beruset og har opført sig saaledes at hun har forlatt huset i vild flugt. Men det bunder vist altsammen dypere, end man kan se ved første blik. Saa meget staar imidlertid fast at hun ikke for nogen pris vil tilbake til ham."

Gerhard trak pusten dypt og tungt.

„Hun har ogsaa forsikret mig at hun heller vil dø end leve sammen med ham. Hun kom til mig i en ubeskrivelig tilstand og tryglet om hjælp. Min far skal være syk, saa hun vovet ikke at gaa til hans hus, fordi hun var ræd for min stedmor."

„Jeg har altid sagt at man har forsyndet sig haardt mot det stakkars barn ved at gi din bror hende som hustru. Hun er endnu et uerfarent barn som ikke kjender verden — og hvor meget mer uerfaren var hun ikke for tre aar siden! Men, Gerd, si mig nu hvad du vil foreta dig i denne sak! Det blir et litt ubehagelig hverv for dig," sa fru Gjertrud alvorlig.

Gerhard strøk sig over panden.

„Jeg vet ikke, tante, jeg maa først tænke mig om. Det er kommet saa overraskende. Til al held visste jeg jo at jeg kunde finde et tilflugtsted for Nita hos dere. Jeg volder dere nok uleilighet med det, men jeg er saa vant til at komme til dere med alle mine sorger og bekymringer, tante Gjertrud. Hjertelig tak for din beredvillighet."

Taknemlig kysset Gerhard sin tantes haand.

Hun smilte venlig.

„Aa, Gerd, spild nu ikke saa mange ord paa noget som er saa selvfølgelig. Den lille frue vil sikkert ikke volde os uleilighet. Jeg er sikker paa at Lotti allerede brænder efter at forkjæle hende. Hun er saa begeistret over den vakre Juanita Falkner."

„Ja, mor, men hun er ogsaa søt og yndig, og jeg er saa frygtelig glad over at jeg nu kan lære hende at kjende!" sa Lotti ivrig.

Straks efter tok Gerhard avsked. Før han gik, sa fru Gjertrud til ham:

„Prøv at faa tale med gamle Tina for at hun kan sørge for at din svigerinde faar de nødvendige klær og andre saker sendt hit."

Gerhard nikket.

— — —

Da Rudolf kom sig litt av sin overraskelse efterat Juanita hadde revet sig løs fra ham forsøkte han paa at følge efter hende. Men han maatte snart indse at hun hadde undsluppet ham. Det slag, hun hadde git ham, brændte som ild i hans ansigt. Et sanseløst raseri grep den berusede mand. Vildt og avsindig slog han om sig til alle kanter, kastet stoler og border om paa gulvet og gav paa denne larmende maate sin vrede luft.

Tjenerskapet med Tina i spidsen kom forfærdet springende og lyttet ved døren. Men ingen vovet sig ind til den rasende mand. Bare Tina som trodde at Nita var inde

hos ham tok i sin angst og bekymring for „barnet“ mot til sig og gik ind.

Rudolf tok imot hende med en strøm av skjældsord og befalte hende skrikende at forføie sig bort øieblikkelig, hvis hun ikke vilde ha en stol i hodet. Da hun saa hvilken ødelæggelse den berusede mand hadde anrettet, ropte hun jamrende paa sin unge frue.

Han efterapte først hendes ængstelige kalden og skrek derpaa vildt:

„Hende har pokker tat, og du kan følge efter hende, din gamle tosse!“

Tina sprang dog gjennem Juanitas værelser uten at finde hende.

„Hvor var hun? Tina visste at hun var kommet hjem; hendes hat og kaape laa der ogsaa, men Juanita selv var intet sted at finde.

Hun vovet sig ikke igjen ind til Rudolf. Men da hun vilde laase døren til Juanitas værelse, opdaget hun at laasen var i uorden. Med hjertet fuldt av angst gjennemsøkte hun endnu en gang hele huset og derpaa ogsaa haven.

Rudolf raste endnu en stund og saa ropte han paa vin. Han skylte ned nogen glas og blev saa sittende og stirre ret frem med med blodunderløpne øine og et ondt uttryk i ansigtet.

Da en tjener en time senere listet sig ind i værelset, kom han ut og fortalte de andre at herren laa sovende paa sofaen.

„Det ser frygtelig ut derinde,“ sa han, „alle nipssakene er slaat istykker; benet er brukket paa en av stolene som han har kastet ind i speilet og det er knust. Den ødelagte stol ligger paa bordet mellem veltede blomstervaser og vinflasker. Vandet er strømmet ut av vasene og flyter utover bordteppet og gulvteppet og blomstene svømmer omkring i det. Herren maa ha været frygtelig beruset.“

Ingen vovet at vække Rudolf og ordne i værelset. Man var glad over at han sov. Tjenerne lo og sa vittigheter. Bare Tina sprang i sin sjæleangst frem og tilbake og ventet paa at Juanita skulde vise sig. Hun gjennemsøkte alle kroker.

Endelig kunde hun ikke længer holde uvissheten ut. Resolut tok hun et tørklæ om sig og gik til Gerhard. Han skulde faa vite hvad der var hændt og at Juanita ikke var at finde i hele huset.

Gerhard var netop kommet hjem, da det ringte paa entreklokken. Han lyttet urolig og nervøst som om denne ringen var av særlig betydning. Straks efter meldte hans tjener at jomfru Tina var derute og ønsket at tale med professoren i en vigtig sak.

Gerhard lot straks Tina komme ind i sit arbeidsværelse. Tjeneren saa forbauset at hans herre strakte begge hænder ut mot den gamle pike og trak hende ind.

„Hvad er det, Tina?“ spurte Gerhard ivrig, da tjeneren hadde lukket døren.

„Aa, du gode Gud, hr. Gerd, jeg er saa frygtelig ræd for Nita. Det er foregaat noget hos os, men jeg vet ikke hvad det er. Herren har rast som et galt menneske og har slaat istykker alt.“

„Nu er han sovnet midt i al ødelæggelsen, han har anrettet,“ vedblev Tina. „Men Nita er sporløst forsvundet; jeg har lett forgjæves efter hende i hele huset og haven! Aa, du gode Gud, bare han ikke har gjort barnet noget ondt!“ jamret Tina, mens taarene trillet nedover hendes kinder.

Gerhard klappet de haarde, arbeidsvante hænder.

„Vær rolig, Tina. Nita er i sikkerhet hos min tante Gjertrud Horst. Jeg har netop selv bragt hende dit. Hun kom farende hit i dødelig angst for at be om min hjælp. Men det maa ingen vite — hører du, Tina?“

Tina pustet lettet ut og tørret sine taarer.

„Aa, Gud ske lov, hr. Gerd, at jeg nu vet hvor hun er! Av mig skal ingen faa vite et eneste ord — det kan De stole paa. Han har vist behandlet hende skjændig, den — den — naa ja, hr. Gerd, det er jo Deres bror, saa jeg skal heller tie stille. Hun har allerede i lang tid været hemmelig ræd for ham og endnu igaar sa hun til mig: 'Tina, jeg er saa ræd om natten! — Vil du være saa snil at sove ute i forværelset? Vet De hvad, hr. Gerd, hun skulde sandelig heller la sig skille fra ham — de to kommer aldrig i livet til at passe sammen, og det har ikke været noget ordentlig egteskap paa langt tid. Hun er bundulykkelig med ham — han er en raa og brutal mand — ja, De faar tilgi at jeg sier det like ut, men nu har galden for en gangs skyld løpt av med mig. Da jeg for litt siden spurte ham hvor fruen var, svarte han rasende at pokker hadde tat hende. Et saadant umenneske! Hvor hun led og klaget, da det gik op for hende hvorledes han i virkeligheten var! Og nu, da hun endelig var blit en smule rolig og glad, finder han paa nye kunster og foruroliger hende. Jeg tror at han til tidsfordriv har forelsket sig i hende igjen, for i den sidste tid har han forfulgt hende, hvor hun gik og stod og har aldrig latt hende være i fred. Og nu, da hun er løpt fra ham, er han blit rasende over det — han har husert og brølt som en tyr. Nei, hr. Gerd, om han saa ti ganger er Deres bror — og om jeg paa stedet skal miste min plads — saa maa jeg engang tale rigtig ut og lette mit hjerte — ellers blir jeg kvalt!“

Tina taug utmattet. Hun hadde sagt alt dette i den heftigste sindsbevægelse og tørret nu sveden av panden.

Gerhard hadde hørt paa hende med sammenpreste læber og et mørkt uttryk i sit ansigt. Av Tinas ord forstod han — hvad han allerede længe hadde ant — at der ikke hadde bestaat noget fællesskap mellem Juanita og Rudolf paa længe. Og hans formodning om hvad der idag hadde forefaldt mellem de to, kom sandheten meget nær. Idet han la haanden paa Tinas skulder, sa han alvorlig:

„Gaa nu hjem, Tina, og pak sammen de nødvendige saker til din frue. Kan du gjøre det ubemerket?“

Tina nikket.

„Det kan jeg godt, hr. Gerd. Jeg tænker at 'han' sover til den lyse morgen. Saa inden den tid kan jeg godt gaa hjemmefra igjen. Jeg skal pakke ind den store haandkufferten med alt som Nita behøver og skal straks bære den bort hjemmefra. Hvor skal jeg bringe den hen?“

„Bring kufferten til mig, det er det letteste for dig, Tina. Jeg skal saa la min tjener bringe den bort til Horsts.“

„Godt, hr. Gerd. Men det blir nok litt sent. Jeg maa sørge for at tjenestefolkene ikke merker noget.“

„Javist, Tina, vær bare forsigtig. Det gjør ikke noget om det blir sent. Jeg skal bli oppe til du kommer. Hvis døren er stængt, behøver du bare at klappe i hænderne. Saa skal jeg komme og lukke op selv.“

„Javel, hr. Gerd — eller hr. professor, skulde jeg vel si. Jeg husker fremdeles ikke andet, end at De er hr. Gerd.“

Han smilte.

„Det vil jeg ogsaa altid vedbli at være for dig, Tina, ellers maa jeg ogsaa titulere dig —“

„Aa nei, nei, hr. Gerd — jeg er jo saa stolt over at De endnu sier du til mig likesom den gang, da De endnu var en liten gut. Nita gjør det ogsaa, og jeg er saa stolt av det som av en orden.“

„Det hadde du saamen fortjent, du gamle, trofaste sjæl. — Men gaa nu og bring mig sakene.“

Tina skyndte sig tilbake til huset, og klokken var næsten tolv, da Gerd hørte det avtalte signal. — Tina hadde pakket en stor kuffert saa fuld som mulig. Disse saker sendte Gerd næste morgen til Horsts med nogen linjer som forklarte hvorledes han hadde faat fat paa dem.

Gerhard sov litet denne nat. Han grublet over hvorledes han bedst skulde hjælpe Juanita, men kom ikke til noget tilfredsstillende resultat. Han frygtet ogsaa for sig selv. Kunde han føre Juanitas sak upartisk? Vilde ikke alt hvad han gjorde skjule sig i ønsket om at se hende fri for hans egen skyld? Han var da bare et menneske. Hvad skulde han gjøre for at bli uten skyld — for ikke i denne sak at søke sit eget? Vilde det ikke overhodet blotstille Juanita at han talte hendes sak? Vilde ikke Rudolf bli mistroisk overfor ham, naar netop han fordret Juanitas frihet av ham?

Han grublet og grublet og kom endelig til det resultat at det var det allerbedste, hvis han holdt sig helt utenfor spillet. — Straks næste morgen vilde han gaa til sin far og si ham alt. Faren skulde saa avgjøre hvad der skulde foretas videre. Denne tanke gjorde ham endelig litt roligere.

— — —

Efterat Rudolf hadde forlatt ham, hadde Bernhard Falkner været saa legemlig og sjælelig nedbrutt at han næsten ikke hadde kunnet holde sig opreist. Han hadde maattet lægge sig tilsidst. Derfor hadde han ikke kunnet ta imot Juanita som han hadde bedt om at komme for ogsaa straks at meddele hende at Rudolf ikke kom til at faa raadighet over hendes formue.

Da Gerhard næste morgen lot sig melde meget tidlig hos ham, saa han forbauset op. Men Gerhard kom ham meget beleilig. — Han hadde selv villet opsøke ham for at tale med ham om morens brev.

Han lot Gerhard vise ind i sit arbeidsværelse og skyndte sig med at fuldføre sit morgentoillette.

Den gamle herre følte sig ikke frisk, men han kunde ikke holde ut at ligge i sengen længer.

Fru Helene var endnu ikke visibel. Gerhard behøvde ikke at hilse paa hende — og det var han glad for. Hun visste jo forøvrig ikke noget om det som var foregaat mellem hendes mand og hendes søn, for hun hadde endnu ikke faat talt med sin mand og befandt sig derfor i en urolig forventning, da hun jo visste at avgjørelsen angaaende Juanitas formue skulde være truffet den foregaaende dag.

Gerhard maatte vente nogen minutter, før faren kom, og da denne kom ind, blev han meget forskrækket over at se den gamle herres bleke, forpinte ansigt.

„Kjære far, du er vel ikke alvorlig syk?“ spurte han bekymret og hjertelig.

Faren pustet dypt og sank ned paa en stol, idet han med en haandbevægelse opfordret Gerhard til at sætte sig.

„Jer er ikke legemlig syk, min søn. Men igaar gjennemgik jeg en saa frygtelig sindsbevægelse at jeg sank helt sammen. Hvem har sagt dig at jeg er syk?“

„Juanita.“

„Aa ja — jeg kunde ikke ta imot det kjære barn, skjønt jeg hadde noget vigtig at tale med hende om. Men som sagt — jeg var i en frygtelig forfatning.“

„Kjære far, er der hændt dig noget slemt?“ spurte Gerhard bekymret, idet han foreløbig lot være at tale om sine egne anliggender. Hans far saa længe paa ham med et sælsomt blik, saa sa han tonløst:

„Jeg trodde ikke at der kunde hænde mig noget værre end det som allerede er

hændt mig. Men dom nu selv. Se, hvad jeg har her."

Ut fra sit skrivebord tok han Marie Falkners brev og rakte det til sin søn.

Da Gerhard aapnet brevet og gjenkjendte det, blev han blek og stirret ned paa det som om han ikke vilde tro sine egne øine. Uvilkaarlig følte han efter tegneboken som laa velbeholden paa sin gamle plads.

„Hvorledes har du faat dette brev, far?" ropte han forfærdet.

„Du mistet det igaar i Rudolfs bolig — den gang, da din tegnebok faldt paa gulvet."

Gerhard var helt forvirret.

„Ja — javist — jeg husker det — men jeg har endnu ikke merket at jeg har manglet brevet. Men hvorledes er det kommet i dine — netop i dine hænder?" spurte han ute av sig selv.

Faren støttet hodet i haanden.

„Gerd, hvor længe har du hat det?" spurte han, idet han undgik at svare direkte paa Gerhards spørsmaal.

Gerd saa fuld av medlidenhet ind i farens ansigt.

„Det er længe siden, far — allerede før jeg forlot dit hus, hadde min tante Gjertrud paa min bøn git mig det. Jeg har altid hat det paa mig som et dyrebart minde om min mor. Men jeg er dypt rystet over at et ulykkelig tilfælde har latt brevet komme i dine hænder. Med min gode vilje skulde du aldrig ha faat se det. Jeg vilde skaane dig for nogensinde at erfare den triste sandhet om min mors sørgelige endeligt."

Bernhard Falkner dækket øinene med hænderne.

„Du er din mors søn — du har arvet hendes gode, ædle hjerte. Ogsaa hun hadde et tilgivende ord til mig. Jeg har drevet hende i døden — og hun anklager mig ikke med et eneste ord — hun tilgir mig alt. Min søn — Gud bevare dig for engang at maatte staa overfor dine barn som jeg nu maa staa overfor mine."

Der laa en fortvilet smerte i farens ord. Gerhard tok hans haand.

„Far, kjære far — vi er alle stakkars, syndige mennesker. Ta dig ikke saa nær av det. Gud give, jeg hadde kunnet skaane dig for denne aabenbaring. Hvorledes har du faat dette brev?"

Den gamle herre saa sørgmodig og bittert paa ham.

„Din bror Dolf kom til mig med det," sa han dumpt.

Gerhard for sammen.

„Dolf? Men han visste jo slet ikke hvad brevet indeholdt — ikke sandt, far — han visste det ikke?" sa han hurtig og urolig.

Bernhard Falkner dækket taus øinene sine med haanden. — Bernhard bøide sig over ham.

„Nei — nei — min anden søn er mindre ædel end du — mindre fintfølende. Han gav mig triumferende dette brev for med det at tiltvinge sig pekuniære fordeler. Jeg negtet at utbetale ham Juanitas formue — fordi han førte et uværdig og letsindig liv og jeg har mistet al tillid til ham. Da spilte han ut denne triumf mot mig med den paastand at jeg ikke hadde ret til at gjøre ham bebreidelser for laster som han hadde arvet!"

Gerhard sprang op med et utrop. Vredesaaren paa hans pande svulmet.

„Den usling!" ropte han ute av sig selv.

Bernhard Falkner saa sørgmodig paa ham.

„Bli ikke saa heftig, Gerhard. Kanske han ikke har helt uret i sin paastand — kanske hans forældre virkelig har git ham en daarlig arv i blodet. Jeg vet jo ikke selv længer hvad godt og ondt der er i mig. Og hans mor — men la os ikke tale om det. Den vishet som dette brev har bragt mig, at din mor frivillig gik i døden, fordi jeg gjorde livet uutholdelig for hende, vil altid hvile som en knugende byrde paa mig. Det er bare en retfærdig gjengjældelse at min egen søn av lav beregning bragte mig dette brev. Dig, min Gerd, takker jeg av hele mit hjerte, fordi du vilde skaane mig — og fordi du — trods alt hvad jeg har gjort imot din mor — ikke har glemt at jeg er din far. Og hvis en brødefuld fars velsignelse endnu har kraft — saa vil du bli belønnet for det."

Gerhard var dypt grepet.

„Far — kjære far — du har maattet bøte meget mer, end du har feilet."

Bernhard Falkner rettet sig op og strøk sig over panden.

„Over alt dette har jeg rent glemt at spørre dig, hvad der fører dig til mig saa tidlig. Er du kommet til mig i et særlig anliggende?"

Gerhard saa fast og alvorlig paa ham.

„Ja, far — jeg bringer dig desværre flere bekymringer. En stor, alvorlig bekymring driver mig til dig. Det er kanske git dig i din haand at bevare mig for brøde og lidelse — mig — og Juanita."

Den gamle herre løftet forbauset hodet.

„Hvad er det, du sier, min søn? Lidelse og brøde — du og Juanita?"

Gerhard utholdt rolig hans forskende blik.

„Ja, far. Jeg elsker Juanita — og hun elsker mig igjen — skjønt hun indtil nu ikke har været sig det bevisst. Bli ikke forskrækket — endnu er der ikke talt et eneste ord om kjærlighet mellem os. Vi er begge rene og brødefri, og jeg har ikke et eneste øieblik glemt at Nita er min brors hustru. Intet urent ønske har streifet hende — og hun har overhodet ikke været sig bevisst at hendes følelser for mig var alvorligere og dypere end en søsters. Jeg vilde aldrig gi mine følelser ord, far, for ikke at forstyrre hendes hjertefred . . . Jeg vilde heller ikke ha fortalt dig det — hvis der ikke igaar hadde hændt noget som bringer mig i vildrede med mig selv. Nu er jeg kommet til dig for at be dig hjælpe mig — mig og Nita."

Bernhard Falkner tok begge hans hænder.

„Tal, Gerd. Og hvis Gud endnu vil være mig naadig, saa vil han hjælpe mig til at bevare dere for det onde."

Gerhard fortalte saa aapent og utførlig alt hvad der hadde hændt, saa vidt som han selv visste det. Da han var færdig, sa han bevæget:

„Far, du ser at Juanita kom til mig igaaraftes i sin hjertensrenhet og uskyldighet som til sin bedste, mest trofaste ven. Hun søkte hjælp og beskyttelse hos mig, fordi hun visste, du var syk — og hun gjorde det som om det var den naturligste ting av verden. Først da vi, grepet av den usædvanlige situation, stod overfor hverandre, da jeg formodentlig et øieblik ikke hadde mine øine i min magt, saa jeg at hun med et forstod, av hvilken art hendes og mine følelser var. Hendes rolige utvungenhet var borte; hun skalv og stod hjælpeløs og ængstelig overfor mig. Saa fulgte jeg hende straks til tante Gjertrud, i hvis varetægt jeg foreløbig har overgit hende. Og da jeg ikke tiltror mig selv at kunne dømme upartisk i hendes forhold til Rudolf, saa lægger jeg alt i dine hænder. Hun vil heller dø end vende tilbake til ham, og hun vil gjerne gi ham hele sin formue, hvis han bare vil gi hende fri. Se nu, om du kan finde en utvei, om du kan faa løst dette baand som blev knyttet saa overilet — eller hvad der ellers kan gjøres. Du skal uten al tanke paa mig ene og alene ta hensyn til Nitas ve og vel. Hjælp til at hun faar sin fred igjen, at hendes unge liv ikke for altid blir ødelagt. Kanske du kan opnaa en overenskomst med Rudolf, kanske han er villig til at la sig skille fra hende, hvis han til erstatning faar en stor sum penger. Du kan jo tale med ham om det."

Bernhard Falkner reiste sig med en resolut bevægelse og la hænderne paa Gerhards skuldrer.

„Hjertelig tak for din tillid, min søn, og jeg skal gjøre alt hvad gjøres kan. Jeg angrer at jeg ikke før har bekymret mig om Nitas vel. Jeg har ganske vist ofte tænkt paa skilsmisse — men da ikke Nita selv hentydet til en slik mulighet, har heller ikke jeg gjort det. Men nu er det anderledes. Det forekommer mig absolut indlysende at dette egteskap maa hæves. Men Rudolf skal ikke berøve Juanita noget av hendes formue. Jeg maa tænke alvorlig over alt dette. Saa vil jeg tale med Dolf og spørre ham hvad han har gjort Nita og hvorledes sakene overhodet staar. Saa skal jeg se, hvorledes knuten bedst kan løses. Gerd — vær ubekymret — Nitas sak skal bli ført saa samvittighetsfuldt som mulig."

„Kjære far, jeg takker dig hjertelig. Nu er jeg meget roligere end før."

Den gamle herre omfavnet ham og saa ham fast og alvorlig ind i øinene. Saa slap han ham.

„Gaa nu, min søn — jeg maa være alene.

En mislykket rompudding.

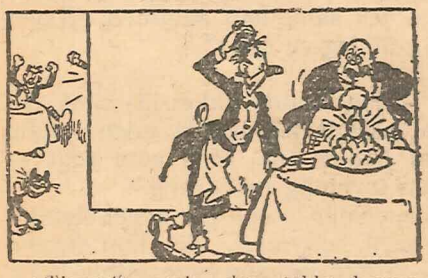

„Tjener!" ropte den tykke herren rasende. „Hvad er det for en rompudding. Du har servert for mig? Den er saa haard som gummi, jeg har allerede brukket to tænder under mit forsøk paa at tygge den!"

„Stop endelig med fabrikationen!" sa tjeneren til overkokken. „Lag endelig ikke fler av de rompuddinger! Vi risikerer at gjesterne begynder at bombardere os med dem. De er jo haarde som gummi!"

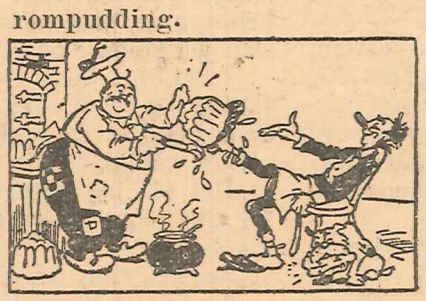

„Gummi!" svarte den betuttede kok. „Du sier forresten noget! Vet du, hvad vi kan bruke dem til? Vi klistrer dem fast under føtterne paa dig, saa kan du bruke dem som gummisko!"

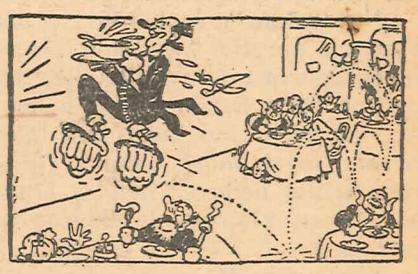

Som sagt, saa gjort, og da tjeneren et øieblik efter viste sig i restaurationen, gjørende de forfærdeligste kænguruspring paa mange meter, var gjesterne nær en besvimelse. — Alt kan utnyttes, bare man forstaar det! s

Det er bedst at Nita foreløbig blir hvor hun er — hvis da Horsts vil beholde hende."

„Det er der ingen tvil om, far."

„Nuvel. Naar du ser Nita, saa hils hende hjertelig fra mig. Si hende at hun skal være ganske rolig og stole paa mig. Ingen vil tvinge hende til at vende tilbake til Dolf. Men først og fremst maa hendes opholdsted forbli en hemmelighet mellem dig og mig."

„Ja, far, det vilde jeg netop be dig om."

De gav hverandre haanden med et fast, varmt tryk, og Gerhard gik.

— — —

Fra sin far gik Gerd direkte til Horsts. Han fandt Juanita i dagligstuen sammen med tante Gjertrud og Lotti. Litt sky og undselig, men mild og kjærlig gik hun imot ham. Hun saa meget blek ut og der brændte tusen urolige spørsmaal i hendes øine.

Saa blev de alene en liten stund. Fru Gjertrud hadde sendt Lotti ut og forsvandt derefter selv, fordi hun trodde at Gerhard vilde meddele Nita noget om hendes mand. Hun tænkte fintfølende at her var ethvert vidne overflødig.

Juanita sat paa en stol og Gerhard stod foran hende. Med sænket hode hørte hun paa hans beretning, og da hun fik vite at han hadde overgit hendes sak i farens hænder, løftet hun hodet med et smertelig uttryk i sine vidunderlige øine.

„Det er bra saaledes, Gerd — jeg takker dig. Jeg burde straks ha gaat til din far, skjønt han var syk. Jeg burde ikke ha uleiliget dig. Aa, det er saa tungt, saa tungt altsammen, Gerd — jeg kan ikke længer finde mig tilrette her i livet — jeg vil allerhelst dø!" sa hun med et hjerteskjærende uttryk.

„Juanita!" ropte han ute av sig selv og saa bedende og besvergende paa hende.

Da rødmet hun pludselig og der kom en underlig glans i hendes øine som fremdeles hvilte paa ham.

„Gerd, er du sint paa mig?" spurte hun aandeløs.

Deres øine boret sig i hverandre, de saa paa hverandre, stumme, aandeløse, gysende for sin kjærlighets styrke. Endelig sa han lavt med hæs stemme:

„Sint paa dig, Nita? Aldrig — aldrig blir jeg sint paa dig. Barn — barn — vet du endnu ikke hvor meget du er for mig? Hvorledes kan du tro at jeg kan bli sint paa dig — hvorledes kan du tro at du kan volde mig uleilighet eller bryderi?

Hun sukket dypt.

„Fordi du ikke selv vil føre min sak, Gerd — fordi du har overgit den til din far."

Han gik uvilkaarlig tilbake fra hende og lænte sig til kaminen. Saa sa han lavt:

„Nita, behøver jeg at si dig hvorfor jeg har gjort det? Du er min brors hustru — jeg kan ikke upartisk føre din sak mot ham. Jeg vilde hemmes av den tanke at jeg sammen med din førte min egen sak — jeg vilde være usikker og ha en følelse av at jeg kjæmpet likesaa meget for mig selv som for dig. Forstaar du mig nu?"

Atter la det sig en brændende rødme over hendes ansigt. Men hendes øine straalte og hvilte med et inderlig uttryk i hans. Hun klemte hænderne mot sit hjerte.

„Ja, Gerd — ja, nu forstaar jeg dig — og — du har ret — du bør ikke gjøre noget for mig. Det er bra saaledes som du har bestemt det — far skal føre min sak."

Han pustet dypt ut.

„Nita, han vil gjøre det samvittighetsfuldt, stol trygt paa ham. Han vet alt — alt. Jeg har lagt din skjæbne i hans hænder. Foreløbig skal du bli her i ro og sikkerhet. Har du alt hvad du behøver? Har Tina pakket ind alt hvad du har bruk for?" spurte han for at lede samtalen hen paa andre ting.

Hun nikket.

„Ja, Gerd, foreløbig kan jeg godt klare mig med det jeg har faat. Senere kan jo Tina bringe mig noget mer. Kan jeg faa se hende?"

„Jeg skal si det til hende, men hun maa jo være meget forsigtig. Dolf maa foreløbig ikke vite hvor du er. Jeg vil nødig skaffe onkel og tante ubehageligheter."

„Naturligvis ikke, Gerd, det maa for enhver pris ungaaes. De er allesammen saa snille mot mig. Din tante Gjertrud er en engel. Hvor let vilde ikke alt være, hvis man hadde en saadan mor! Lotti er en bedaarende søt og snil pike. Jeg tror, vi blir rigtig gode venner. Gerd, jeg har aldrig hat en veninde."

„Det skulde glæde mig meget — baade for dig og for hende. Lotti har allerede længe beundret dig. — Men si mig nu om det er noget mer du ønsker."

Hun rystet paa hodet.

„Nei — bare — at du vil komme rigtig ofte hit. Gerd — jeg — aa, jeg er altid saa ængstelig, naar du ikke er hos mig!"

Hun sa dette med en blanding av barnslig frygt og en elskende kvindes dype længsel.

Han bet tænderne sammen og knyttet sine hænder fast.

„Saa ofte jeg kan, Nita, men men vi maa ikke være alene sammen — jeg er da et menneske," tilføide han stille.

Saa skyndte han sig bort til døren og aapnet den.

„Lotti — hvor er du? Kom dog herind!" ropte han høit.

Da Lotti kom, gav han sig til at tale saa livlig med hende at Juanita fik tid til at fatte sig. Hans sidste ord hadde faat hende til at fare sammen i skjælvende fryd, blandet med skræk. De ord aapenbarte hende hvilken haard kamp han maatte kjæmpe med sig selv.

En varm, frydefuld følelse opfyldte hende. Hun kjæmpet ikke med sin kjærlighet. Uten ængstelse og samvittighetsnag hengav hun sig helt og holdent til den salige visshet at hun elsket ham og blev igjenelsket av ham. Hun følte sig saa fri, saa fuldt berettiget til at skjænke sit hjerte til en anden. Hendes mand hadde kastet det fra sig som værdiløst gods og traadt det under føttene.

(Forts.)

22de haandarbeide.

A. Brodert morgenkappe i hollandsk fasong.

Denne klædelige kappe syes av hvitt linon og broderiet syes med venetiansk og engelsk søm. I kanten syes en fin, smal blonde, og hjørnene brettes om. Det bakerste stykke av pullen syes nedentil med en løpegang som rynkes sammen med et smalt baand.

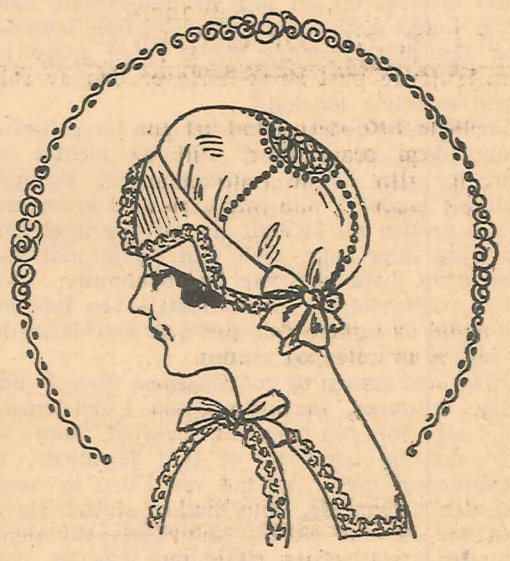

Materiale: Paategnet hvit linon, garn, pris kr. 3.50. Blonde, pris 50 øre gjennem „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

B. 72. Oval serviet med platsøm paa gulagtig ripsstof.

Brodert med glansfuldt, hvitt garn tar dette platsømbroderi sig glimrende ut mot den gullige bundfarve. I hver blomst syes en krans av knutesting.

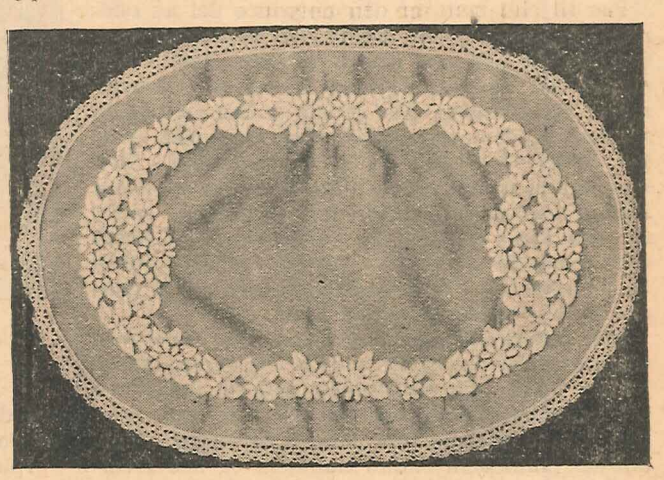

En smal knipling paasyes i kanten med knaphulsting. Servietten er 70 cm. lang, 48 cm. bred.

Materiale: Paategnet ripsstof, garn, pris kr. 5.60. Knipling til servietten kr. 0.80 gjennem „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling, Storgt. 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" paa side 28.

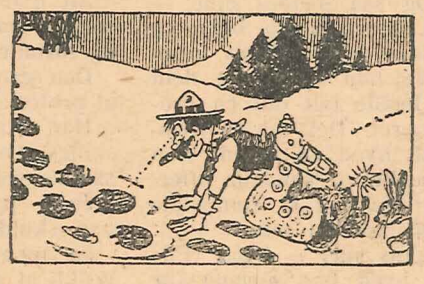

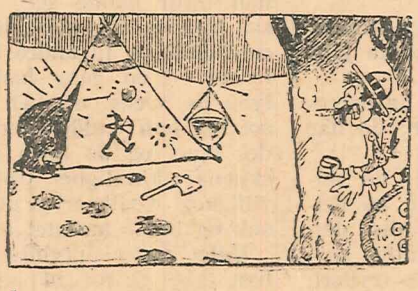

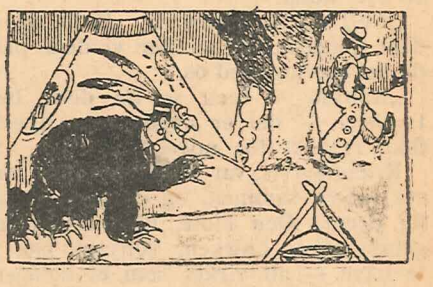

Hvorledes Falkøie garderte sig mot cowboyen.

„Ha — ha! Der har vi Falkøies fotspor i sneen!" sa cowboy'en glædestraalende. „Længe har han undgaat mig og min retfærdig straffende haand, men nu har jeg dig, Falkøie! Nu slaar hevnens time, min gode rødhud!"

Ivrig som en sporhund fulgte cowboy'en sporene i sneen, indtil han pludselig stanset og studset. Hvad var dette? Var der ikke ogsaa fotspor av en bjørn her i sneen? Hadde bjørnen kanske ædt Falkøie . . . ?

Opfyldt av denne frydefulde tanke fulgte cowboy'en sporene, til han kom til indianerens telt, og han kom netop tidsnok til at se „bjørnen" forsvinde ind i teltet. Hurra! Saa var Falkøies skjæbne beseglet! Hurra! Hurr—a—h!!

Stolt som en pasha av syv hestehaler vandret cowboy'en hjemad, sikker paa at nu laa hans dødsfiende, Falkøie, vel forvaret i en bjørnemave. Et blik paa billedet viser imidlertid, at Falkøie var i bedste velgaaende — det var ham selv som hadde spillet „bjørnen"s rolle!

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Hænderne op!

Av Vingie E. Roe.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Det var et vakkert landskap. Gamle mor natur hadde angret sit daarlige humør, som gav sig uttryk i kaktus og sand, og her dannet noget hyggelig og tiltalende.

Smaa, avrundede fjelder hævet sig i yndefulde bølgedrag mot nord og øst, beklædt med høit græs og krat, og hist og her betegnet en halvt utthørret elv sit løp ved langstrakte vanddrag. Langs disse strømmer rystet høie bomuldstræer sine sølvskinnende blader i den svake vind som i tjevne pust strøk bortover den av solen sterkt ophetete høislette.

Bortover høidedraget knirket paa tørre hjul en gammeldags prærie-vogn. Slit og medtat var den; for den hadde i adskillige aar skranglet gjennem landet i alle retninger med kramvarer. Her hvor den nu befandt sig var der intet haab om kjøp eller salg; men den styrte mot fjernere egne, hvor der var bedre chanser.

Paa vognsætet sat kræmmeren — en høi, mager mand av samme gule farve som ørkensanden og barket av solen og vinden.

Men ungdommen og romantikken, disse to udødelige tvillinger, færdedes ogsaa i det ensomme land; for paa vognens bakfjæl, som var slaat ned og bares av et tykt jernkjede, sat kræmmerens datter, og tæt ved siden av hende red den fremmede, som hadde sluttet sig til dem for en uke siden. Naturligvis var denne fremmede ung, ellers vilde han ikke ha tæmmet sin vælige pintos fyrighet til at holde skridt med spandet forut, som i det høieste drev det til et søvnig luntetrav. Forresten var det pintoen som hadde git anledning til bekjendtskapet mellem de reisende; for naar undtas fyrigheten og holdningen lignet den paafaldende i farve og tegning hesten tilhøire i spandet for vognen.

Paa sit ridt henover den ensomste del av ødemarken hadde den fremmede indhentet vognen, og da han saa hesten tilhøire, hadde han stanset sin hest og begyndt at tale med kræmmeren om likheten. Ved lyden av den fremmede stemme i ødemarken hadde den unge pike stukket hodet ut under vognens presenning. Den unge mand hadde set sig tilbake, hadde set solen skinne paa de blanke fletter og himlen speile sig i de klare øine, og for første gang i sit sterkt omtumlede liv hadde han følt sig som støv under en kvindes fot. Hittil hadde han følt noget ganske andet overfor det andet kjøn.

Hele eftermiddagen hadde han saa redet ved siden av karossen og talt med kræmmeren. Denne hadde under sin omstreifen oplevd meget og set adskillig interessant fra sit høie sæte, saa han kunde fortælle om mangt og meget. Tusmørket fandt dem endnu sammen, og den fremmede hadde slaat sig ned hos dem, da de skulde samme vei; for kræmmeren la ikke skjul paa sit bestemmelsessted — en by, hvor det het sig, der var fuldt op av penger og stor kjøpelyst.

„Er De ikke ræd for at ta Deres datter med til Meksiko?“ hadde den unge mand spurt ham den første aften. „De vet jo hvor usikkert der er for tiden.“

„Nej,“ sa kræmmeren, „Ruth og jeg kjender dem dernede. Behandler vi dem pent, saa gjør de det samme med os.“

„Kanske — men se nu disse her insurrectionister — det er nogen rene djævler; de har ikke respekt for noget.“

Kræmmeren var allikevel ikke ræd; de reiste videre sammen, og dagene gik som en deilig drøm. Den bløte, blaa og gyldne dis, den gamle vogns knirken, sollyset paa Ruths sorte haar — alt virket som et betagende trylleri.

Nu var de kommet ind i dette smilende landskap — i to dager hadde de frydet sig over dets skjønhet.

Den magre og solbrune rytters ørneblik ransaket enhver ujevnhet i terrænget, enhver busk og hvert træ. Han fik øie paa tusen ganger flere ting som den unge pike, som sat paa bakfjælen.

„Se,“ sa han, „hvad tror De det er for noget — det derover ved græstuen ved siden av den store stenen?“

„Hvor?“

Ruth bøide sig ut og fulgte med øinene retningen av hans utstrakte arm. Hun la merke til hans lange, bøielige pekefinger og det senesterke haandled under lærmansjetten.

„Jeg kan se to totter græs og en vissen gren,“ sa hun derefter.

„Er det alt?“

„Ja.“

„Se nøiere efter. Der sitter en ørkenhøne med fire halvvoksne kyllinger bak den ene græstue, og paa klippen ligger et firben og soler sig.“

„Ja, rigtig — nu kan jeg ogsaa se det,“ sa hun, og manden lo.

Hans latter hadde en saadan fornøielig klang, den var saa dyp og fuldtonende og lød i Ruths ører som en deilig musik.

„Jeg tror ikke De ler ofte,“ sa hun.

Han hadde stirret paa den sky hønsefamilie med et fast og rolig blik; men ved hendes ord skottet han hurtig og studsende bort til hende.

„Nei,“ sa han, og litt efter tilføide han langsomt og likesom nølende: „Nei, det har De ret i.“

Den aften slog de leir ved en av de halvt utørrede elver, og de to unge blev sittende længe ved restene av det utbrændte baal. Kræmmeren, som for længe siden var vokset fra alt hvad der kunde henføres til romantik, sov allerede sødt under vognens presenning. Fuldmaanen skred majestætisk henover himmelhvælvet og utgød sit magiske lys over landskapet.

Ruth sat med hænderne om knærne og med ansigtet hævet mot maanen, nydende dens skjønhet og beundrende den i ungdommens uskyldighet.

Rytteren laa utstrakt paa jorden like ved hende, hans magre legeme var bøiet, smidig som en kats, og hans brune øine dvælte ved den unge pikes, alvorlig spørrende øine.

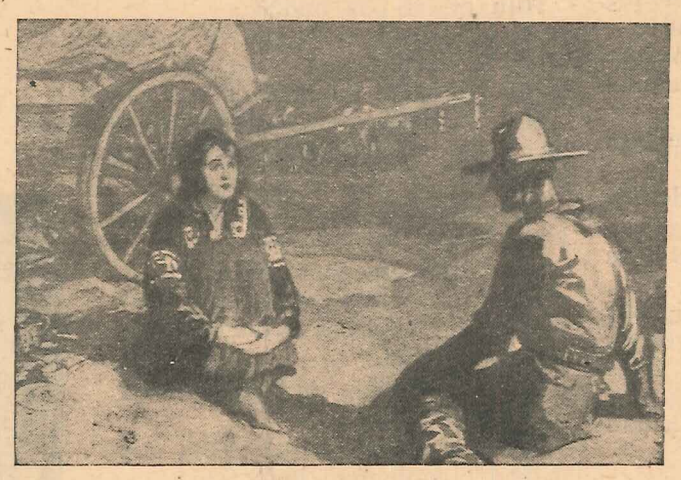

„Men den mand jeg har fortalt dig om var en daarlig mand, Ruth,“ sa Jim.

I deres inderste dyp laa der et uttryk næsten av fortvilelse.

Han saa hendes blaasorte haar glinse i maaneskinnet, og sammenligninger opfyldte hans tanker. Det var som silkeskindet paa en hest han engang hadde redet, den stolteste hest han nogensinde hadde eid. Det var som de glinsende slagfjær hos ravnen, naar solen skinte paa den, det var saa funklende som diamanten og saa sort som natten — det var skjønnere end noget han hittil hadde set. Og saa hendes øine — saa blaa og uskyldige, til sine tider saa blyge og smeltende og til andre tider gnistrende av munterhet — en gang hadde han ogsaa set dem lyne av vrede, da han hadde talt om en grusomhet han hadde overværet. Det var en kvindes øine, og de lovet alt hvad en kvinde kan skjænke: kjærlighet, trofasthet og uendelig offervillighet. Uvilkaarlig utstøtte han et stønnende suk og bøide ansigtet ned mot sin arm.

Bitter anger opfyldte hans sjæl — hvad vilde han ikke gi for at bli hvad han engang før hadde været — før —

„Jim,“ sa Ruth undrende — de kaldte allerede hverandre ved fornavn — „Jim, hvad er det iveien? Er du ikke frisk?“

„Nei,“ svarte han.

Hun bøide sig henimot ham og la sin haand paa hans skulder. Ved dens blide, undselige berøring for der som et elektrisk støt igjennem ham.

„Hvad er det?“ utbrøt hun ængstelig. Det lød som et barns frygtsomme rop.

Han satte sig straks opreist.

„Det er intet, Ruth,“ sa han smilende. „Det var likesom et sting i hjertet — det var det hele.“

„Er det da forbi nu?“ spurte hun ængstelig.

„Ja,“ svarte han — „det er over; men det vil nok komme igjen,“ tilføide han ved sig selv.

Han begyndte at tale om noget andet og fortalte hende en lang historie om en meksikaner og en europæer i Chihuahua samt en sortøiet senorita, som de begge beilte til. Historien endte ulykkelig for den hvite; men han var en desperado og fortjente ikke bedre.

„Ja, men han elsket dog senoritaen oprigtig,“ sa Ruth langsomt, „ellers kunde han jo ikke ha gjort for hende hvad han gjorde. Det var alt hvad han kunde gi hende, og det skulde hun ha regnet ham tilgode. Hun har vistnok ogsaa angrende erindret det, længe efter at hun giftet sig med sin Luiz og blev tyk og makelig.“

Han sat taus en stund og stirret paa hendes maanebelyste, skjønne ansigt.

„Ja, men han var en daarlig mand, Ruth; han hadde gjort mange onde gjerninger i sit liv.“

Rtuh rystet paa hodet.

„Han elsket dog hende oprigtig,“ gjentok hun, „og det beviste at der var noget godt i hans hjerte.“

Jim reiste sig brat.

„Det er sengetid, lille Ruth,“ sa han blidt; „solen staar meget tidlig op i dette land.“

Men længe efterat Ruth var sovnet paa sit leie inde i vognen, sat han ute ved sin hest som græsset ved elven. Med rynket pande grublet han og fattet sin beslutning.

Næste dag var det varmt solskin og stille veir. Jim red ved siden av bakfjælen og hans øine var blidere og ømmere end sedvanlig. Men Ruth undgik det blik som stadig fæstedes paa hende. Mange ganger skottet hun op til ham, men stadig tok hun igjen øinene til sig; hun visste ikke selv hvorfor. Ved middagstid visste hun det dog; for da fortalte Jim hende, at et litet stykke længer fremme vilde deres veier skilles. Han sa, at han hadde været saa glad over at være ifølge med dem, og at han aldrig vilde glemme de dager de hadde tilbragt sammen — endnu mindre de aftener de hadde sittet ved det døende baal og talt sammen.

Aldrig skulde han glemme, at han hadde truffet hende og gjort hendes bekjendtskap for en liten stund. Smilet var nu helt forsvundet fra hans bunskete ansigt, og de sorgfulde øine var rettet mot syd. Derfor saa han ikke hvorledes Ruth aapnet og lukket munden igjen med et gisp.

Han vedblev og sa, at han aldrig hadde truffet nogen som han kunde sammenligne med hende, og at han — ja, at han altid vilde huske hende. Han haabet ogsaa at hun ikke vilde glemme ham — vilde hun vel? Han vendte blikket imot hende og saa nu, at hendes blomsteransigt endog var blekere end det hadde været hin aften i maaneskinnet. I dette øieblik kaldte de unge hjerter paa hverandre, og han bøide sig ind mot hende, hvorefter han med en hurtig bevægelse slynget sin arm om hendes hals. Han trak hende ind mot sig og trykket et kys paa hendes kind. Men i det samme gav vognen et hop, hans pinto sprang tilside, og fortrylleiseas øieblik var forbi.

Alt hvirvlet rundt for Ruths fuglige øine, og sorgen sænket sig over hende; for han red frem og fortalte kræmmeren, at nu maatte de skilles.

Den gamle blev meget forbauset og begyndte at protestere.

Han kunde ikke forstaa, hvorfor Jim vilde skilles fra dem. Skulde han da ikke akkurat samme vei som de?

Jo — paa en maate — det var i den retning han skulde.

Ja, men hvorfor ialverden kunde de da ikke vedbli at slaa følge? Det var da godt at ha selskap i et saadant øde land.

Det var det, maatte Jim indrømme, og han takket dem hjertelig for deres venlighet imot ham — han, den fremmede, som de slet ikke kjendte noget til; men nu var han allikevel nødt til at gaa litt paa egen haand. Hans vei gik nu

længer mot nord, over mot smaafjeldene som de saa der tilhøire.

Litt efter saa de ham da ogsaa ride bort, belyst av eftermiddagens gyldne sol, og Ruth hang med hodet som en blomst paa en brutt stilk. Han vendte sig én gang og vinket med hatten til dem, og Ruth saa sollyset spille paa hans brune, krøllede hode. Hun ante ikke at han hadde utført den tungeste gjerning i sit liv, som dog hadde været fuldt av farlige eventyr. Med et smertefuldt suk sank hun tilbake mellem krukkene, pandene og sengetøiet og vandret sin tunge vei til Gethsemane, og da vognen endelig stanset ved tusmørkets komme var det ingen drømmende og smilende ungmø som kom ned fra vognen, men en taus og sørgende kvinde.

„Hænderne op!“ ropte hun, og hendes stemme lød tydelig og skarp i stilheten.

Ved det første syn av hendes fortrukne ansigt med de blaa ringer under øinene studset kræmmeren, men forstod dog straks hvad det betydde.

„Aa, kjære, lille Ruth,“ sa han, „er det slik fat; holdt du saa meget av ham?“

„Ja,“ svarte Ruth graatende; for hun og faren skjulte intet for hverandre.

Men vandret Ruth saaledes sin smertensvei, saa drog Jim til dæmonernes pinselssted, og da han var kommet op mellem fjeldenes skjul, hoppet han av hesten og kastet sig med ansigtet mot jorden og knyttet hænderne i hjælpeløs kval.

„Aa, Ruth! Kjære Ruth!“ ropte han i den dype stilhet — „den eneste egte kvinde jeg har truffet paa i mit liv, og saa er jeg ikke værdig at løse din skorem! Derfor maatte jeg jo forlate dig!“

Den næste dag og den følgende igjen var likesaa solfyldte som deres forgjængere; men de to unge hjerter hadde dog aldrig kjendt saa mørke og tunge dager. Karossen sneglet avsted over den sandede høislette, og tre kilometer fra den fulgte pintoen den stadig i samme avstand, for rytteren kunde ikke forlate den helt. Gang efter gang trak han en gammel, medtat kikkert frem av sin sadelvæske og stirret efter de kjørende, og naar aftenen faldt paa sat han ved siden av sin græssende hest og speidet efter røken fra deres baal. Hundre ganger fristedes han til at gaa over ti Idem; men hver gang knep han læberne sammen og overvandt fristelsen.

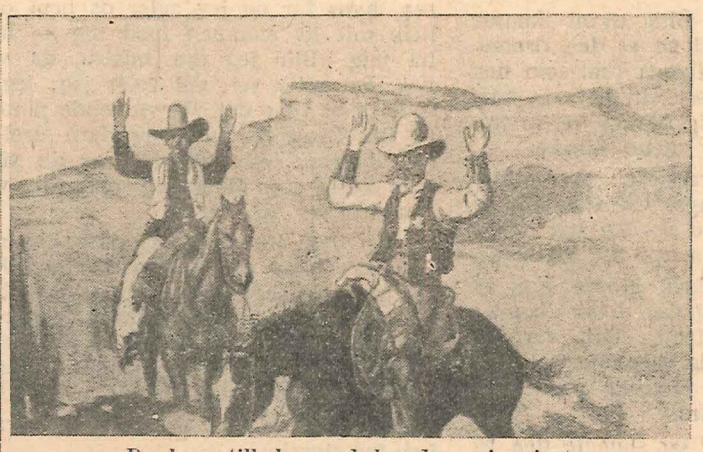

De kom tilbake med hænderne i veiret.

Men bakefter det enslige vognspor fulgte to andre ryttere, og de hadde fulgt det allerede en tid. Det var magre mænd, tause og med mørke miner, og den ene hadde i sit knaphul i vesten en sølvstjerne.

Karossens langsomme fart hadde tillatt dem at følge og utspeide den meget nøie, og det hadde de i fuldt maal benyttet sig av.

Det var blit middag; kræmmeren hadde fundet en vandpyt i et næsten uttørret elveleie, og her hadde han nu gjort holdt.

Røken fra middagsbaalet steg lodret i veiret, og Ruth hadde med unaturlig sløvhet laget deig, som hun nu stekte i en feltkakkelovn, samtidig med at hun kokte te og ristet halvsmeltet skinke. Hun fandt ingen glæde i sit arbeide nu, hvilket hun før hadde gjort; for hun var en virksom og dygtig natur. Hun brydde sig slet ikke om at leve mer; for livet hadde mistet al interesse og glæde for hende. Taarene piblet frem i de blaa øine, saa at hun neppe kunde se ovnen; den danset, syntes hun, paa sine korte ben. Imens vandet og foret hendes far hestene; for han var en omhyggelig kusk.

Idet han kom tilbake fra vandhullet hørtes der lyd av hovslag i græsset; han vendte sig brat med et litet utrop og saa de to magre mænd, som hadde fulgt dem saa trolig.

Kræmmeren gik frem og rakte haanden ut for at ønske dem velkommen.

Hadde Ruth lyttet opmerksomt kunde hun ha hørt lyden av nye hovslag som kom længer borte fra, men som nærmet sig hurtig nede i den uttørrede elveseng.

Hun saa paa de fremmede med sløve, likegyldige øine.

Manden med sølvstjernen saa meget skarpt og opmerksomt paa den høire hest, som stod og prustet tilfreds i sin mulepose.

„Jo, det er ganske rigtig den,“ sa han til sin lodsager og nikket.

„Goddag, mine gode herrer,“ sa kræmmeren venlig. „Dere kommer akkurat tilpas. Middagen er straks færdig.“

„Hm!“ sa manden med stjernen, som tillikemed de to bøsser ved hans belte betegnet ham som sheriff, „vi skal nok stige av; men jeg vil dog iforveien si Dem at her nytter ingen utflugter. Spillet er ute!“

„Hvad mener De?“ spurte kræmmeren.

„Vi har i nogen tid fulgt efter Dem. De maa nu betragte Dem som værende under arrest.“

Kræmmeren satte vandbøtten fra sig, og det var som om hans tynde legeme utvidet sig. De skarpe øine over den hængende, falmede bart blev smalere og skjøt lyn.

„Tør jeg spørre hvad De mener med det?“ spurte han igjen.

„Jeg mener, hvad jeg sier,“ svarte den anden. „De er min fange — hestetyv!“

Han hadde sans for det dramatiske, denne sheriffen, og han gottet sig over sin triumf. Han strakte sig efter sine bøsser — en behændig, dobbelthændig bevægelse som han likefrem var berømt for. Noget tomt skuespil var det heller ikke; for han kunde og hadde ogsaa ved leiligheter gjort det, skyte med dem begge to paa en gang — og ramme.

Kræmmeren var en mand med selvbeherskelse, og skjønt han var paa nippet til at springe løs paa fornærmeren, styrte han dog sit raseri og nøide sig med rolig at si:

„Du er en løgner! Aldrig i mit liv har jeg stjaalet saa meget som en knappenaal, og ingen skal ustraffet komme til mig med en slik beskyldning. Du skal komme til at undgjælde for det, min gode mand, selv om du ogsaa truer noksaa meget med geværene dine!“

Sheriffen blev rød av sinne; men ogsaa han styrte sin hidsighet.

„Snak bare væk!“ sa han. „Det koster ikke noget. Jeg vet jo bestemt at du har stjaalet pintoen nede i Big Bend-distriktet, og selv om du har lagt dig til etpar whiskers og en ung piket illikemed en kræmmerkarosse siden, saa skal du dog ikkn narre mig. Du skal komme til at svare for dit tyveri overfor retten.“

Hvit av raseri rev kræmmeren sin hat av og traadte paa den.

„Jeg skal vise dig, din —“

Men i det samme hørtes tydelig lyden av hurtige hovslag, og op av elvesengens skraaning kom den anden pinto tilsyne — den fyrige, vælige — og paa dens ryg sat Jim, blek som en kalket væg. Sheriffens ansigt fik ved dette syn et uttryk som fristet sterkt til latter, skjønt situationen var saa alvorlig.

Rytteren stanset pintoen.

„Den mand, De vil ha fat i, er her,“ sa han. „La denne mand være i fred!“

Det kan undertiden være nyttig for en sjømand at ha kunstneriske anlæg.

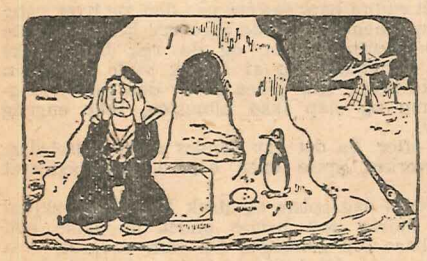

Tom sjømands skib var forlist oppe i det nordlige ishav, og han selv hadde med nød og neppe berget sig paa et omdrivende isfjeld. Men hvad hjalp det ham i virkeligheten? Proviant eide han ikke en smule av og hvorledes skulde han kunne tilkalde hjælp? Alt saa meget trøsteløst ut for ham.

Da fik han med et en udmerket idé. Fra skibet hadde han berget en kasse, og da han desuten medbragte et ikke litet kunstnerisk talent, var det en let sak for ham ved hjælp av hammer og meisel at uthugge en kolossal isstatue av sig selv. Den maatte da kunne ses paa lang avstand!

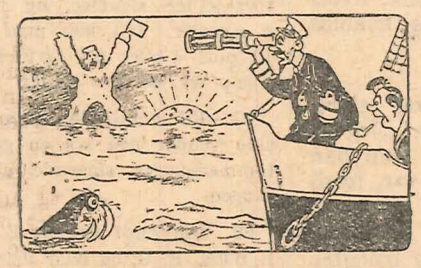

Ikke længe efter viste der sig et skib i det fjerne. Kapteinen opdaget pludselig den kjæmpemæssige sjømand som svinget med flaget og tilkaldte hjælp. Slikt syn hadde han aldrig set før, og han maatte flere ganger raadspørre kikkerten sin, før han blev dristig nok til at nærme sig uhyret med skibet.

Men da han i kikkerten saa at der paa fotstykket av den mægtige isstatue befandt sig en levende sjømand, styrte han straks derhen, og da Tom saa skibet nærme sig, blev han saa glad, at han begyndte at danse. Det kan undertiden være ganske nyttig for en sjømand at være litt kunstnerisk anlagt. s

En lang stund var der dyp taushet.

Ruth hadde holdt sit aandedræt tilbake; men nu trak hun pusten i et dypt, smertelig gisp. Jims blik som hadde været rettet mot sheriffen søkte med et skamfuldt uttryk jorden, da han hørte dette gisp.

„Hvor jeg har været en dumrian! — Aldrig har jeg set saa forkjert —“ begyndte sheriffen.

„Jim,“ sa kræmmeren — „for Guds skyld, kjære ven —“

Men Jim hørte paa ham.

„Kom!“ sa han med skjærende stemme. „Her er Deres mand, sheriff. La os komme herfra straks!“

Han vendte sin hest og drev den frem i et sprang.

Den anden var mer end villig til at komme derfra, og derfor saa det ut til at den dramatiske situation skulde ende likesaa brat som den var begyndt. De tre skikkelser skyndte sig bort uten en eneste gang at se sig tilbake, og kræmmeren og hans datter blev alene tilbake.

Da var det, at Ruths forvandling gav sig rigtig tilkjende. I disse faa dager var hun blit en moden kvinde, og saa længe Jorden har været til, har en kvinde kunnet kjæmpe for sin make.

Med et hæst og brutt skrik gjorde hun et langt sprang bortimot vognen, hvor hendes fars bøsse hang i en strop. Det var en sjelden god bøsse, omhyggelig behandlet og altid ladet, og Ruth var likesaa fortrolig med dens bruk som med sin stekepandes.

Hun rev den av stroppen og slængte den til kindet. Hendes blaa øine søkte sigtekornet, og de var nu likesaa smale og sorte som kræmmerens hadde været.

Bortover græsset travet de fremmede med Jim foran dem. Hun kunde se pintoens haser skinne. Dette ophidset hende endnu mer. De drev ham foran sig — ham! Ham som var kommet tilbake fra fjeldene for dette — for at frelse hendes far for anklage og arrest — for at overgi sig selv nu, da han dog let hadde kunnet undslippe. Han hadde vist sig egte under prøven; han var en mand. Hun fyrte, og kulen pep forbi sheriffens øre.

„Hænderne op!“ ropte hun.

Hadde hun ropt før hun skjøt, vilde manden sikkert ha vendt sig om og fyret. Men nu hadde bøssen talt sit sprog, og langsomt kom hans hænder opover hans hode.

„Begge!“ ropte hun — „den andens ogsaa!“

Den anden mand adlød.

„Vend om!“

De gjorde det, og sheriffen bandte stygt.

„Kom tilbake!“

De kom tilbake med hænderne iveiret og drivende hestene frem med knæene.

Da de kom i nærheten av vognen, begyndte hun at tale til Jim som endnu holdt sin hest der hvor de andre hadde snudd.

„Jim!“ ropte Ruth som en kommandersersjant — „kom og ta bøssene fra dem!“

Langsomt kom han tilbake, hans ansigt var hvitt og det var en ynk at se ham.

„Ruth,“ sa han, „jeg kan ikke la dig gjøre dette, hvad du saa ellers har isinde. Jeg er — jeg er, hvad sheriffen har sagt. Det er bedst at jeg uten at gjøre motstand følger med ham. Jeg vil ikke mer sætte mig op mot loven!“

„Gjør som jeg sier!“ sa Ruth bydende. „Vil du ta deres bøsser, eller skal jeg skyte?“

„Ta dem!“ sa sheriffen kort. I taushet tok Jim bøssene fra de to mænd og kastet dem bort foran Ruths føtter.

Derpaa saa han paa hende med et blik, hvori al hans anger, erkjendelse av uret og haabløs kjærlighet var tydelig uttrykt.

Han gjorde en fortvilet bevægelse.

„Hvad — hvad vil du at jeg skal gjøre, Ruth?“ spurte han med kvalt stemme. „Jeg er et daarlig menneske — meget daarlig. Som han sier har jeg stjaalet denne hest — det var, fordi jeg vilde silppe bort efter en duel som var opstaat som følge av et hasardspil. Men den anden mand døde ikke — det hørte jeg bakefter — men det var ikke min skyld han slap fra det med livet. Derfor er jeg dig ikke værdig, Ruth — hverken din barmhjertighet eller din hjælp!“

Men de straalende, mørkeblaa øine vendte sig nu fra sheriffen og fæstet sig med et fast og rolig blik paa Jim.

„Jim,“ sa hun langsomt, „er du nogensinde blit elsket av en kvinde — av en god kvinde, mener jeg?“

Jim rødmet dypt under hendes skarpe blik og rystet paa hodet.

„Ikke av andre end min mor,“ svarte han — „de øvrige jeg har kjendt gjælder ikke.“

„Saa vet du heller ikke, hvad en god kvinde kan gjøre for den hun elsker. Jeg elsker dig, og du har ret i, at jeg er god.“

„Jeg elsker dig saa høit, at jeg kunde ha dræpt sheriffen og den anden og begravet dem i elvesengen, for at du kunde slippe fra dem. Jeg elsker dig saa høit, at jeg vil holde dem fangen her til solnedgang. Jeg elsker dig saa høit, at jeg vil møte dig — i byen hinsides grænsen, hvor far og jeg agter os hen, og leve der hele mit liv sammen med dig — hvis du vil ha mig. Blir jeg din hustru, da vil du gaa paa den rette vei; det føler jeg; jeg er ialfald rede til at vove det. Vi vil sende pintoen tilbake til Big Bend for at gjøre den uret god. Rid saa, Jimmy, søk derhen, hvor du vil. Jeg kan ikke kysse dig til farvel; men jeg vil gjemme kysset til dig. Rid saa!“

„Min Gud, Ruth —“ begyndte Jim, men kunde ikke faa frem mer. Han saa paa hende som om han saa engler stige op og ned, hvilket han da ogsaa gjorde. „Jeg skal nok være der,“ sa han saa med hæs stemme, „og du skal se, kjære Ruth, at du skal faa ret i det, du har sagt, og det, du tror om mig. Farvel!“

Han kastet pintoen omkring og sprængte bort i en tæt støvsky.

Ved solnedgang reiste kræmmeren sig fra karossens skygge og samlet op den lille dynge bøsser. Det hadde været en lang eftermiddag. For Ruth som sat paa et omvendt spandt hadde det været en avveksling av undren og drømmer — drømmer om hin by bak grænsen og av undren over at livet allikevel kunde være saa deilig.

Endnu hadde hun bøssen liggende over sine knæ; for med litt skadefryd overfor de to fremmede hadde kræmmeren latt hende vedbli at være situationens herre.

„Dere vil antagelig ikke paa veien hjemad skryte altfor meget over utfaldet av denne utflugt,“ sa han, idet han rakte dem bøssene, efter at han først omhyggelig hadde fjernet patronene, „i betragtning av at dere har været arrestert av en liten, ung pike — hvis far aldrig har tat saa meget som en skilling fra noget menneske. Og nu, gentlemen, staar veien aapen for dere. Men det er jo rigtignok en temmelig lang vei til de steder, hvor dere kan tænke dere at faa noget at fylde i vaabnene igjen. Ved den tid tænker jeg nok vi er over grænsen, saa vil vi sammen med Jim paa en uskyldig maate more os over denne lille hændelse — for dere la vel merke til at det var tegn til at Jim nu blir min svigersøn?“

Med et tankefuldt smil saa han efter sine gjester, da de langsomt red bort den samme vei de var kommet, og Ruth reiste sig med sin fordums livlighet for at sætte brødet ind i ovnen.

Løsninger paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 19.

68. De fire signalløgter: Hvis alle fire løgter er tændt kan man ordne dem paa 24 forskjellige maater (4 × 3 × 2). Tændes tre av dem faas 18 signaler (3× 2 × 3). tændes to av dem faar man 12 forskjellige signaler, og tændes bare en faar man 4 signaler. Ialt kan man altsaa gi 24 plus 18 plus 12 plus 4 eller 64 forskjellige signaler ved hjælp av de fire løgter.

67. Fikserbillede: Naar billedet dreies saa høire side vender ned ses en gammel mand, aapenbart en tømmerhugger staaende ute paa den frie plads i skogen.

69. Omvendt rebus: E 9 E G tydes først saaledes: E. nital, E, G, og naar dette læses bakfra faas: Gelatine.

Solsikken.

Et vaareventyr.

Det var et uhyggelig veir. Stormen for med høie brøl løs paa trærne, rusket dem frem og tilbake og rev de sidste blader av kvistene.

„Det er bedst at barna blir hjemme i dette daarlige veir,“ sa skogvogteren.

Hans kone nikket og sa.

„Det er troldmanden som er ute.“

Barna sprang bort til vinduene, trykket ansigtene heit op mot ruten og saa med længsel og gysen ut i skogen. Aa. hvor trærne svaiet og dreiet, hvor det suste og bruste. pep og tutet!

Den lille pike stod ved døren og ventet til far og mor var ute av syne.

„Imorgen er det mors fødselsdag,“ tænkte hun, „det er ikke fler blomster i haven og jeg vilde saa gjerne ha et par blomster. Men der er nok nogen i skogen endnu. Jeg vet jo de bedste steder og jeg er slet ikke ræd.“

Saa var hun allerede utenfor. Først gik hun et par skritt nølende og trippende. saa løp hun længer og længer ind i skogen. De laveste kvister slog hende i ansigtet, eketrærne stak hodene sammen og spurte: „Hvorhen? Hvorhen? Hvorhen?“ De gamle furutrær rystet paa hodene og sa: „Tilbake! Tilbake!“

Men den lille piken hørte det neppe. Bare videre, videre. Gjennem græs, busker og krat. Der kom bækken springende hende imøte. „Der kan jeg nok finde nogen forglemmigeier.“ tænkte barnet og skyndte sig glad bort til bækken. Men den sang og sladret ikke som om sommeren, den buldret og skjeldte: „Avsted. avsted, avsted.“

„Saa finder jeg kanske blomster ved den gamle borgmur. Der er de i læ for den barske nordenvind!“ Forsigtig gik hun over den smale bro og sprang bort mot den graa mur. Og ganske rigtig — derborte under det visne løv lyste blomstene frem. Men da hun grep efter dem, fik hun bare et firben i haanden, som med sine skinnende, kloke øine saa paa hende.

„Dig kan jeg ikke bruke,“ sa hun og lot dyret sagte gli ned paa jorden igjen.

Men det smuttet ikke bort, det saa fremdeles paa hende som om det vilde si: „Vent, vent!“

„Jeg finder nok en blomst,“ sa piken og trøstet sig dermed, mens hun skyndte sig videre. Vildere og vildere bruste stormen i trærnes kroner, men hun hørte det neppe. Litt efter litt blev det tætlere i skogen av det visne, gule løv. Hun vilde klyve over en haug paa hænder og føtter. da følte hun noget varmt og bløt og fra løvdyngen reiste et raadyr sig og blev staaende stille foran hende.

„Har du ligget og sovet, du dovne dyr!“ lo piken. men raadyret rystet paa hodet, og da piken vilde forbi det. stillet det sig straks iveien for hende og saa paa hende med store, sørgmodige øine.

„Din dompap! Hvad vil du? Bare du endda var en blomst!“ Da raadyret ikke vilde gaa tilside la den lille piken hænderne paa ryggen av raadyret, sprang til og hoppet saaledes over det og faldt ned midt i løvet. Da hun fik reist sig op igjen var raadyret borte og piken stod oppe ved volden. Bak volden laa en aapen eng, men nede ved foten av volden lyste en solsikke frem med hodet over det tørre løv.

„Endelig!“ jublet den lille piken, sprang ned og plukket blomsten og stod nu paa engen.

Men i samme nu kom det susende og brusende, og like ved sig hørte hun som om hendes far og mor og brødre ropte paa hende. men da hun saa sig om stod bare fire piletrær ved en bæk. Men en sort stormsky kom flyvende, og ut fra skyen strakte sig en stor. hvit haand som grep den lille piken og løftet hende op, og hei hvor det gik bortover engen, bortover grøfter og graver, over stenhauger og fjelder. like bort til et høit stentaarn som stod midt mellem fjeldene paa et brat fjeld.

Neppe var den lille piken kommet nogenlunde til sig selv igjen, saa stod en kjæmpestor mand foran hende med langt, hvitt haar og skjeg, han var ganske blek. men hadde hvite øine og rød næse og saa meget forfrossen ut.

„Kjender du mig ikke?“ ropte han med hæs, raa stemme. „Jeg er troldmanden. Din far er min fiende. han har tat store stykker av min eng og plantet trær derpaa. Den stygge manden! Men nu skal jeg hevne mig!“

Han vilde gripe den lille piken, og hans hænder var saa isnende kolde at hun for gysende tilbake. før han endnu hadde rørt ved hende. I sin angst strakte hun ut likesom avvergende den haand hvormed hun endnu holdt solsikken, og hun graat sagte:

„Mor! Mor!“

Da troldmanden saa blomsten vek han forskrækket tilbake.

„Kast den tingsten bort!“ ropte han. Men den lille pike holdt endnu bare fastere paa den, og hver gang han gik henimot hende og vilde røre ved hende, strakte hun blomsten henimot ham, og da vek han straks tilbake. Saa begyndte han at be og vilde gjøre sin stemme ganske bløt. Men piken lo av den gamle langskjeggede mand og slap ikke blomsten, ikke engang naar hun sov.

Men dagen efter. da det var hendes mors fødselsdag, vilde hun hverken spise eller drikke. saa bedrøvet var hun.

Men den tredie dag spiste og drak hun igjen, skjønt troldmanden aldrig gav hende andet at spise end kold suppe. bare om søndagen fik hun rødgrøt.

Der sat hun nu i det høie stentaarn og hadde bare blomsten sin hos sig.

Mange maaneder sat hun der, og naar hun saa ut av vinduet, saa hun intet andet end hvite, aapne snemarker.

Men en gang saa hun ret ned fra taarnet. Det var noget hvitt som rørte sig nede i voldgraven. Først trodde hun at det var vinden som feiet sneen sammen — men hvorledes kunde vinden komme derned mel-

lem klippene og taarnmuren? Da hun atter saa ned, saa opdaget hun at det hvite var en stor fugl, en svane.

Saa sprang hun tilbake til sit taarnkammer, hentet det sidste av sin suppe og tok bollene og kastet dem ned. Svanen spiste dem og saa taknemlig op.

Nu sprang hun mange ganger om dagen til vinduet og saa ned til svanen og kastet bollene fra suppen ned til den og glædet sig naar den spiste dem og saa op til hende.

En dag stod hun igjen ved vinduet. Troldmanden var ikke hjemme. En klar solstraale skinte henover de vidtstrakte snemarker, men like efter den kom en mørk skygge glidende op og vilde fange den, som om solstraalen hadde gjort noget galt; men skyggen fanget den ikke.

„Aa, gid jeg kunde løpe likesaa hurtid," tænkte piken, „bare jeg kunde løpe like hjem til far og mor!"

Da saa svanen op til hende og strakte halsen opad.

„Nei, jeg vilde ikke løpe bort uten dig. Da var du jo ganske forlatt. Jeg kan da endnu se himlen, og jeg har min blomst her hos mig. Men du er ganske alene dernede i den mørke voldgrav, du stakkars svane!"

Fra hendes øine faldt en taare like ned paa svanens hode.

Da utbredte den sine vinger og løftet sig fra jorden, svævet op, stadig høiere og høiere, og da den var tæt ved vinduet, sa den bare:

„Kom med! Kom med!"

Saa svang den lille pike sig op paa svanens ryg.

Let og sikkert fløi den bort — over fjelder og klipper, over vidtstrakte snemarker, over isdækte sjøer og elver, stadig videre, til sneen forsvandt og de midt i solskinnet saa en lysegrøn eng.

Paa engen stod gaasegutten og vogtet sine hvite gjæs og de smaa, gulgraa gaasunger.

„Hvor kommer du fra, lille pike?" spurte han, „og hvad er det for en stor gasse du har?"

„Det er ingen gasse, det er en svane, men kan du ikke si mig, hvor min far bor? Han er skogforvalteren."

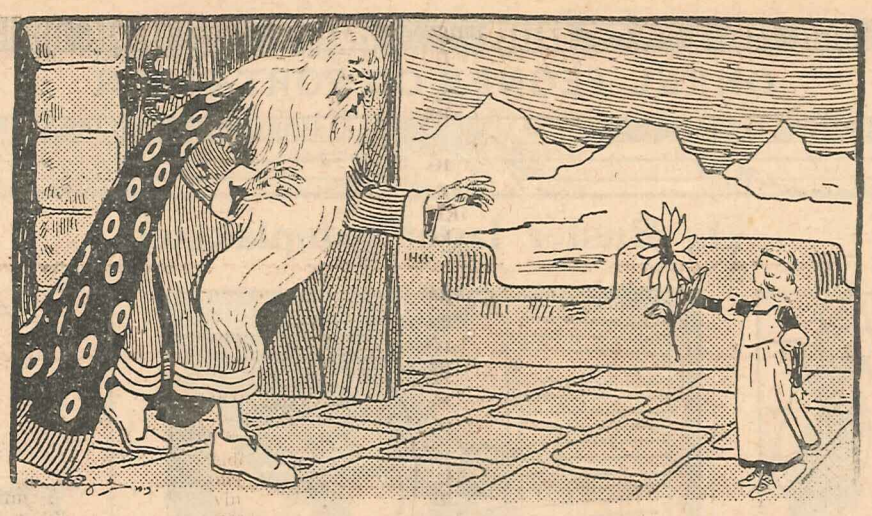

I sin angst strakte hun likesom avvergende haanden ut, hvori hun endnu holdt solsikken.

„Det vet jeg ikke, min lille pike, men hvis du vil bli her og hjælpe mig med at passe paa gjæssene, saa skal jeg spørre de andre gutter. Kan du høre, hvor de roper og skriker! De leker derborte. Vil du passe gjæssene saalænge?"

„Ja, det vil jeg gjerne!"

„Men pas dig for dammen! Den er meget dyp og ingen kan komme over den."

„Hvorfor ikke? Der ligger jo en bjelke over den —"

„Men bjelken ligger ikke fast! Den som træer ut paa den, falder i vandet og drukner. Har du nogensinde hørt tale om troldmanden?"

„Jeg har selv set ham."

„Aa, vær bare ikke vigtig, dit dumme pikebarn. Pas bare godt paa gjæssene og gaasungene."

Saa sprang han bort og lekte med de andre gutter og tænkte ikke mer paa den lille piken.

Piken vogtet gjæssene og ventet og ventet paa svaret.

Ute paa markerne pløide bønderne, en lerke slog sine triller høit oppe i luften, like over hodet paa hende, og ved hendes føtter saa de smaa, venlige gaaseurter op paa hende.

Hun kom stadig nærmere til dammen og stod nu tæt ved kanten.

Hvor den saa sort ut! Den lignet et ondt øie som saa paa hende. Hun vilde løpe bort, men over paa den anden side stod fire piletræer, to store og to smaa, og de saa paa hende saa sørgmodige som om de vilde si: „Kom døg, barn, kom!"

Saa satte hun foten ut paa bjelken, først den ene, saa den anden, og svanen var like ved siden av hende. Men da hun var midtveis begyndte bjelken at dreie sig, stadig hurtigere, saa at hun neppe kunde staa fast. Himmelen blev mørkere, en kold vind kom susende, og tykke haglbyger styrtet ned.

Da saa piken sig om.

„Aa, se, der kommer troldmanden bortover engen!"

Med lange skridt kom han farende. Han stod allerede ved kanten og vilde gripe den lille piken, da fløi svanen op og basket ham i ansigtet med vingerne, saa han vaklet og styrtet ned i dypet. Men den lille piken var blit saa forskrækket, saa hun traadte feil og faldt i vandet. Men nu var hun tæt ved den anden side. Det ene piletræ bøide sig over hende og fik fat i hende med sine lange grener, og da piken slog øinene op, laa hun i sin mors armer. Hendes far og begge hendes brødre stod ved siden av hende.

„Hvor er troldmanden?" spurte hun forskrækket.

„Han druknet," svarte faren. „Han hadde fortryllet os alle sammen, da vi gik ut for at finde dig, du slemme, kjære barn, men nu er det altsammen godt igjen."

„Men hvor er svanen min?"

Da kom en nydelig, ung kongesøn frem bak hendes far, hans gule krøller straalte endnu mer i sollyset end kronen paa hans hode. Han rakte hende sin haand, kysset hende og sa:

„Du skal være min dronning, din taare frelste mig fra troldmandens magt. Vil du ikke det?"

„Jo," svarte den lille piken, „men først vil jeg gi mor denne blomsten, som jeg hadde plukket til hendes fødselsdag."

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Ved hver opgave faar **1 løser 5 kroner**, som lommepenger og **2 løsere 2 kroner hver.** Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 9. juni. — Den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kr. som lommepenger, de 2 følgende faar 2 kr. hver.

Lommepenge- og konvolut-opgave nr. 77.

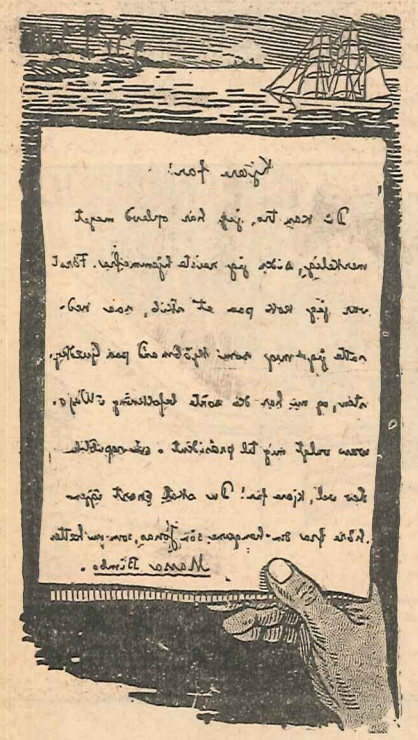

Hvem kan læse dette brev?

En gammel mand hadde en søn som for mange aar siden var reist til utlandet. I umindelige tider hadde han intet hørt fra sønnen. Da mottok han en dag et brev fra denne. Men brevet var desværre skrevet paa en slik maate at den gamle mand ikke kunde læse det. Hvem vil hjælpe ham at finde ut hvad sønnen skriver?

Om lommepenger og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Konvolut-opgave nr. 78.

Deg Amlet Ilra Adedeun get ilda ad.

Hvem kan læse indisk?

Om dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Lommepenge- og konvolut-opgave nr. 79.

Hvem kan ved 6 rette snit dele denne kake i mindst 22 stykker?

Ved et fødselsdagsgilde hvortil dr. X var indbutt blev der servert en stor kake. Før dr. X skar denne for spurte han barnene om nogen av dem kunde dele den i mindst 22 stykker, som dog ikke alle behøvde at være like store, ved at gjøre seks rette snit gjennem kaken. Da ingen av de smaa gjester var istand dertil maatte dr. X tilsidst selv vise dem, hvorledes man skulde bære sig ad. Hvem kan vise hvorledes dr. X la snittene?

Om lommepenger og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Denne uke har ny dr. X-konvolut for barn:

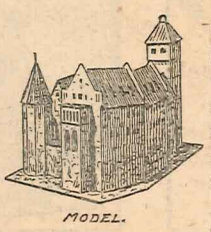

Den gamle borg.

36. Den gamle by. VIII. Borgen. 2. avdeling. Modellerkartong efter motiv fra den berømte gamle keiserborg i Nürnberg med det berømte Hedningetaarn.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 19:

Opgave nr. 67: Margit Nilsen, Kolstadgt. 16, Kr.a, 5 kr. Peder Larsen, Haukeligt. 74, Stavanger, 2 kr. Thorleif Lie, Mellemvn. 18, Tr.hjem, 2 kr.

Opgave nr. 68: Hjørdis Furset, Molde, 5 kr. Fredrikke Qvigstad, Drøbak, 2 kr. Fredrik Schultz, Horten, 2 kr.

Opgave nr. 69: Ester Ellingsen, Welhavensgt 7, Bergen, 5 kr. R. Engebretsen, Hansteensgt. 7, Kr.a, 2 kr. Alfr. Sand, Flekkefjord, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 19 findes i dette nr. av bladet side 22.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepenger i bladets nummer 25.

Lommepenge- og konvolut-opgave nr. 80.

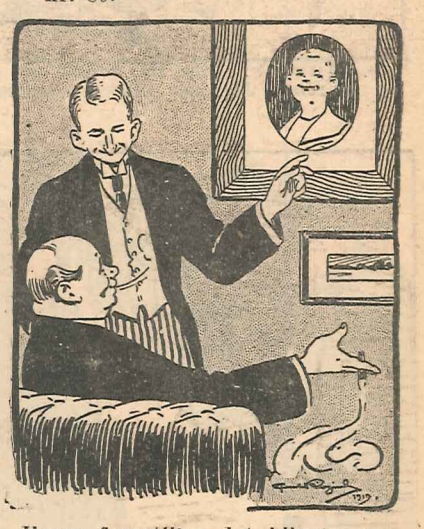

Hvem forestiller det billede som hænger paa væggen?

En mand kom en dag op til en anden. „Hvem forestiller billedet der?" spurte gjesten og pekte paa et maleri av en liten gut. „Naar jeg sier Dem, at hans far var min fars eneste søn, saa maa De selv let kunne regne ut hvem det er!" svarte verten. Gjesten tænkte længe frem og tilbake, men kunde ikke finde det ut. Er det nogen av læserne som kan si, hvem billedet paa væggen forestiller?

Om lommepenger og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Anvisning til løsningers indsendelse:

Besvarelsene — hver løsning paa sit særskilte stykke papir, men flere løsninger kan godt sendes i samme konvolut, — maa være dr. X ihænde inden 9. juni, og brever med løsninger adresseres saaledes:

Enhver, som indsender løsning, kan sikre sig ovennævnte dr. X-konvolut for barn ved at vedlægge et 10 øres frimerke.

Da Buster laget gateplakater.

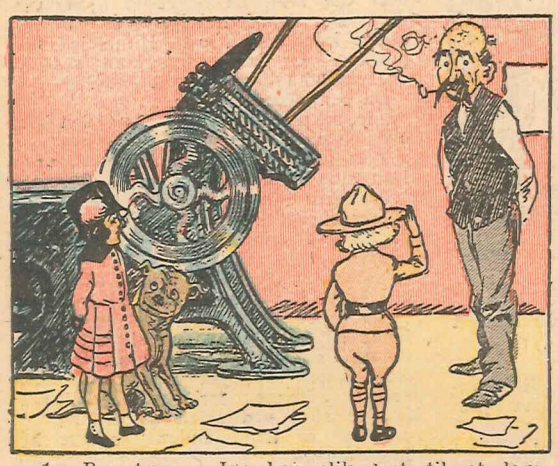

1. Buster: „Jeg har slik lyst til at lage en gateplakat. Faar jeg leie Deres plakattrykkeri en time, mens De har middag?"
Plakattrykkeren: „Ja, vær saa god."

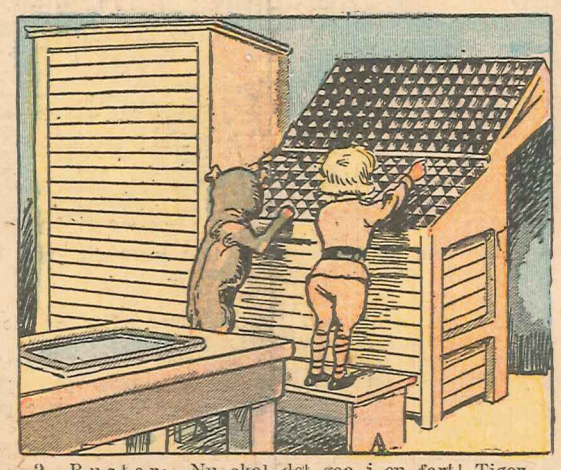

2. Buster: „Nu skal det gaa i en fart! Tiger, du maa hjælpe mig at finde bokstavene, vi har bare en time, og vi skal ha færdig en stor plakat."

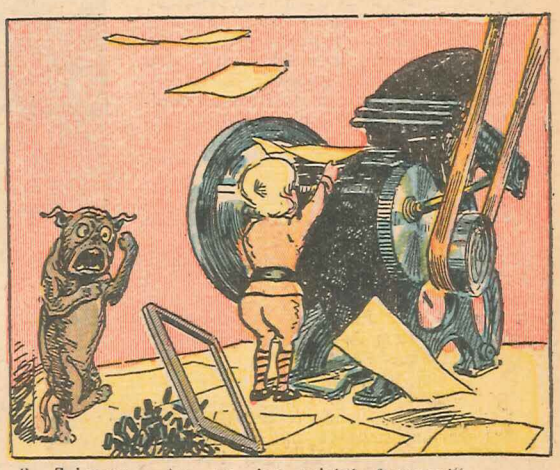

3. Tiger: „Aa, aa, jeg mistet formen!"
Buster: „Du er en klodsmajor, Tiger! Se bare, hvor let det gaar for mig, nu er jeg straks færdig med at trykke plakatene."

4. Buster: „Og nu avsted til plakatsøilene og murene. Jeg har klister i bøtten!"

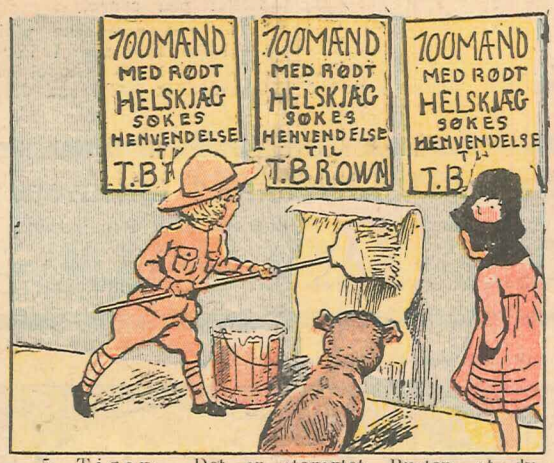

5. Tiger: „Det er storartet, Buster, at du kan lage slike fine plakater."
Mariane: „Men det er noget merkelig som staar paa dem."

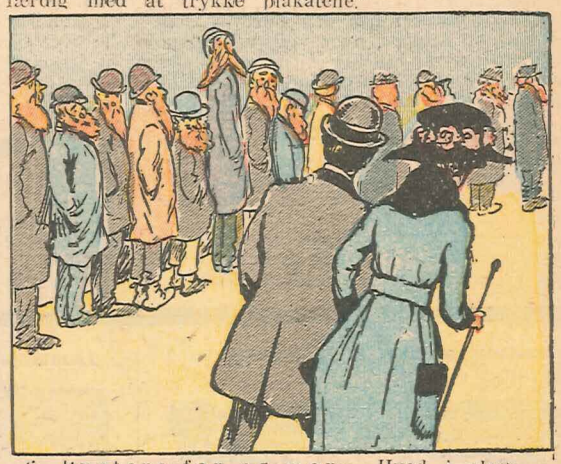

6. Busters far og mor: „Hvad i alverden er det for et merkelig optog? Hvorledes er det de mænd ser ut? De har allesammen langt, rødt skjeg!"

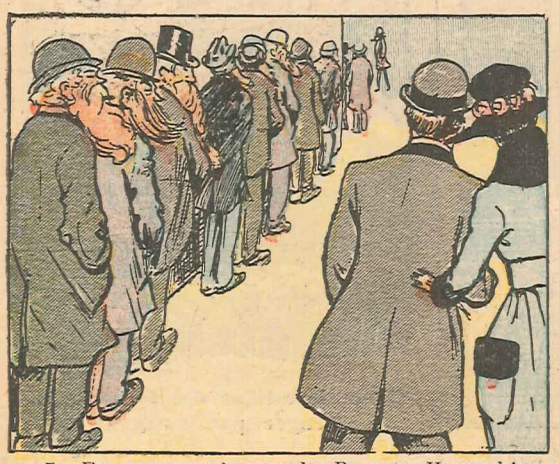

7. En gammelmand: „Pas paa, Hans, skjegget dit holder paa at løsne!"
Busters mor: „Aa se, kjære, nu svinger de om hjørnet!"

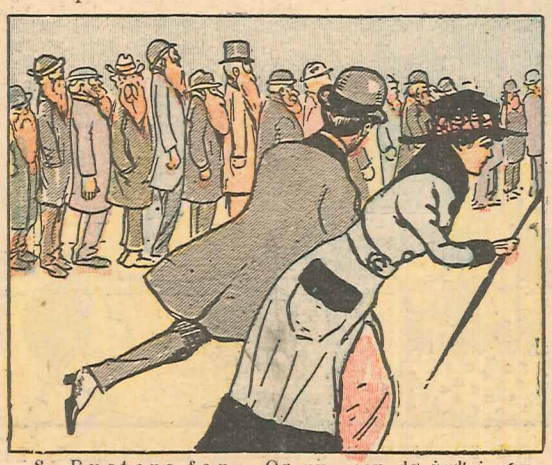

8. Busters far: „Og nu gaar de ind i vor gate. Jeg kan ikke begripe hvad de skal her! Aldrig har jeg set noget lignende!"

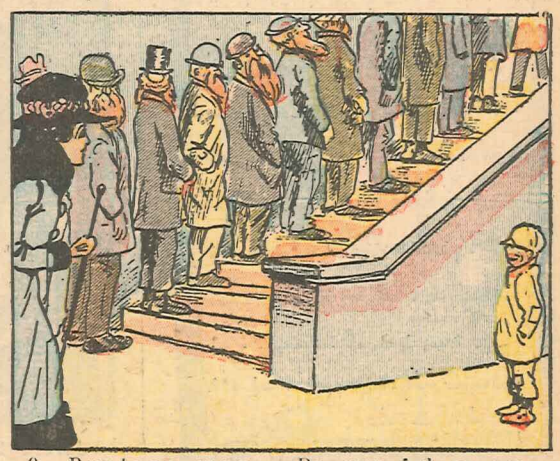

9. Busters mor: „De gaar ind av vor gatedør, og de gaar op av vor trap! Det maa jo være en sammensvergelse! Jeg er saa ræd!"

10. Buster: „Mor, hadde du tænkt dig, at der her i byen eksisterte saa mange mænd med rødt fuldskjeg? Jeg hadde laget en gateplakat —"

11. Busters mor: „Aa, dit uhyre! Har du nu igjen været ute?"
Busters far: „Her har De 20 kroner, det er for al den røde farven og det løse skjegget."

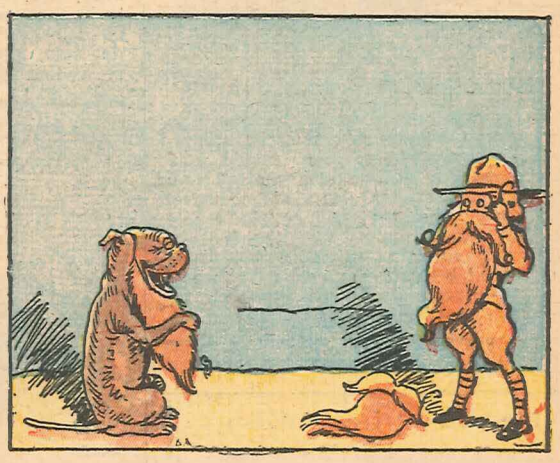

12. Buster: „At tænke sig, at noget skjeg var farvet og noget forlorent! Mange av dem kastet skjegget. Hurra! Nu tar vi to det paa, Tiger, og saa blir Mariane vist ræd!"

Hvad der interesserer damerne.

Hanske- og lommetørklæmappe med broget korsstingbroderi.

(Hertil hører billede 1—4.)

Hanskemappen er (sammenlagt) 38 × 19 cm. stor, og lommetørklæmappen er 23 cm. i kvadrat. De syes begge av gulagtig aidastof, hvorpaa 4 korssting fylder omtrent 1 cm., og det

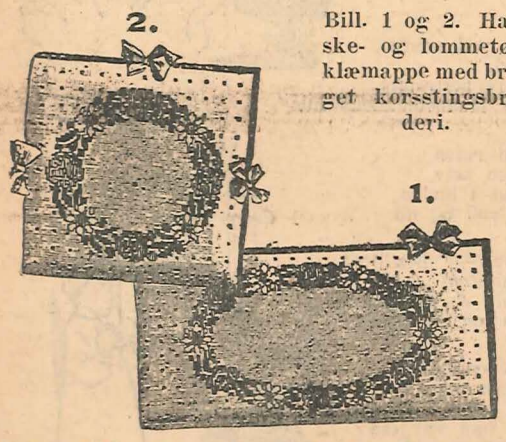

Bill. 1 og 2. Hanske- og lommetørklæmappe med broget korsstingsbroderi.

virkningsfulde, brogede broderi utføres med glansgarn i de farver som er angit paa typemønstrene 3 og 4. Naar broderiet er færdig, fores mappene med lila eller rosa silketøi og knytes med silkebaand i samme farve.

Smalt, heklet mellemverk.

(Hertil hører billede 5.)

Det pene, lille mellemverk, som er 4 cm. bredt, hekles med hvitt heklegarn nr. 70 i frem- og tilbakegaaende rader paa et opslag av 39 l. (luftmasker).

1. rad: 1 st. (stang- eller pindemaske) i den 36. l., 8 st. i de følgende 8 l., 5 l., 5 l., springes over, 1 st. i den næste l., 3 l., 1 f. m. (fast maske) i den tredieføigende l., 3 l., 1 st. i den tredienæste l., 5 l., 10 st. i de sidste 10 l., 3 l., arbeidet vendes.

2. rad: 1 st. i den 2. st., 2 st. (se bill.), 5 l., 5 st. springes over, 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m. i den tredieføigende l., 3 l., 1 st. i den følgende st., 5 l., 1 st. i den næste st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 5 st. springes over, 3 st. i de sidste 3 st. og 1 st. i den 3. rand-l., 5 l., arbeidet vendes.

3. rad: 1 st. i den 4. st., 3 l., 1 f. m. i den tredienæste l., 3 l., 1 st. i den næste st., 5 l., 1 st. i den følgende st., 5 st. om de næste 5 l., 1 st. i den følgende st., 5 l., 1 st. i den næste st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 2 l., 1 st. i den 3. rand-l., 5 l., arbeidet vendes.

4. rad: 1 st. i den 2. st., 5 l., 1 st. i den følgende st., 18 st., 5 l., 1 st. i den næste st., 2 l., 1 st., 5 l., arbeidet vendes.

5. rad: 1 st. i den 2. st., 12 st., 5 l., 5 st. springes over, 13 st., 2 l., 1 st., 3 l., arbeidet vendes.

6. rad: 2 st. om 2 l., 7 st. i de følgende 7 st., 5 l., 1 st. i den sidste st. av st.-gruppen, 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 5 st. springes over, 10 st., 5 l., arbeidet vendes.

7. rad: 1 st. i den 4. st., 12 st., 5 l., 1 st. i den følgende st., 12 st., 2 l., 1 st., 5 l., arbeidet vendes.

8. rad: 1 st. i den 2. st., 5 l., 5 st. springes over, 1 st. i den følgende st., 18 st., 5 l., 1 st., 2 l., 1 st., 5 l., arbeidet vendes.

9. rad: 1 st. i den 2. st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 5 st. springes over, 7 st. i de næste 7 st., 5 l., 1 st. i den sidste st. av st.-gruppen, 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 2 l., 1 st., 3 l., arbeidet vendes.

10. rad: 3 st., * 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., og fra * gjentas 1 gang; 5 l., 4 st., 3 l., arbeidet vendes. — 11. rad: 9 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 10 st., 3 l.; arbeidet vendes, og nu gjentas stadig fra 2.

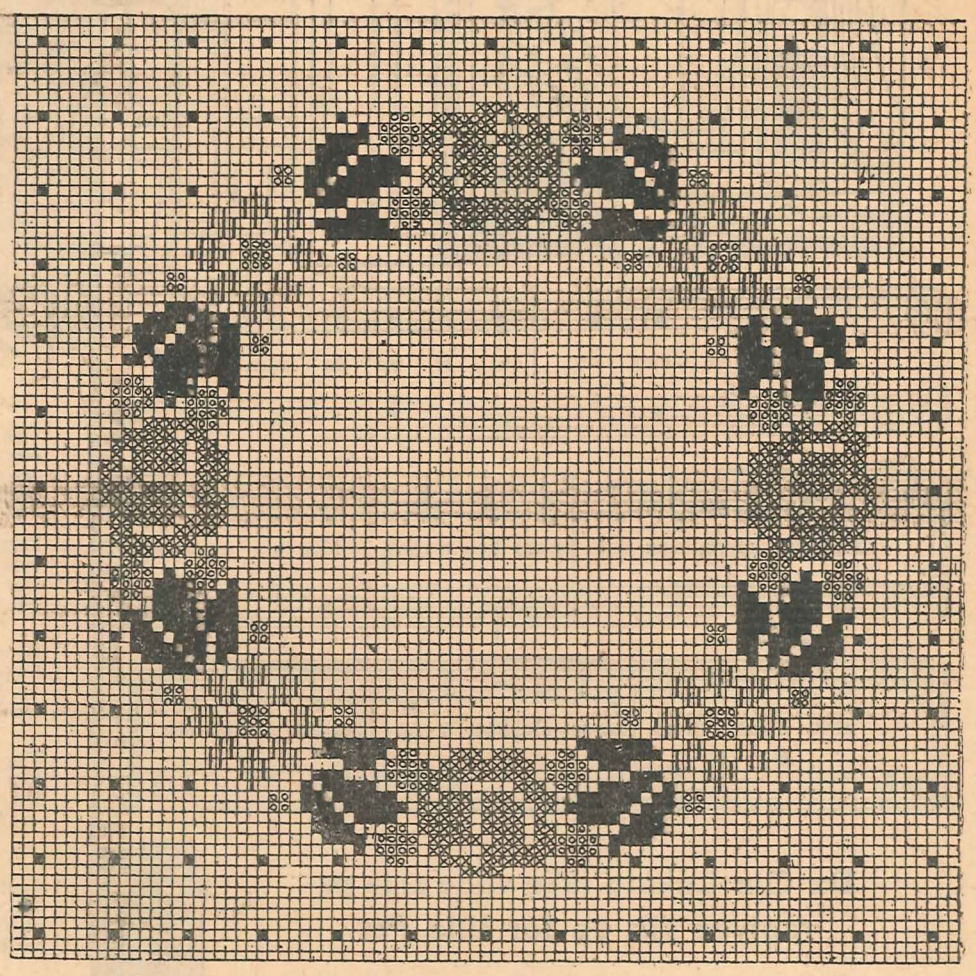

Bill. 4. Typemønster til broderiet paa lommetørklæmappen bill. 2.
Forklaring af Tegnene: ■ olivengrøn, ⊟ lila, ⊡ gul, ⊠ rosa.

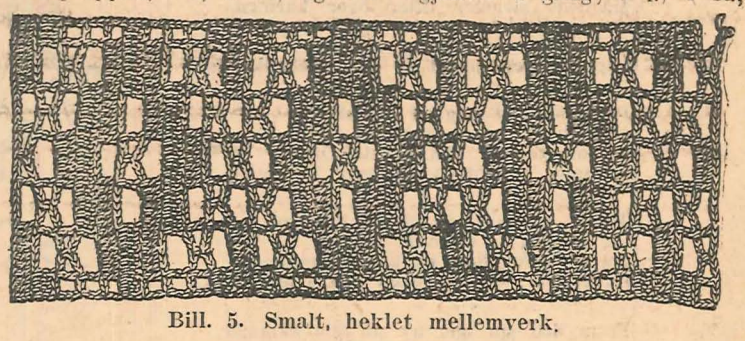

Bill. 5. Smalt, heklet mellemverk.

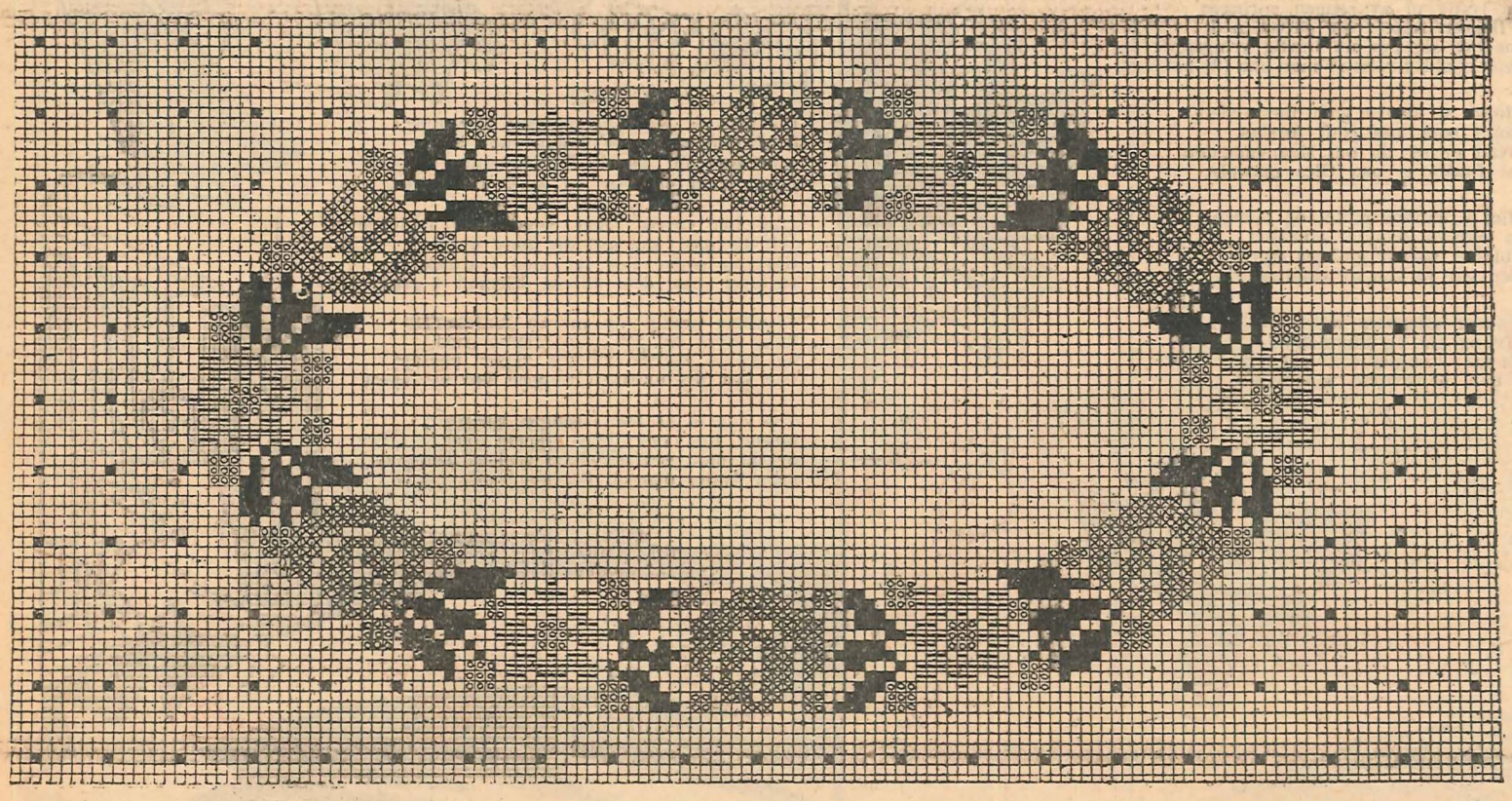

Bill. 3. Typemøester til broderiet paa hanskemappen bill. 1.
Forklaring af Tegnene: ■ olivengrøn, ⊟ lila, ⊡ gul, ⊠ rosa.

Charpi.

Charpi skal man ha i enhver husholdi tilstrækkelig mængde, for at husmoren i paakommende tilfælde kan ta derav; det lages av gammelt, men absolut rent linnet, da skiddent linnet kan forværre saarenes tilstand. Endnu bedre er karbolvat, som man for en billig pris kan faa paa ethvert apotek.

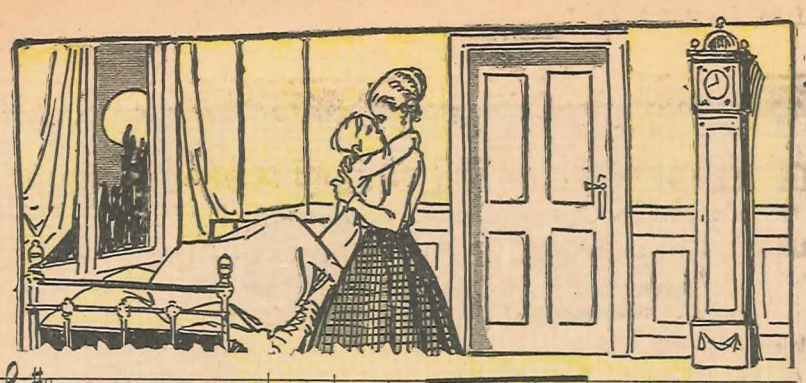

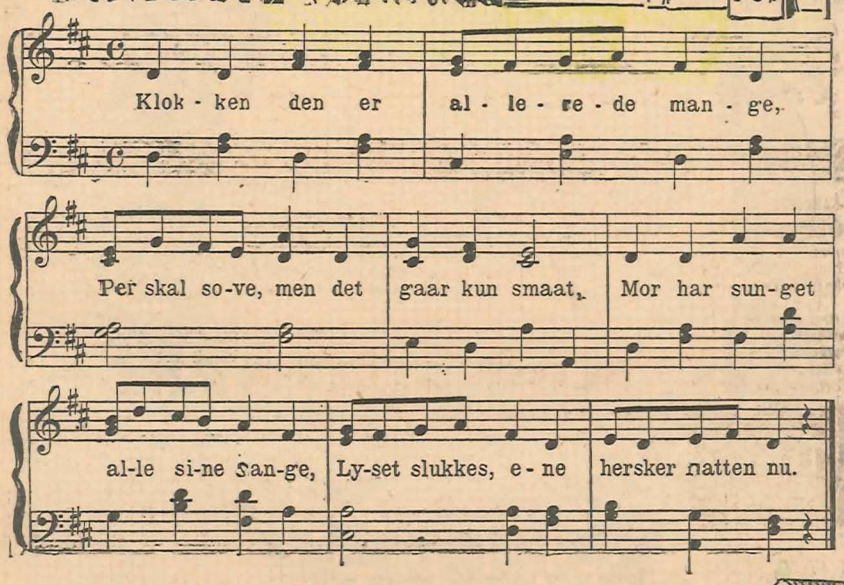

Da Ole Lukøie ikke vilde slaa paraplyen sin op for lille Per.

Klokken den er allerede mange,
Per skal sove, men det gaar kun smaat,
mor har sunget alle sine sange,
lyset slukkes, ene hersker natten nu.

Maanens straaler titter over karmen,
døren til det store ur gaar op,
Ole med sin paraply i armen
tripper over gulvet — men betænker sig.

Per fik idag „ng" i sin skole,
saa at drømme gaar vist ikke an,
saadan tænker idetmindste Ole,
gjemmer paraplyen og gaar ind igjen.

Tænke sig: sletikke at faa drømme
for et „ng" i en dum tabel,
det er altfor tung en kalk at tømme,
finder Per — og gjøken hist i uret med.

Frem den springer av sit lille kammer,
galer løs og ler til lille Per:
Kom, min gut, tænk ei paa al den jammer,
sæt dig paa min ryg, saa flyr vi to avsted.

Per han lystig ut av sengen springer,
gjøken flagrer tungt paa gulvet ned,
paa dens ryg sig Per nu hurtig svinger,
men: hvor gjælder reisen? spør han litt beklemt.

La os først nu bruke godt forstanden,
finde noget som kan godt forslaa,
ja — hvad mener du om Maanemanden,
han vist findes ei paa Oles paraply.

Ut de fløi i nattens mulm og mørke,
gjennem ætrens dunkle azurblaa,
Per forbløffet var av gjøkens styrke,
husk den var jo kun av staaltraad og litt træ.

Op igjennem stjerners myriader,
over hav og sjø og himmelbro,
hvor det hele himmelhvælv sig bader
stille i den sølverrene maaneflod.

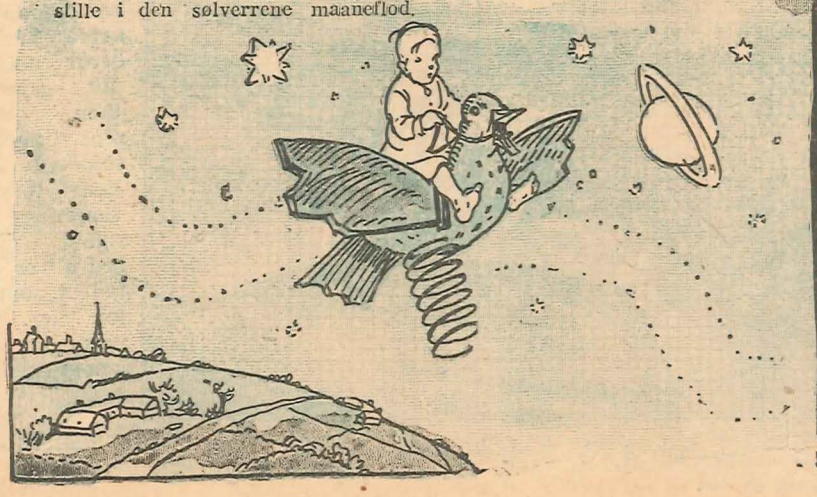

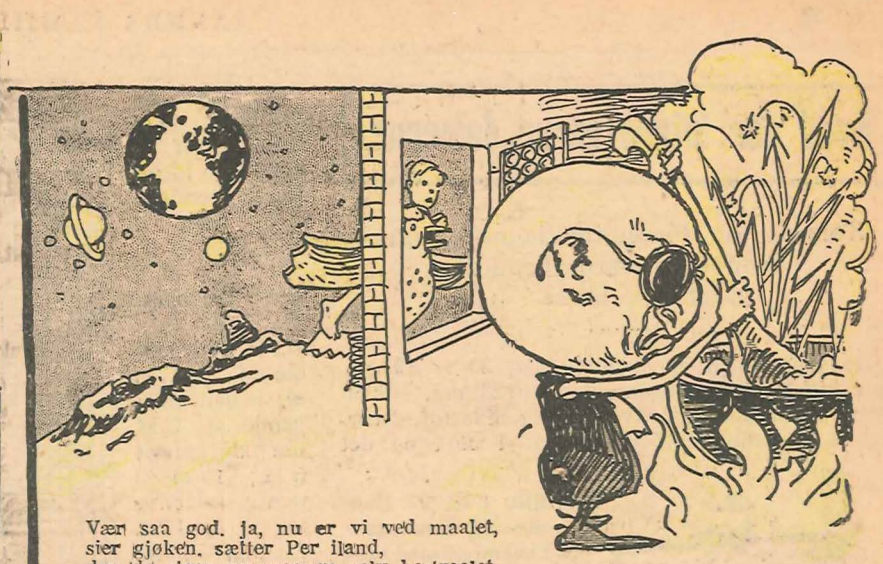

Vær saa god, ja, nu er vi ved maalet,
sier gjøken, sætter Per iland,
der de staar av maanen selv bestraalet,
tænk jer bare — just ved Maanemandens hus.

Begge to de kikker gjennem ruten,
inde der staar Maanemanden selv,
stor og rund og ganske gul i huden,
ved en diger gryte fuld av røk og ild.

Hvad er det mon som han der bestiller?
Koker suppe han? Aa, langtifra!
— Nei min ven, se paa de sorte briller,
utt-a-mig! Han koker lyn og stjerneskud.

Tys, vær stille, saa han ei os hører,
han er sikkert fæl at komme nær,
lyn og torden han i gryten rører,
— Aa, jeg som har trodd, han var saa snil og god.

Tyst de staar, i skyggen de sig gjemmer.
Da med et de hører uret slaa,
at de ei er hjemme gjøken glemmer:
tænk, den skvaldrer ut sit vanlige ho—hot

Som et trold i sinne og i harme
farer Maanemanden bistert op,
dypper sleven dypt i grytens varme,
slynger vredt en skefuld gjennem ruten ut.

Gjøken ikke tidlig nok sig dukker,
hele sleven fuld av stjerneskud
spraker løs og simpelthen de plukker,
sprænger hele gjøken næsten bit for bit.

Hvem skal nu dog føre Per tilbake?
Tænk, alene han paa maanen staar!
Gjøken knust saa flat som pandekake,
graatkvalt med en vinge i hver haand han staar.

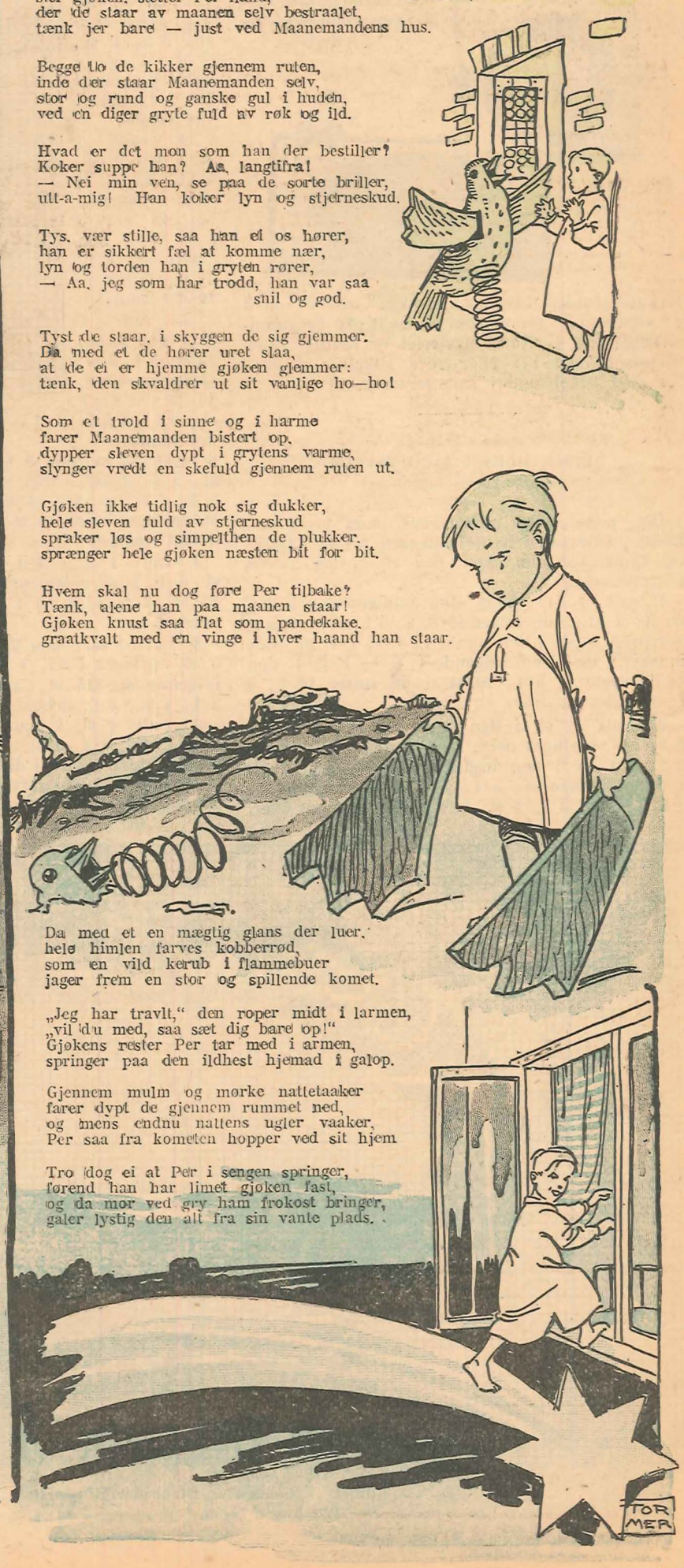

Da med et en mægtig glans der luer,
hele himlen farves kobberrød,
som en vild kerub i flammebuer
jager frem en stor og spillende komet.

„Jeg har travlt," den roper midt i larmen,
„vil du med, saa sæt dig bare op!"
Gjøkens rester Per tar med i armen,
springer paa den ildhest hjemad i galop.

Gjennem mulm og mørke nattetaaker
farer dypt de gjennem rummet ned,
og mens endnu nattens ugler vaaker,
Per saa fra kometen hopper ved sit hjem

Tro dog ei at Per i sengen springer,
førend han har limet gjøken fast,
og da mor ved gry ham frokost bringer,
galer lystig den alt fra sin vante plads.

Parba

Gjør et forsøk med Parba, der er hudens naturlige næringsmiddel; den renser alle porer og gir den fine hvite teint, som er saa eftertragtet av alle.

Parba crème i tuber, i krukker.

Fotografier forstørres til 32 × 45. Et stort pragtfuldt billede med smagfuld indfatningskarton, der sendes sammen med indsendte foto som opkrav, kr. 8,00 + porto. Send fotografier til Kunstforlaget Bromid, Kristiania, Dronningensgaten 38.

Fra Norge direkte til Amerika afgaar damperne Oscar II, Hellig Olav, United States, Frederik VIII medtagende passagerer i alle klasser.

Generalagent **FR. LIE,** Karl Johansgate 1, Christiania.

BYGNINGSARTIKEL COMP.
Drammensveien 6. Kr.ania

Deres graa Haar gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel Jouventine de Junon. Faaes à kr. 2,50 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedoplaget Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.

MUSIK. Prisliste mot 30 øre i porto.
A. TH. NILSSONS MUSIKHANDEL, *Norrköping 1.*
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner. guitarer, messinginstrm., sextetnoder, taleapparater og plater, ital. trækspil m. m.

Otto Grande
EJENDOMSAVDELING
STORGT. 10 · TELEF 26114
KRISTIANIA

Gramofoner og plater.
Norges største utvalg. Forlang katalog. Avbetaling indrømmes solide kjøpere.
Imerslund & Co. A/s.
Kristiania, Torvgaten 18.
Musik- & Fotohandel

Den norske Handelsbank
Forhen TRONDHJEMS HANDELSBANK oprettet 1885.
Kristiania, Kirkegaten 17. Trondhjem, Søndregate 13.
Aktiekapital og fonds kr. 80.000.000.
Forvaltningskapital pr. 30/5 1918 kr. 325.000.000.

Mottar midler til indskud paa 6 maaneders opsigelse paa	5½ pct. rente.
„ „ „ „ „ sparevilkaar	5 „ „
„ „ „ „ „ folio	2 „ „

Utfører alle arter av bankforretninger.

Ennas fotografi- apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 9 kr. 50 øre komplet. „Amatør-Fotografen", Vimmelskaftet 47, Kbhvn. Forlang prisliste.

Alf Bjercke's FERNISSER

Reparationer av utføres paa vort verksted *trækspil* og *talemaskiner* av førsteklasses fagfolk.
Nordisk Musikforretning A/S, Søgaten 2, Kristiania.
(No. ges største specialforretning i trækspil og talemaskiner).
Luksuskatalog gratis og **franko.**

Med tilfredshet
konstaterer enhver dame at intet er saa velgjørende og behagelig for huden som F. Paulis Liljemelkcrême, der uten at efterlate nogen fettglans absorberes helt av huden og gir denne et friskt, vakkert utseende. Benyt derfor altid
F. Paulis Liljemelkcrême.
Parfymeri F. Pauli A/S. Kristiania.

„Blev ikke din forlovede fornærmet, fordi du gik og besøkte hende, naar du hadde skjegstumper over hele ansigtet?"
„Jo. Hun sa at hun følte sig ilde berørt av det."

METALUTSTYR.
Oppudsning. Patinering. Oksydering. Reparationer. Metaltrykning. Fornikling. Formessing. Forkobring.
Dør- og firmaskilter i messing.
Metalarbeide efter bestill. og tegn.
John Heide. Metalutstyr, Dronningensgt. 40, Kr.ania. Tlf. 21058.

Cyklen Gjøa
fabrikeres av Hjalmar Johnsen, Mollergate 17, Xania.
Alle mesterskaper og landsridt er i aar vundne paa **GJØA CYKEL.**
Kun kontant salg, men rimelige priser.

„Allers Familie-Journal"s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal", Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit, motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Forklæ med kulørt pynt til piker paa 6—8 aar'

Ensfarvede skraastrimler av forskjellig bredde pynter dette forklæ av blomstret stof. Den øverste av de fem strimler slutter ikke sammen foran. Paa de smaa, nedhængende ærmer er der ogsaa en skraastrimmel. Der medgaar 1½ m. stof av 70 cm.s bredde. Mønsteret bestaar som billedet viser av 3 deler.

Fig. 1. Det halve forstykke.
„ 2. Ryggen.
„ 3. Lomme.

Ved tilklipningen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av forstykket langsmed stoffets bret.

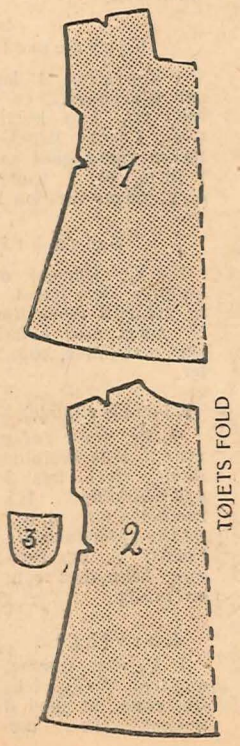

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 22 Pris 15 øre.

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition!

Guds veier er som en hebraisk bok.

Martin Luther sa engang: „Guds veier er som en hebraisk bok, man kan bare læse den bakfra." Den som for eksempel læser den hebraiske bibel (det gamle testamente) maa begynde bakfra og læse fremover linje for linje. Hver linje begynder her tilhøire istedenfor tilvenstre. Luther mente ved denne sammenligning, at den som rigtig vil forstaa Guds veier maa avvente slutningen. Først ved veiens ende er det os klart hvorledes Gud har ført os; først ved maalet faar man et overbilk over det tilbakelagte. Guds veier forekommer os ofte saa merkelige og saa meningsløse, mens vi vandrer paa dem, men senere hen i livet gaar det op for os: „Ja, saaledes maatte det komme! Det var derfor jeg maatte tilbakelægge den vandring." — Saaledes gaar det i verdenshistorien og og saaledes gaar det i mit og dit liv. Engang vil du i ærefrygt prise de veier, ad hvilke Gud i sin alvidenhet har ført dig, og da blir alt saa let at forstaa.

En husmors pligter.

Et hjems lykke og fred beror for størstedelen paa husmoren. Hun angir den tone som skal være den herskende i hjemmet, og dertil behøves hverken rigdom eller luksus, men ordenssans, flid og sparsomhet. En husmor maa fremforalt forstaa at vænne sine barn og underordnede til punktlighet og lydighet, og paabegyndes dagsarbeidet paa den maate fra den tidligste morgenstund, kan hun være sikker paa at hun for husmorens pligter ikke behøver at forsømme sine pligter som egtefælle og mor. Ogsaa i sit ydre maa husmoren ikke være efterlatende, hendes ordenssans maa ogsaa her gjøre sin indflydelse gjældende, for en kvinde som er slusket med sin paaklædning er likesaa frastøtende som den der gir efter for overdreven pyntesyke. Hun skal derfor sætte alt ind paa at være proper og enkelt klædt, saa hun kan vise sig for fremmede, selv i morgenkjolen. Paa egtefællen gjør det altid det bedste indtryk, naar han ved sin hjemkomst blir mottat av hustruen med glade miner og i en net, tiltalende

Urmakere Fournitur og verktøi for urmakere. **Billigst og bedst!**
Skriv efter katalog!
Aktieselskabet „JUDITH"
Christiania St. H. 3.

„FRIMERKE-JOURNALEN"
utk. ultimo april i 2,000 expl. Abon. i Norge 1.75, utl. 2,00. Gratisannonce paa 12 ord. Forlang annoncetilbud fra
B. JARL :: Strandgt. 3 a :: Kristiania.

ERNEMANN CAMERAS
anses for uovertræffelige. Vore stadige Bestræbelser for yderligere at fuldkommengøre selv de allerbedste Modeller retfærdiggør denne Tillid og gør enhver Køber til en overbevist Ven af vort Fabrikat. Erholdes gennem alle Forretninger for fotografiske Artikler. Prisliste gratis.
ERNEMANN-WERKE A.-G.
DRESDEN 269.

Husmødre kjøp
Fredr. Hvedings norske pudsemiddel
Blankolin

bedste eksisterende pudsemiddel for messing og alle blanke metaller.
Under overskriften „Et udmerket pudsemiddel" skriver bladet „Urd": Sjelden har kobber- og messingtøiet skinnet som nu, da vi bruker **Fredr. Hvedings flytende pudsemiddel Blankolin.** En tube er rigtig drøi.

AMERIKANSK
SKOTØI
12 Grændsens Skotøimagazin 12
Christiania.

„Altidfin"
er
en meget praktisk papirpose til damedragter. **Hele dragten puttes glat ind i en tynd papirpose,** som bindes sammen oventil, og dragten beskyttes derved aldeles **mot støv og møl.** Papiret er mykt og sterkt. Dragten bevares storartet, og damerne blir altid fine.
Faas hos
Halvorsen & Larsen Ld.,
Skippergt. 40, Christiania,
og **alle bok- og papirhandlere, farve- og manufakturhandlere.**

Kjøp mig!!! Jeg er penge værd.

Egte guld double remontoir anker precisions savonette ur, dobbeltkapslet.

Til enhver kjøper av vort her avbildede ur følger **„gratis"** en ekstrafin guld double dobbelt **kavalerkjede.**

Sendes portofrit mot efterkrav eller indsendelse av beløpet kr. **14,00** pr. postanvisning.

Forsendelses Depotet,
Admiralgade 20 .·. København K.

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonilære og messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. grat. **Musikdir. C. EKBERG, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjørnap, Sverige.**

Køb i Tide!
30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 » » » 3.—
150 » » » 20.—
100 tysk Kol. M. » 20.—
(disse M. stiger enormt).
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 4.00, 1000 12, 2000 40 Kr.
Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Haarfletter
av ægte haar og i alle farver fra 9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr.
Prøve av haaret indsendes.
Exp. diskret mot opkrav.
Nordregt. 11. **Einar Lehn** Trondhjem.

Ure en gros.
Jens P. Larsen.
Aarhus, Danmark.
Kun salg til forhandlere.
Forlang tilbud.

dragt, og saa bør hun huske paa at manden kanske kommer træt hjem fra et anstrengende arbeide; derfor maa hun ikke under maaltidet plage ham med husholdningssorger, men gjøre hvad hun kan for at skape et hyggelig samvær mellem familiens medlemmer mens der spises.

Hjemmet.

En vaarmiddag, beregnet til 6 personer.
Av I. W.

Suppe med asparges.
Hummer au naturelle.
Kalvefilet med spinat.
Siciliansk kake.

Suppe med asparges.

Hertil kjøpes 5 kilo kalvekjøt av ryggen, men man skjærer ut filetten som skal brukes til tredie ret. Benet og det øvrige vaskes, sættes over ilden i vand med salt og naar det er skummet, tilsættes en suppevisk. 1/2 kilo asparges skrælles, skrællene has i suppen naar kjøttet er kokt nok, og de opskaarne asparges kokes i suppen; efter en times tid tas det op og suppen siles. En jevning utrørt i fløten tilsættes og ved serveringen has 2 godt piskede eggeplommer i, salt og litt sukker efter smak. Ristet franskbrød serveres til.

Hummer au naturelle.

Hertil brukes 1 stor eller 2—3 smaa hummer.

En hummer som veier 1/2 kilo kokes i 1/4 time, ikke længer, for hvis den koker for længe blir kjøttet haardt. Hvis hummeren kjøpes kokt, bør man helst gi den et opkok før den brukes og selv da anvende stor forsigtighet, for hvis den bare er en smule bedærvet er den i høi grad usund. Naar hummeren er kokt og er blit kold kløves den paalangs i to halvdeler efterat klørne er tat bort. Den sorte strek som sitter langsmed ryggen tas bort, og skallet og klørne knækkes forsigtig. De halve hummere lægges paa et fat og pyntes med grøn salat og persille. Sausen som brukes til tillages paa følgende maate, hvis det er en hummer med rogn. 2 spiseskefulde hummerrogn, indmaten og 3 eggeplommer støtes sammen, lægges i et fat og røres med 3 spiseskefulde olivenolje, 1/2 spiseskefuld eddik, 1 spiseskefuld fransk sennep, salt litt cayenne eller paprica, pepper, hakket charlotteløk, persille og litt estragon. Det blandes godt og serveres koldt i en sausekop.

Er det ingen rogn, serveres en mayonaisesaus til som lages av 5 eggeplommer, som røres godt med litt salt og hvori der draapevis heldes fin matolje, til det blir tykt som smør. Litt citronsaft, salt og litt hvit Peper tilsættes.

Kalvefilet med spinat.

Kalvefiletten som er banket flat vendes i pisket egg, derpaa i støtt brød, brunes i smør og sættes saa over svak ild, hvor den dampstekes mør i sin egen sky. Den tas op efterat være blit stekt 1/2 time og serveres med stuet spinat samt brune poteter til som lægges ved siden av filetten. Spinaten skilles, trevles og gis saavidt et opkok i kokende vand, hvorpaa den klemmes godt ut i et dørslag. Smør og mel jevnes, spæs med melk og heri has den hakkede spinat, salt og sukker.

Siciliansk kake.

Dagen før kaken skal brukes lages en biscuitkake i en form; den lages av 4 godt piskede egg, 1/4 kilo potetesmel, 1/4 kilo sukker og 1 bakepulver, som has i melet. Formen maa bare være halvfuld, da deigen hæver sig meget. Naar den er vendt, oversmøres den med aprikosmarmelade, indunder randen lægges ogsaa marmelade og ved kanten krem.

Nogen ganske billige kakeopskrifter av K. K.

Krigslagkake.

2 eggeplommer røres med 1/8 kg. potetesmel og de piskede hviter. Stekes i 3—4 lag. — Smaker bedst med eplegrøt mellem lagene.

Horn.

I 1/2 kg. flormel smulres 1/2 kg. smør samt 1 bakepulver, det æltes sammen med en knap 2 1/2 dcl. melk, rulles tyndt ut, skjæres i firkantede stykker, som smøres med litt smeltet smør lør sukker og kanel strøs paa. Rulles sammen fra det ene hjørne, formes som horn og stekes i en varm ovn.

Kjernemelkskake.

1 kop sirup, 1 kop farin, 2 kopper kjernemelk, ca. 1/2 kop smeltet fett, 4 1/2 kop bygmel, 1 teske natron, 1 teske kanel, 1 teske st. nellikker røres godt sammen og stekes i form, ca. 1 time. Maa gjemmes eller dager før den brukes.

Smaa kringler.

1/2 kg. flormel og 1/4 kg. smør smulres, deri has 1 kop melk, hvori er utrørt 1 teske hjortetaksalt, rulles ut, strøs med sukker og skjæres i smale strimler, som formes til kringler.

Kleiner (gode).

1/8 kg. smør røres med 3 spiseskefulde melis, deri has 3 spiseskefulde tyk raamelksløte 1 egg og litt hjortetakssalt, tilsidst 3/8 kg. flormel, behandles som sedvanlig.

Kavringer.

I 1/2 kg. flormel smulres 1/8 kg. fett, det røres ut med 3 spiseskefulde melis, 1 bakepulver utrørt i 2 1/2 dcl. melk.

Hvis ikke bakepulveret er rigtig godt, kan man tilsætte litt hjortetaksalt. Deigen æltes godt, formes som kavringer og stekes i god varm ovn.

Etpar desserter av J. W.

Bondpike med slør (til 6 personer).

En stor, dyp tallerken revet rugbrød stekes i smør og sukker, naar det er avkjølet lægges det i et dypt fat lagvis med syltetøi. Ved serveringen vendes det og overheldes med krem.

Prinsessepudding (til 6 personer).

75 gr. smør, 90 gr. mel kokes med 3/4 liter melk. Naar det er avkjølet, røres det med 10 eggeplommer og tilsidst med de piskede hviter, litt sukker og hakkede citronskal. Hertil brukes saftsaus, som kan lages av forskjellig frugtsaus.

Pepperrotplaster.

Pepperrotplaster er et udmerket middel mot svimmelhet, besvimelser, hode- og tandpine, smerter i ryggen og øresus. Man kan anbringe det paa overarmen eller læggene, under fotsaalene eller i nakken.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeidet nr. . 2

Pris_____kr._____øre.

For beløp under kr. 2.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnenten.

Den sorte hevner.

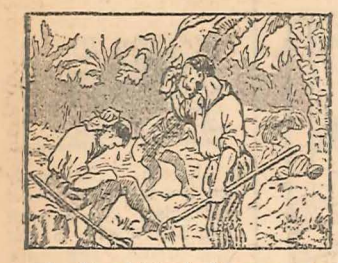

1. Vor historie foregaar for mange aar siden, efter at Columbus hadde opdaget Amerika. Da indsaa de spanske kolonister at de ikke hadde kræfter til selv at opdyrke den ellers saa frugtbare jord,

2. og de sendte derfor bud til Spaniens konge og forklarte ham, at hvis de ikke fik arbeidskraft andre steder fra, vilde de nylig erhvervede kolonier være værdiløse, og spanierne maatte reise hjem.

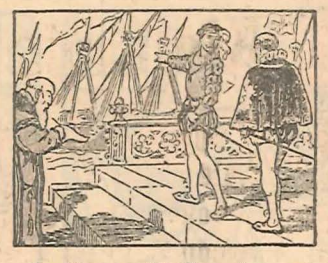

3. Kong Ferdinand, som kongen av Spanien den gang het, besluttet straks at hjælpe kolonisterne, og han befalte sin flaate at seile ned langs kysten av Afrika og fange negre der.

4. Paa denne maaten var det den frygtelige negerjagt og slavehandel i Afrika begyndte. De spanske krigere gik iland, overfaldt negrene som ikke ante noget ondt, fanget dem

5. og sendte dem saa over til Amerika, hvor de maatte arbeide strengt under de ubarmhjertige slavevogters pisk. Det varte ikke længe, før negrene i Afrika fik vite dette, og da en gang

6. en skibsladning negrer var paavei derover, besluttet en neger som het Mazuk at forsøke paa at frelse baade sig selv og sine kammerater og ta hevn over de hvite undertrykkere.

7. Om natten snek han sig ned i skibets last, og ved hjælp av en jernstang næsten gjennemborte han et firkantet stykke av skibets planker. Saa listet han sig atter op paa dækker,

8. og da han her fik øie paa utkiksmanden kneblet han denne, saa han ikke kunde si et ord, bandt ham og satte saa ganske lydløst baatene paa vandet. Derpaa ropte han paa sine kammerater,

9. og disse sprang i baatene og rodde straks ud mot den afrikanske kyst som ikke var langt borte. Imidlertid hadde en av skibets officerer lagt merke til at der var saa merkelig

10. stille nede paa midtdækket, hvor negrene hadde plads. Han steg derned og saa til sin forbauselse at de sorte var borte. Men nu hørte han fra lasten en brusende lyd, og hurtig styrtet han op paa dækket

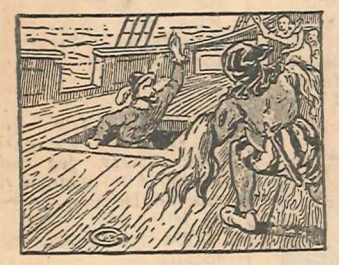

11. og ropte: „Hjælp! Skibet har faat en læk!" De andre ombord kom nu farende til med tjære og opplukket taugverk, for at man kunde tætte lækken i skibets side. Men neppe var man nede i lasten

12. begyndt paa at banke det tjærede taugverk ind i revnene, før den næsten gjennemhuggede planke faldt ut og vandet begyndte nu som et vandfald at styrte ind i lasten, som hurtig fyldtes.

13. Nu var der bare et middel til frelse, og det var i største fart at faa tømret en flaate sammen av masterne og nogen av dæksplankerne. I det samme lettet taaken, og slavehandlerkapteinen saa nu,

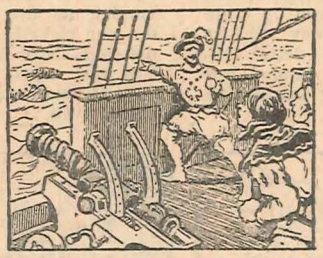

14. at negrene laa ute i baatene paa havet og rodde bort. Rasende rettet han skibets kanoner mot dem og avfyrte dem, men skibet krænget saa meget over paa siden at skuddene gik op i luften.

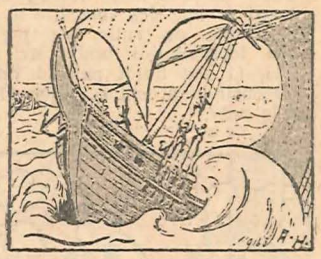

15. Og ute fra baatene kunde nu negrene se, hvorledes det stolte spanske skib mer og mer krænget over og sank ned i bølgerne, tilsidst forsvindende helt i dem med hele besætningen.

Nye haandarbeider.

B. 120. Rund serviet av fint, klart stof med applikation av hvitt linon. Dette applikationsbroderi tar sig meget godt ut paa det klare grundstof. Man

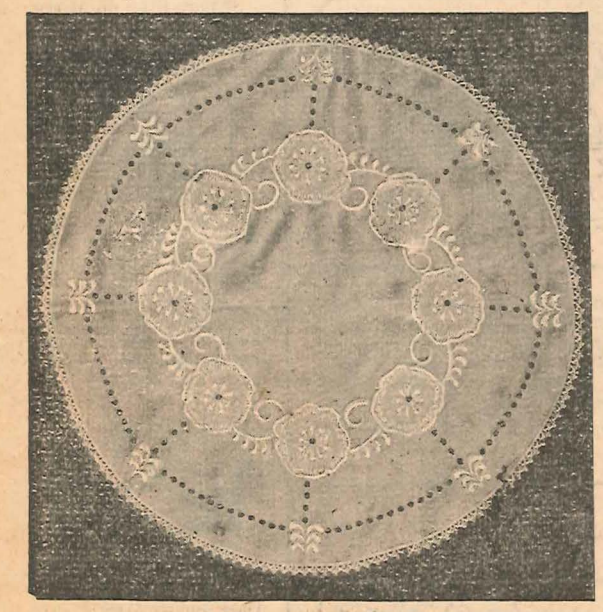

B. 120. Rund serviet av fint, klart stof med applikation av hvitt linon.

traakler linonen paa vrangen og broderer med fransk broderi gjennem begge tøilag. Fra blomsterkanten utgaar lange, spredte, ujevne sting, i midten sys et engelsk hul, og støvdragerne utføres i kontursting, knapperne i fransk broderi. Alt det øvrige er utført i fransk og engelsk broderi; paa vrangen klippes stoffet bort utenom blomstene, og i kanten anbringes en smal knipling som sys paa med knaphulsting. Bordduken er 65 cm. i diameter.

Materiale: Paategnet stof, linon til applikationer, garn, pris kr. 7.00, knipling, pris pr. m. 50 øre gjennem „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling.

B. 121. Ottekantet serviet med kulørt broderi paa gulagtig eller sort lerret. Servietten udmerker sig ved sin pene fasong og smakfulde farvesammensætning. Den ytterste bladkrans i den store blomst er mørk bronse, den inderste lys bronse og flekken i midten lila; utenom er der grønne blader, hvis ene halvdel er brodert med oliven, den anden med grønt garn. Den lille blomst har blaa blomsterblader og lila flek.

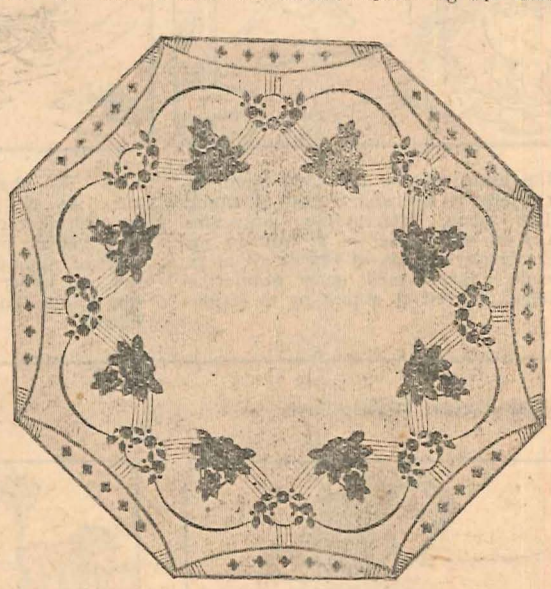

B. 121. Ottekantet serviet med kulørt broderi paa gulagtig eller sort lerret.

Bærene har blaa ytterkant og lila flek, mens flekkene utenom er brune. Strekene imellem de store blomster bestaar av lila kontursting, buene mellem bærgruppene av lila platsøm med en grøn rad kontursting inderst. I den ytterste bord er den øverste buede linje blaa platsømssting med grønne kontursting paa den øverste side; de fem smaa blomster er lyse bronse med lila flek. Strekene broderes med lila kontursting og i kanten syes med grønt garn en rad tykke knaphulsting. Størrelse 65 cm. i diameter.

Materiale: Paategnet lerret, garn, pris kr. 8.45 gjennem „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling.

B. 106. Brodert hakesmekke i livfasong. Den fikse hakesmekke utstyres med engelsk broderi og platsøm, avsluttes ved de tre sider med knaphultunger og forøvrig med tætte knaphulsting. Gjennem broderte snørehuller trækker man kulørte silkebaand som bindes i sløifer paa skuldrene og bakpaa.

Materiale: Paategnet lin, garn, kr. 2.00 gjennem „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling.

Bestillingsseddel.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania,

utbedes materiale til

Nr. _____ Pris _____

_____

Navn _____

Adresse _____

_____

De to landstrykere besøker en herregaard.

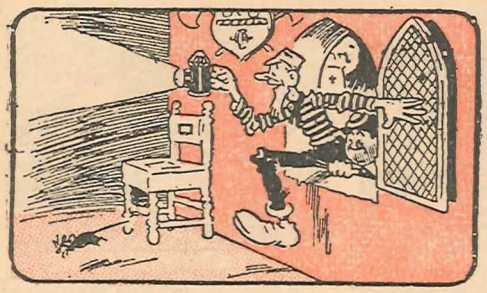

1. „Det er ikke mer end fjorten dager siden min kamerat og jeg hadde en oplevelse som nok fortjener at huskes. Vi hadde besluttet at avlægge besøk paa en av egnens større herregaarder. Nogen speciel indbydelse hadde vi ganske vist ikke faat, og telegrafert vor ankomst hadde vi heller ikke.

2. Men dette var ogsaa aldeles unødig — det viste sig nemlig at der var fuldt op av mat i huset, og vin var der ogsaa — til og med den deiligste, skummende champagne — og min kamerat og jeg, som ved et tilfælde den dag netop ikke hadde spist frokost satte os straks tilbords og gik løs paa rettene.

3. Da hørte vi pludselig stemmer og fottrin i salen ved siden av. „Du skal se, det er bare herremanden som kommer for at hilse paa os og ønske os velkommen!" sa min kammerat som er næsten irriterende rolig anlagt. Jeg derimot fandt det raadeligst skyndsomst at forsvinde ned i en stor kiste.

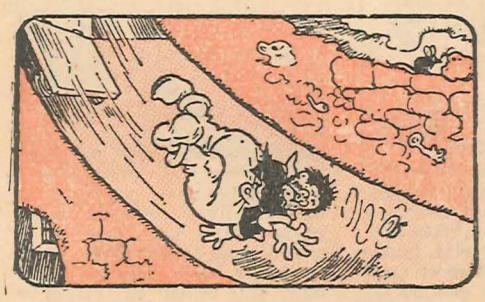

4. Det var en høist besynderlig kiste, den! Den syntes nemlig foreløbig ingen bund at ha. Jeg fortsatte at rulle og trille og trille og rulle, og jeg blev tilsidst saa fortumlet i hodet av alt dette trilleri, at jeg holdt paa at opgi haabet om nogensinde at stanse igjen eller komme til mig selv.

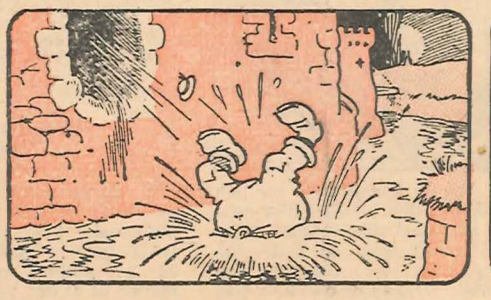

5. Med et lød der et vældig plads i mine ører som om et menneske faldt i vandet, og det var ikke saa merkelig, for det var virkelig et menneske som faldt i vandet, og dette menneske var ingen anden end mig selv! Kisten førte nemlig til en lang tunnel som stod i forbindelse med borggraven.

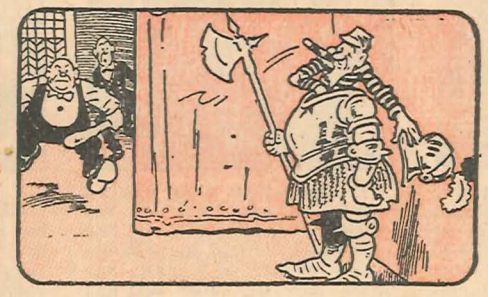

6. Min kamerat, der som sagt er litt roligere av naturen end jeg, sprang hverken ned i nogen kiste eller forsøkte at undløpe. Han fik øie paa en gammel ridderrustning av jern som hadde tilhørt en av herremandens forfædre, og der fandt han et — ihvertfald foreløbig — godt og sikkert skjul.

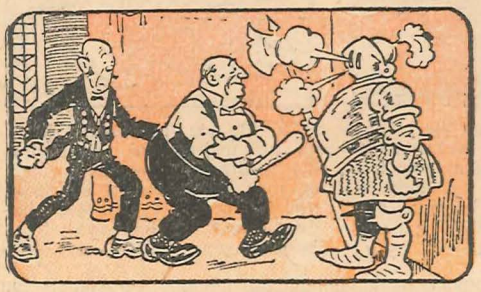

7. Men det var ogsaa bare foreløbig, at skjulestedet kunde sies at være godt — endda meget foreløbig. For bare tre sekunder efter var herremanden og hans tjener borte ved rustningen, fra hvis visir mægtige tobaksskyer bølget frem, — min kamerat hadde nemlig ild paa en meget fin Havannacigar.

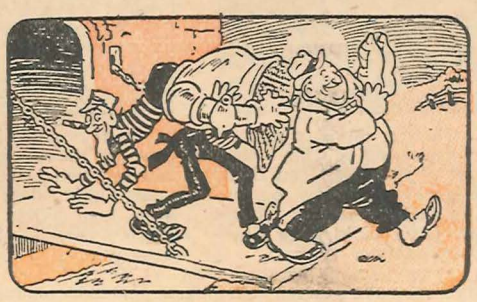

8. Først saa det ut til at herremanden — som slet ikke syntes at være i godt humør! — vilde gaa angrepsvis frem mot rustningen og dens indhold. Men han ombestemte sig, og han og tjeneren tok derpaa ganske stille rustningen paa sine skuldrer og bar den bort — formodentlig med nærmeste politistation som maal.

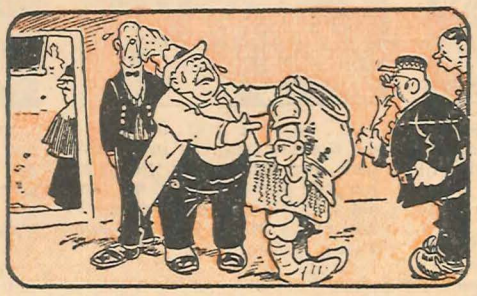

9. Ankommen til dette efter min mening ikke videre hyggelige sted satte herremanden rustningen ned paa gulvet og bad konstablen om at anholde rustningens 'indhold'. Stor bestyrtelse — 'indholdet' borte — rustningen tom! Opmerksomme iagttagere av forrige billede vil forstaa, hvorledes rustningen var blit tom.

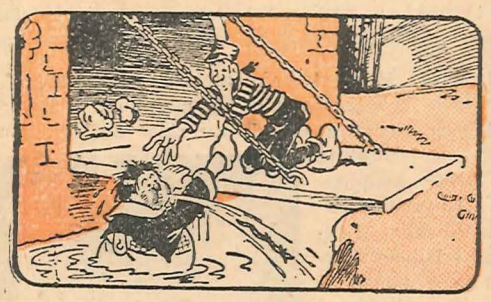

10. Min kjære, trofaste kamerat og medvandrer paa livets tornede stier var ganske stille og ubemerket glidd ut av rustningen, og mens herremanden og hans tjener vandret avsted med den tomme rustning, skyndte han sig at komme mig stakkars menneske tilhjælp i mine trængsler ute i borggraven.

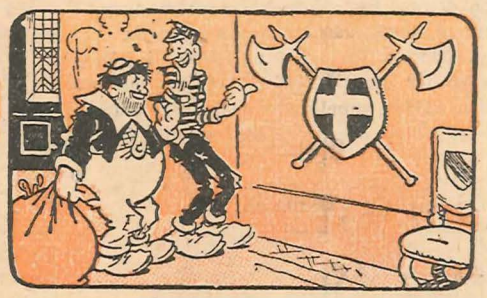

11. Han hjalp mig op paa land igjen, og bakefter hjalp vi hverandre med at samle forskjellige smaa, interessante souvenirs sammen i en stor pose — vi var jo nu alene og uforstyrret. Da vi skulde til at ta en rørende avskeu med dette minderike sted, stanset vi ved et skjold og to stridsøkser.

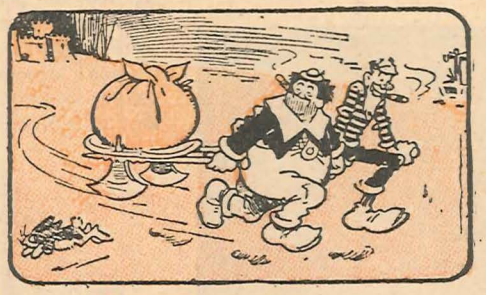

12. 'Nu skal du bare se!' sa min kamerat. Av de gjenstander der kan vi lage os en udmerket slæde til at transportere godset paa!' Som sagt, saa gjort: Øksene dannet meiene og skjoldet bunden, og under munterhet og spøk forlot vi den gamle borg, en interessant oplevelse rikere." s

En liten feitagelse.

„Et træ i det fjerne!" sa den lærde professor som var paa fottur i Afrika. „Saa kan der ikke være langt til den nærmeste oase!"

Han slog op i sin reisefører. „Rigtig," mumlet han, „det skal netop være en stor oase med daddelpalmer og godt drikkevand her!"

I godt humør gik han videre. Men munterheten blev til rædsel, da professoren saa, at palmen var — en Berberløves hale!

Smaapluk.

Konen: „Det staar en tyv ute i kjøkkenet og spiser den suppen jeg har laget! Skynd dig, mand, rop paa hjælp!"

Manden (ut av vinduet): „Hjælp! En doktor!"

Revolutionstider.

Vagabonden (ser ned paa sine fillete støvler og sier med galgenhumor): „Se — se! Ogsaa tærne længes efter frihet!"

En meget tyk dame er faldt paa gaten, og fem—seks skoleguttter forsøker forgjæves at bringe hende paa benene igjen.

„Hør nu, frue," sier den ene av guttene, „naar jeg nu roper: Alle mand, hiv saa vil De nok prøve at lette Dem litt?"

Da lyktes eksperimentet.

En liten gut laa paa knæ i sin natdragt og bad sin aftenbøn, og lille-søster kunde ikke motstaa fristelsen til at kile ham litt under fotsaalene. Han holdt ut saa længe han kunde; men saa avbrøt han pludselig:

„Kjære Gud, undskyld et øieblik, mens jeg juler lille-søster!"

„Alle taler om det! Nogen tar hendes parti, og andre holder med hendes mand!"

„Og saa er det formodentlig et par enkelte, ekscentriske mennesker som passer sine egne saker?"

Konen (sentimental): „Herman, hvad vilde du gjøre hvis jeg gik bort og døde?"

Herman: „Aa, du kjære jeg vilde bli sindssyk."

Konen: „Vilde du gifte dig igjen?"

Herman: „Nei, saa sindssyk tror jeg allikevel ikke, jeg vilde bli." s

Litt om astronomi.

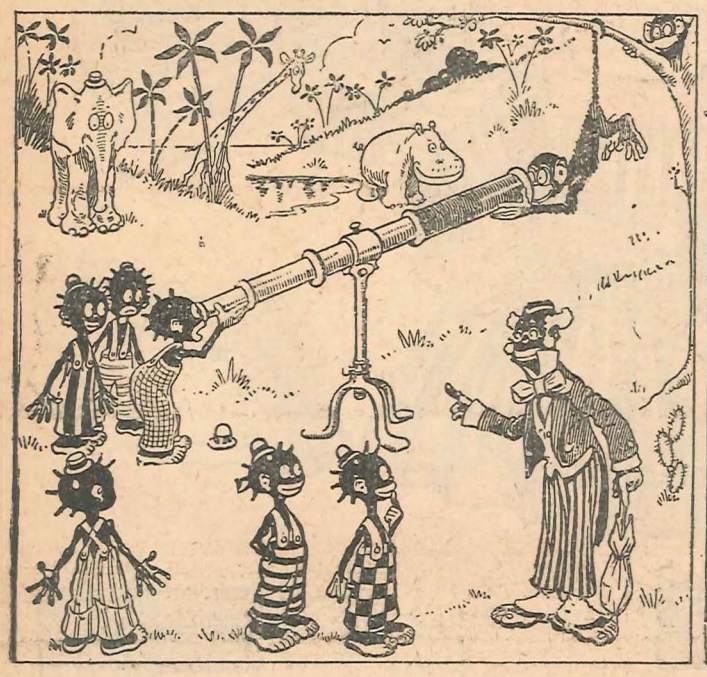

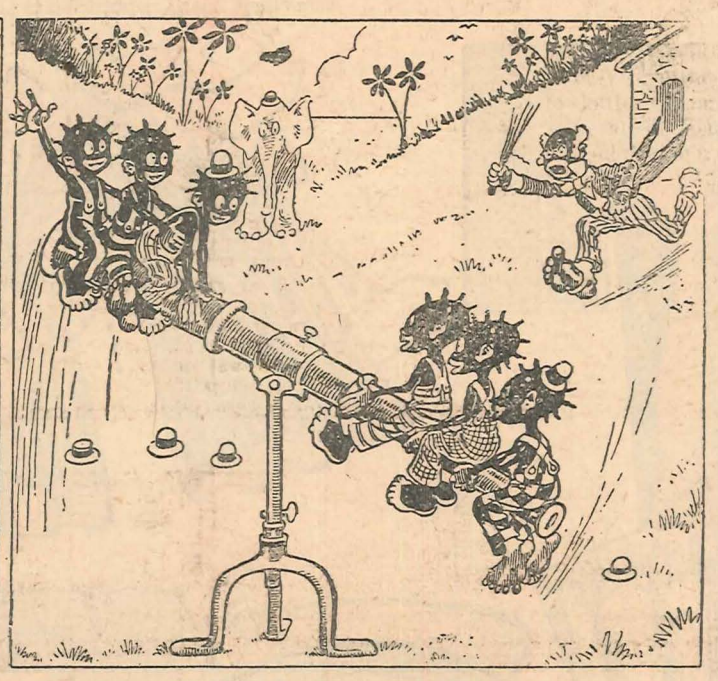

Den sorte negerlærer vilde at hans elever skulde faa de nødvendige kundskaper i astronomi, og derfor hadde han fra Cape-Town indforskrevet en pragtfuld kikkert. Negerguttene fik lov til en efter en at kikke i instrumentet, og han som nu utvider sin sparsomme astronomiske viden, paastaar med overbevisningens fulde varme at han aldeles tydelig kan se manden paa Maanen. Det er forsaavidt merkelig som Maanen slet ikke er paa himlen, men han støtter vel allikevel sin paastand paa et eller andet!

Astronomi er jo i og for sig en meget morsom underholdning, men videnskap er og blir nu engang videnskap, og da den sorte negerlærer derfor gik ind for at faa sin frokost av grillerte sukkerrør og stuete bananer, benyttet negerguttene sig av hans fravær til at anvende kikkerten paa en efter deres mening meget morsommere maate, nemlig som huske. Mon de nogensinde oppe paa observatoriet har tænkt over, hvilke glimrende adspredelsesmidler de har i sine kikkerter? O

En praktisk dragt for Afrikareisende.

Afrikas blodtørstende løver saa en dag et høist merkelig syn: en mand i en underlig „trekantet" dragt gik noksaa freidig og røkte pipen sin.

„En saa merkelig mand maa smake ekstra godt!" tænkte en sulten løve og satte i fuld fart ned mot den merkelige reisende.

Hvad behager! Hvor blev manden av ...? Paa jorden stod bare en pyramide! Manden hadde ganske enkelt sat sig ned og trukket „hatten" ned, — og var frelst! s

Frimærker i Faksimil. Rep. af beskadigede Mærker. Indkøb, Salg, Bytte. Priskurant gratis og franco. Prøver sendes. F. Fournier's Eftf., Genf, 1. Schweiz.

KAFFE KORN ERTER

MALES BEDST PAA HUSHOLDNINGSKVÆRNEN DUX SOM SÆLGES TIL NEDSAT PRIS KR. 22.50 FRIT TILSENDT MOT EFTERKRAV. LØSE DELE PAA LAGER. ENEFORHANDLERE MADSEN, CHRISTENSEN & Co PILESTRÆDET 24 KRIA

Bedste Mærke for Hermetik

CCC

CONCORD CANNING Co. Stavanger.

Likør og Brændevins Essenser.

Vi har overtaget et fortrinligt agentur fra et av utlandets fineste huse til fremstilling av likører, som: Curacao, Maraschino, Benediktiner, Chartreuse og Punsch samt brændevin, som: Akvavit, Cognac og Genever. Mindste antal der sælges ad gangen er 5 flasker essens efter kjøperens eget valg. Bruksanvisning medfølger hver flaske. Pris kr. 1.20 pr. flaske, porto og indpakning 75 øre. Sendes ogsaa pr. efterkrav. Agenter og handlende indrømmes rabat.

ABELS KUNSTFORLAG, Post box 496, Christiania.

„Graat Haar" forsvinder, naar man benytter **Apotheker Wolffs Haarfarve.** *Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindt.* Kr. 4.50 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre. 3-dobbelt portion **10 kr.** postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev. Wolff's Magasin, Grænsen 10, Kristiania. A.

Kjøp mig!!! Jeg er penge værd.

Vor anerkjendte fyldepen **„Perfekt"** 16 cm. er atter hjemme.

Forsendes portofrit mot efterkrav eller indsendelsen pr. postanvisning av beløpet **kr. 3,85** til

FORSENDELSESDEPOTET, Admiralgade 20, Kjøbenhavn K.

FERRIN brukes paa en mængde hospitaler og sykehuser og anbefales av lægerne som et fortrinlig bloddannende og styrkende middel. Pris pr. fl. **kr. 3,50.** Ferrinpiller pr. æske (100 piller) **kr. 2,50.**

„Handy" cykler, cykkeldeler og alle slags sportsartikler. = Fama symaskiner = i stort utvalg til billigste priser. *En gros og en detail.* o *Forlang tilbud.* **Bernh. Øye's Maskinforretning,** Sportsavdelingen, Kristiania.

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim. **Arnt E. Hansen,** Torvgaten 14, Kristiania.

Fregner fjernes paa faa dage kun med **Crême Any.** Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med **Crême Any;** det vil De ikke angre! Pris kr. 4.50. Utenbys porto 50 øre. 3-dobbelt portion 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev. Kun egte fra **Apotheker Wolff's Magasin,** Grænsen 10, Kristiania. A.

Agenter antas for salg av **„Tiger"-Cyklerne.** Alle modeller. 5 aars garanti. Prisliste gratis til enhver. **OLAF B. ANSETH,** Cykelforretn., Markveien 58, Kristiania. Telefon 21140. Telegr.adr. „Tiger".

100 % FORTJENESTE. Mot indsendelse av beløpet eller mot efterkrav forsendes over hele landet **100 pakker blomsterfrø** for **kr. 12.00.** Frøet leveres i henved 50 forskjellige sorter i vakkert kolorerte poser med avbilding av vedkommende sort samt kulturanvisning. Utsalgspris 20 til 40 øre pr. portion. 50 pakker kr. 6.50. **Fridtjov Larsens Planteskole og Frøhandel,** Husnes, Kvinherred Hardanger.

Ved kjøp av **lomme-, væg- og vækkeure, urkjeder, medaljoner, ringe** m. m. billigste pris for videreforhandlere. Illustreret prisliste sendes gratis. **Jared Johansson, urlager,** Värnamo, (Sverige).

Frimerkesamlere. **Bemerk!!!** Noget, som alle vil have **Tyske Kolonimerker:** 36 stk. forskj. ustemp. kr. 2. 58 „ „ „ kr. 6,50. Porto ekstra. Forlang itide! Stor illustrert prisliste, lige utkommet, forsendes mot 50 øre, som godtgjøres ved første ordre over 5 kr. **H. Lichtenstein,** A. B. Ældste svenske Frimerkehandel, Stockholm 3.

20 opskrifter og fabrikationsmetoder over forskjellige artikler sendes mot indsendelse av kr. 2.25. Skriv strax til **„UNION",** Stavanger.

Slipning av barberknive utføres av **Bergs Bolag Eskilstuna.** Guldmedaille: Stockholm 1897. Paris 1900.

Lomme-, Væg- og Vække-Uhre, Uhrkjæder, optiske Artikler m. m. kjøbes billigst i Skandinavien fra Aug. Peterssons Uhrlager, Gislaved Sverige. Illustr. Prisliste gratis.

Gammelt Kobber, Messing, Aluminium m. m. kjøpes til høie priser. **Kristiania Kunst- & Metalstøberi,** E. Poleszynski, Øvre gate 7 og Kongensgate 29½. Telef. 16703. Ved forespørsel opgi kvantum.

Ny illustrert **frimerkekatalog** Nr. 47 mot 25 øre frim. **Harry Wennberg,** Stockholm 1.

Faste lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukkevogne, barnestole m. m. Ill. katalog mot 50 øre i frim. Carl J. Sjøstedt, Søndregt. 4 (ved Ankerbroen), Kr.a.

SVIMERKER i alle størrelser utføres, almindelig bokstavhøide, ca. 1 cm., kr. 0.65 pr. bokstav. Sendes mot opkrav. **Elias Katmo,** p. o. Øisletten pr. Namsos.

Mot fotsved, saarbenthed og armsved er **Vasenol-Armé-pudder,** (fjerner al svedlukt), nutidens bedste læge-anbefalte middel. Forl. Vasenol-Armé-pudder paa apoteket.

„Havedyrkeren" indeholder veiledning for grønsaksdyrkning i smaa haver og i massekultur, for blomsterkultur i haven og i stuen, for herskapshaver og parker og omhandler forøvrig alt vedrørende havebruk, om gjødningsspørsmaal, sprøitning i frugthaven, torvprisen etc. Uundværlig for havebrukere. Abonnement: Kr. 3,50 til nytaar. Adresse: **Frognerveien 29,** Kristiania.

BERTR. C. MIDDELTHON, FRIMERKEFORRETNING, Stavanger, Norge. Utvalg tilstilles samlere og handlere i Skandinavien. Samlinger kjøpes gjerne.

Dukkelises sommergarderobe.

Hele siden klæbes paa tykt papir, hvorefter de enkelte deler klippes ut efter omridsene.

Kjolene og yttertøiet bøies efter de punkterte linjer, og naar de er anbragt paa Dukkelise stikkes de forskjellige „stropper" ind i de tilsvarende aapninger, som først maa gjennemskjæres.

De to hatter bøies efter de midterste punkterte linjer. Hver hat klæbes sammen for sig med baksidene mot hverandre. Den nederste punkterte linje gjennemskjæres.

Fotstykkene ombøies og flikene stikkes vekselvis ind over og under hverandre.

Utgit og trykt av A/S „Allers Familie-Journal"s trykkeri, Storgaten 49, Kristiania.